

АЛЬМАНАХ

ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ-16

Косів
2016

«Писаний Камінь»

ББК 84.4 УКР6-5

Б 76

Б 76 Джерельні дзвони – 16 / Альманах – Косів: Писаний камінь, 2016. – 376 с. +16 кольорових вкладок.

«Джерельні дзвони-16» – випуск літературно-музичного альманаху «Джерельні дзвони», в якому подано вірші, оповідання, пісні та інші авторські роботи творчої інтелігенції Прикарпаття, зокрема Коломийщини і Косівщини.

Книжка видана за кошти співавторів і розрахована на широке коло читачів, а саме: вчителів, школярів, студентів та працівників культури.

ББК 84.4 УКР6-5

© Марія Боєчко, упорядкування, 2016

© Радомир Вихорець, обкладинка, 2016

© Богдан Гриньовський, музична редакція, 2016

До читача

Світ прекрасний... Але дуже жорстокий. Як хочеться, щоб він був добрішим і милосерднішим. Тому вкрай необхідне духовне зцілення.

Є надія, що «Джерельні дзвони» внесуть в цю благородну місію хоча б маленьку лепту, так як кожний автор збірки вклав у неї свою душу і серце, всю свою любов до рідної землі, рідної мови, народу – до того всього, що можна назвати одним словом – Україна, живе і щиро непокоїться її тривожним сьогоденням.

Марія Боєчко

ПОСЛАННЯ ВОЇНАМ АТО

Наталія Тимофіїв
с. Мишин

*

*

*

*Послання до всіх, хто захищає землю рідну, неньку
рідну, кохану, що жертовно ставлять на терези
смерті життя своє єдине і ворога осоружного
скарпати готові...*

Воїне!

Славний захиснику землі своєї!
Безстрашний нащадку мудрого Святослава,
пращуре невгамовного Ігоря!
Нехай оберігає Тебе Господь!
І Твоє ім'я звучить у молитвах
матерів і сестер,
бабусь і коханих,
дітей і всіх,
кому не байдужа доля Твоя!
Ти став на захист землі своєї,
а вона, зацькована,
навіть імені Твого не відає!
Ти залишив сина чи доньку,
дружину,
кохану,
матір,
щоб захистити і мого сина,
і дочку мою...

А я, грішна,
                    й імені Твого не знаю!
Воїне!
    Ти, що груди свої незахищені
                    підставляєш під кулі ворожі,
                                    часом не знаючи за віщо!
Будь спасенний од «градів» невсипущих
                                    та ворога ненаситного!
Юначе!
    Чоловіче!
            Батьку!
                    Не залежно від віку і вподобання!
Складаю долоні в молитві,
    бо люди,
            загубившись у безглуздій суєті суєт,
            почали Тебе,
                    змарнілого, але не зневіреного,
                                    забувати!..
Ти,
    що найкраще знаєш смак сухого хліба
                    і шовковистий дотик води,
                    які маревом ввижаються уві сні...
Пробач,
    брате,
    що не можу стати опліч Тебе
                    і підставити плече,
                    коли вкрай необхідне буде воно!

Даруй,
що не розрадила, було,
діток Твоїх
і дружини Твоїї,
коли гірчило полином порепану душу їхню...
Цвіте нації!
Кинутий під шквальні вітри
та хуртовини московські...
Знаю,
Ти ані слави,
ані дяки не потребуєш.
Ти просто хочеш по-людськи жити –
не доживати,
не переживати лихі часи.
Ти хочеш жити,
любити,
ростити дітей та онуків –
і милуватися землицею своєю рідною!
Славний бійцю!
Даруй, що без імені.
З очима карими і блакитними,
сірими і чорними,
що сліпли од спалахів
і прозрівали від темряви непроглядної;
що бачили смерть
та навчились не боятися її,
окаянної...
З міцно стиснутими вустами,
бо війна не потребує
слів і пояснень...

Хай береже Тебе
Сонце і Місяць,
Ніч і День
Від ненаситного кремлівського людоджера,
земледжера,
народоджера...

Пробач тих,
хто ховається за спиною Твоюю,
тих,
хто на смерть Тебе спонукає,
тих,
хто німо-пренімо спостерігає,
вичікує...

Горджуся стійкістю та непохитністю Твоюю!
Певно,
однієї крові ми!

Нехай ім'я Твоє буде збережено
у книзі Життя,

І дружини Твоїї вірної,
що не зупинила Тебе...

І юнки Твоїї вродливої,
що підтримувала Тебе...

І діток Твоїх недолюблених,
що перед Богом берегли Тебе...

І матері Твоїї,
чорнішої землиці чорної,
що вірою своєю
відганяла смерть ненависну...

Друже!
Брате!
Коханий!
Без імені і без віку!
Славний сину землі української,
Дощами битий-перебитий,
вітрами обвітрений,
сонцем обпечений,
морозами загартований ...
Да святиться життя Твоє
на благо землиці рідної...
Будь непохитним і рішучим,
впевненим і безстрашним...

Пам'ятай,
що Ти – правнук Великого Тараса,
славний онук Каменяра
і син незборного Князя Роси!..
Знай,
що праворуч – Бог,
ліворуч – правда,
а позаду – нарід Твій
З вірою,
надією
і любов'ю до Тебе,
славний захиснику землі української!...
Слава Тобі,
скромний Герою,
нині і во віки віків!..

*

*

*

*Назарій Андрійчук
с.мт. Отинія*

Зажурилося небо у хмарах
І немає для серця тепла,
Заспівали пташата у парі,
Та хвилюється зараз весна.
Бо ніхто цій весні не радіє,
Україна не хоче війни,
Чорні зерна їй сіяти сміють
І не знають своєї вини.
Не приймай ти, земле, ці жорна,
Все одно двоголовий склює,
Бо душа в сівача цього чорна,
І він кров'ю ці жорна полле.
Не дамо ми комусь засівати,
Ми живемо для тебе лишень,
Україно! Ріднесенька мати,
Заспіваю народних пісень,
Щоб народ не знав горя ні суму,
Щоб історію свою любив,
Возвеличував стомлену думу
І тобою повік дорожив.

*Марія Боєчко
с. Ковалівка*

ЖИВИМИ ВАС ЖДЕМО

Горять сади, будинки, квіти...
Ну, як спинити цю війну?!
Все більше сиротіють діти,
Щодня когось кладуть в труну.
Чума кремлівська йде по Сходу,
Донбасом никає щоднини,
Підступно косить, без розбору,
Синів і дочок України.
До дна вже виплакані очі,
Повзуть конвої, мов гаддя,
Гатять безжально дні і ночі
Московські «браття» і друзья».
Де ділись «клятви» й обіцянки
Про мир і дружбу, ледь не вічну?!
Були брехливі то приманки –
Приспали на́рід героїчний.
Та люд прокинувся, піднявся –
Майдан полуду зняв нарешті,
За рідну землю в бій подався,
За мову, віру, слово честі.
Палає Схід вогнем смертельним,
Бої ведуться без кінця.
Вклякли в молитві всі блаженні
І просять миру у Отця.

Та радість прийде в наші хати,
Коли ми станемо єдині
І будем дружно помагати
Здобуть Вікторію Україні.
Вклонімся низько у поклони
Бійцям всім нині поіменно
За мир і спокій в ріднім домі.
Живими Вас ми вдома ждемо!

*

*

*

А крові вже не скиби, а лани,
Покраяні залізними потворами.
Блукають чорні привиди війни
Понад містами, ріками і горами.
І не питайте в древньої землі
Чому так рано сивіють сини?
Чом затужили сиві матері,
Чом плуг червоний крає віщі сні?
Бо дивиться у вічі хижий птах,
Той магадансько-путінський кривавий.
Він крові, крові людської забаг,
Він прагне величі і слави, слави.
І сивіє планети голова,
Й твоя, Тарасе, на вселенській тризні.
Палає в небі сонця булава,
Купається слово, наче меч залізний.
Гаптує день з небесної яси
Хустину долі на весілля сину.
Князю Роси, пробач мені й прости
За те, що посивіла Україна!

*Надія Голіней
с. П'ядики*

ПОВЕРТАЙТЕСЬ ЖИВИМИ!

*Онукові Миколі Іванищину
і всім воїнам АТО*

Живими вертайтесь, сини,
Живими вертайтесь, діти.
Шумлять на вітру ясени,
У хмарах зажурене літо.

«Татусю, вертайся скоріш», –
В мобільник щебече дитина.
Донбас у вогні протиріч,
Розстріляна «градами» днина.

Забилося серце в тривозі,
На Бога надія одна.
Як чайка при битій дорозі
Своїх чаєнят вигляда.

В молитві схилилася мати,
І поруч в диму полини.
«Вертайтесь живими, солдати,
Вертайтесь живими, сини!»

* * *

Я теж молилася в кутку
І бачила, як плачуть зорі,
Сльоза тремтіла на листку,
Стікали краплі з них прозорі.

Знеможена почерез край
Просила в Господа одного:
Дітей у нас не забирай,
Пошли щасливу їм дорогу.

* * *

І в дощ, і в спеку, і в студінь
Взяли тягар на свої рамена,
Боже, які вони юні,
А поруч іде війна.

А поруч снаряди рвуться,
Окутаний димом Донбас.
Хлопчики юні, безвусі,
Ми молимо Бога за вас.

Ждуть дома батьківські пороги,
Шумлять край вікна ясени.
Ділять Донбас «носороги».
Ви – України сини!

Вертайтесь живими – благаю,
Вертайтесь живими – молюсь.
Журавлики рідного краю,
Я вами, герої, горджусь!

*Наталія Данилюк
сmt. Перегінське
Рожнятівського району*

КРИВАВІ ЖНИВА

Криваві жнива на моїй волелюбній землі,
Що стала, немовби розпечена лава на дотик...
Тут замість ракет агресивних прості журавлі
Із давніх-давен розтинали небесні висоти.

Тут ґрунт засівали не гільзами – чистим зерном,
Леліяли хліб, а не покручі «Буків» і «Градів»,
Тут завше стрічали смачним калачем і вином,
Бо здавна велося, як у всіх: чим багаті, тим раді.

Тут вчили синів не тримати в руках автомат,
Не битись за землі чужі, а свою боронити,
Щоб кирзовим чоботом жоден докучливий «брат»
Святині вкраїнські зухвало не смів очорнити.

Тут вчили любити і спадок батьків берегти,
Тут пісня й молитва кріпили в думках і у праці...
Допоки не вдерлись до рідної хати «брати» –
Загарбники вільних і духом нескорених націй!...

Криваві жнива – небувалий рясний урожай...
Втішайся набутком, кульгава беззуба потворо,
Чи є у жадобі твоїй ненаситній межа,
Чи знайдеться світло, що здатне поглинути морок?

Ще визріє хліб у напоєній кров'ю землі,
На чорній золі проростуть чебреці й матіоли...
Та вбиті життя – заблукалі навік журавлі –
Із вічного вирію вже не повернуть ніколи.

о. Михайло Дзюба
с. Нижній Вербіж

*   *   *

Слава Вам, Герої України,
Що підняли прапор боротьби
І повстали проти тиранії,
Щоб повік не були ми раби!

Нас орда московська розпинала,
Посіпаки, яничари і хохли,
Але наша слава,
Слава України, встала
І пішла в народи у світі.

Засвітило сонце нам свободи,
Заяснів і меч в архангела в руці.
На Майдані в Києві зібрались
На Вкраїні кращі з кращих доні і сини!

Цей Майдан не перейдеш ніколи,
Він назавжди житиме в тобі,
Він освячений святою кров'ю
У страшній нерівній боротьбі!

І нехай ця боротьба триває,
Мужність хай вливає у серця,
Щоб не було серед нас
У наших краї
Жодного запроданця й раба!

Слава Вам, Герої України,
Що в Небесну сотню відійшли;
Слава вам усім, що на Донбасі,
Все, що найдорожче й найсвятіше
Ви за нас і за Вкраїну віддали!

*Надія Дичка
с.Підмихайля
Калуського району*

ЛИСТ БІЙЦЯМ У ЗОНУ АТО

Мужні бійці! Я молюся за вас!
Словом своїм я цілую вам руки!
Дуже важкий нині в кожного з нас
Час для держави – із болем розлуки.
Добре тим, в кого рідний хтось є:
Мати, кохана, дружина, дитина,
Хто у двобої життя віддає,

В мить передсмертну згадавши про сина...
Ну а для тих, хто на світі один,
Зовсім нікого у нього немає,
Лист цей дарую з рядками стежин
До України, до рідного краю.
Милі! Кохані! Друзі! Брати!
Простіть ворогам, щоб і вас не судили.
Тільки зумійте себе вберегти,
Щоб не «росли» в Україні могили.
Хтось із вас, може, і був би моїм,
Та пішов рано з життя – не діждався.
Пам'ять і слава – убитим, живим,
Тим, хто в полоні, але не продався!
Хлопці, ТРИМАЙТЕСЬ! Я з вами. Пишіть

З бою листи в пошту серця мого.
І якщо любите – щиро любіть.
Хвилі ж найтяжчої здайтесь на Бога!
Буду для всіх вас – неначе сестра:
Досі не маю братів я по крові.
Хоча у борні ваша доля згоря –
Ніколи й ніхто НЕ ЗДОЛАЄ ЛЮБОВІ!

*Юлія Долінська,
м. Коломия*

ЛИСТ СОЛДАТУ

Як я, солдате, лист тобі напишу,
Про Україну в ньому прочитай.
Народ чекає на всесвітню тишу,
Повір, ти – сильний, ворога долай.

Я на городі вирощу жоржини.
Як ти прийдеш, то цю чудну красу
Для тебе їх, Герою України,
З поклоном низьким цвіт цей піднесу.

Лише б солдати всі були здорові,
У кожному серці вірність донесли,
Бо створені всі люди для любові.
Ви наших мрій і захисту посли.

Ждемо живими всіх вас, до одного,
Великих, славних, цінних перемог!
Серед подій життя, ох не простого,
В руці тримає ваші долі Бог.

*Марія Дьогтяр
снт. Немішаєве
Київської обл.*

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ВИБІР

Болить душа моя за рідну Батьківщину, –
Її міста і села знищила війна,
Поневірятися примусила людину,
Шукать притулок тимчасовий... без майна.

Війна... ось поряд, недалеко, в Україні...
Війна... та хто ж би міг подумати про те,
Що нагло з військом «брат» прийде
на землі Криму,
Донецька, і Луганська, й інших областей.

Горить під обстрілами «брата» Україна,
У «перемир'ях» гинуть дочки і сини,
А товстосуми ділять, ділять Батьківщину,
Один одному не бажають уступить.

Народ непереможний встав на захист сміло,
За волю й правду піднялись до боротьби,
Щоби завадити підкоренню країни,
Він вибір європейський вже давно зробив.

29.03.2015.

*Кметюк Надія
м. Коломия*

**Білі кораблики нашим захисникам...
Хлопчикам... Мрійникам...
Які стали небесними янголами...**

У кожного в дитинстві – свій кораблик...
Ми відпускаємо від себе їх дітьми...
Ті Хлопчики за нас, живих, вмирали...
За наші Мрії, Небо, Сонце, Мир...
І в кожного колись був свій кораблик
Дитячих заповітних чистих мрій...
Ті хлопчики від куль, гранат вмирали...
Хтось в БТРі заживо згорів...
Когось підступні міни розірвали...
Не захистив і бронік-оберіг...
Ті Хлопчики вмирали і вмирали...
А вдома їх чекали Матері...
Безмежно Мирні... Дмитрики, Максимки...
Що відчували в пеклі – на війні?!
На відстані Солдатської сльозинки –
Любов до Мами і Синівський гнів...
Вони були такими молодими...
І мріяли, і вірили в Добро...
Андрійки, Юри, Дмитрики, Вадими
За Україну проливали кров...
Кораблики, де Ваші капітани?!
Мовчали білосніжні кораблі...
Сашки, Сергійки, Дмитрики, Богдани
Пливли у морі смутку, болю, сліз...

Пливли по Україні домовини...
Найкращі з Кращих... Український Цвіт...
На Сході від пекельної лавини
Земля стогнала... І здригався світ...
Трагічне літо... Вишеньки-корали
Не радували серця й душу... Ні!...
Ті Хлопчики вмирали і вмирали...
Героями вмирали на війні!...
Пливли хмаринки, кожна – мов кораблик –
В останніх хвилях літнього тепла...
Ті Хлопчики вмирали і вмирали...
Останній подих: «Мамочко!... Не плач...»
Дениски, Роми, Дмитрики і Віті
Волали SOS! Під «Градами» в АТО...
В байдужому і спідленому світі
Не пожалів тих Хлопчиків ніхто...
Здригніться, президенти, генерали!!!
Погляньте в очі Мамі і вдові!
Ті Хлопчики Вмирали і Вмирали!!!!...
А в вас – живі сини, зяті живі...
Васильки, Слави, Дмитрики, Богдани
Вітчизну захистили... Мирно сплять...
Кораблик мрій дитячих не розтане!
ХАЙ ПУХОМ БУДЕ МРІЙНИКАМ ЗЕМЛЯ!
Сумую за кожним Хлопчиком...
Плачу... Молюся...

*Богдан Книжко,
с. Ковалівка*

НА ВІЙНУ

– Моя нене, рідна мамо,
Чом засумувала?
– На війноньку тебе, сину,
Сама проводжала.

Проводжаючи, ридала
Гіркими сльозами,
Пішов, пішов мій синочок
Битись з москалями.

Бережи себе, синочку,
Дай вісточку з сходу.
Сивий волос покриває
Вже мамину вроду.

Повертайся з перемогов
До рідної хати,
А я буду з хлібом-сіллю
Тебе зустрічати.

*Валерій Лановий,
м. Донецьк*

*   *   *

Гадаєш, ти мене образив,
Коли бандерівцем назвав?
Скажу тобі на це одразу –
Я ним не був! Тепер вже став!..

Сприймаю це, як нагороду!
Звання, присвоєне за те,
Що сином став свого народу...
Любові почуття святе.

Люблю безмежний рідний край,
Цю чарівну, магічну мову,
Дарований Всевишнім рай,
Красу дівочу чорноброву.

Люблю за щирість і за спів,
Шалені ночі солов'їні,
Коли бракує навіть слів
Освідчитися Україні.

А ти мене за цю любов
Оскаженіло ненавидиш?
Не я до тебе, ти прийшов
На мою землю, і тут ти згинеш!

Іди подалі від гріха,
Моє терпіння не безмежне.
Нехай святиться у віках
В борні здобута незалежність!

*Лілія Левицька
м. Коломия*

ПРИВІТ, НЕВІДОМИЙ СОЛДАТЕ!

Привіт, невідомий солдате!
Хвилююся, чи Ти ще живий?
Пишу Тобі з рідної хати,
Хочу жити й надалі у ній.

Знаю, що там Тобі важко, й стріляють...
Однак Ти тримайся ще трошки, повір:
Здобудемо нашу омріяну славу
І встанемо гордо із своїх колін!

Не знаю, як їм вистачає ще духу
Іти з автоматом на мирних людей,
Приносити горе й болючу розлуку
Для матерів й українських осель.

Ти не журися, Тебе не забули,
Із нетерпінням чекають назад
Друзі, родина і вся Україна –
Їхнє життя у Твоїх руках!

Знай, що приїдеш для всіх Ти героєм
І не посмертно, а, чуєш, живим!
Ми будем радіти Твоїй перемозі,
А поки тримайся ще трошки, повір!

*Антоніна Листопад
с. Перекалі Рівненської обл.*

УКРАЇНСЬКА ЗЕМЛЕ

І не зробиться темно.
І не зникне Весна.
Не торкай мою Землю!
Бо священна вона.

Не втомлюйся кохати...
Не зімнеш Благодать.
Не торкай мою Хату.
В Хаті діточки сплять.

Не погасиш Свічада.
Не посушиш Води.
Не торкайся Розсади —
Не для тебе Плоди.

І не вийдеш на Гору.
Не схолодиш Вогні.
Не торкай моє Море!
Бо утопишся в нім.

Не зайдеш у Фортецю.
Не спорожниш Об'єм.
Не торкай моє Серце!
Своїм вибухом вб'є.

Не зупиниш і Літа.
Не скоротиться Вік.
Не торкай моє Світло.
Промінь – на Цілий Світ.

І не зробиться темно.
І не зникне Весна.
Не торкай мою Землю.
Бо священна вона!

*Ольга Слободян,
1924 р. нар., с. Ковалівка*

МАЙДАН

У Києві на Майдані
Вночі постріли до рані.
Тут стріляють не поляки і не німці,
Стріляють в нас українці –
Запроданці-беркутівці.
Тече кровця по бруківці.

Подивіться, хто тут гине –
Впала часточка Вкраїни.
Молоденький, мов дитина,
Кров тече його невинна.
Кров обмиємо сльозами,
Висушиться кров вітрами.
Виростуть на крові квіти,
Як герої, наші діти.

Прийдіть, люди, з хат і поля,
Воскресає наша воля.
З колін час вже нам підняти
І нікого не боятись!
Стоїмо на землі своїй,
Що здобули ми без зброї.
Землю кров'ю сполокали –
До рук зброї ми не взяли.

Боже, Ти кажеш всім веселитись,
Хоч до ока тисне сльоза.
Дякуєм, Боже, за допомогу,
Скажи, хай діється воля Твоя.
І все – чи в щасті, чи в лихій долі, –
Ми будем співати пісню любові!

*Оксана Федишин,
м. Коломия*

ДЗВОНИ СЕРЦЯ

Тривогу б'ють дзвони. В моїм ріднім краю
Розстріляна Воля. Неспокій росте...
Кров ллється рікою. В ній руки вмивають
Злодії всіх рангів, липучих мастей.

Та дух революції Гідності роду
Не замордувати кровавим катом!
Вперед йде без зброї борець за свободу,
Прикрившись від куль дерев'яним щитом.

За маму, дружину, дітей, Україну!
За волю святу вийшов мирний народ.
Підкошений кулею хлопець загинув,
Зронивши останнє словечко – «Вперед!»

І зносять людей... Покривають обличчя...
Поранені з мертвими – поруч, рядком.
Б'є серце України: «Допоки гадюччя
Жалитиме волю смертельним клинком?!!»

Дзвін-велетень в розпачі рветься риданням...
Відлунює – «Слава!». І біль в голосах...
А Сотня Небесна над скорбним Майданом
Ще довго кружляла в святих небесах.

*Ірина Ямборак
м. Коломия – Португалія*

МІЙ ЗЯТЬ

*Стефанціву Любомиру,
воїну АТО*

Мій зять в АТО.
Що тут сказати?
Словами це не передати.
Багато перебула ця дитина,
Він – справжній воїн,
Патріот України!
Просила його щиро
Приїхати до нас,
А він відповідає:
«Не в цей час,
Колись прийдемо до Вас!»
До дочки телефонує:
«Не хвилюйся, мила,
Я повернусь, я не загину!»
І він повернувся
Із пекла – з АТО!
Усі зустрічали
Героя свого!

НА ПОЕТИЧНІЙ ХВИЛІ

НАЗАРІЙ АНДРІЙЧУК

Народився 31.08.1993 року в селі Угорники Коломийського району. Філолог та фрілансер. Автор поетичної збірки «Клітка спогадів» (2015), збірки дитячих віршів про Небесну Сотню «Недосказане» (2015), імпресіоністичного оповідання-спогаду «Я залишуся у пісні» (2015).

* * *

існує думка про кохання,
про пори року почуттів,
якщо зневірився зарано,
нестимеш ти ланцюг гріхів.
любов зимою найсильніша?
я б так мабуть би не сказав,
зимою холоду найбільше
в серцях, в душі, мов хтось украв.
весна – столиця світу шарму?
в ній радість, мир і почуття?
та відцвіте кохання рано,

і цвіт зів'яне не в літах.
а що же літо? Це розваги,
це радість, свято кожен день...
а де кохання тут? Немає...
до плотських тяга більш речей...
а осінь теж до болю бідна,
вона прощається з усім:
теплом, прекрасним, щирим, вільним,
в кохання часто б'є, мов грім.
тоді коли ж в житті кохати,
як пори року не прості?...
захоплень у житті багато,
а ось єдиних – завжди ні.
а не важлива пора року,
зважати треба не на це,
важливі тут простенькі кроки,
в яких і твориться усе,
що має шанс дійти до щастя,
що має шанс відкрити світ,
в якому хочеться пропасти,
бо в нім кохання майорить.
цей світ з реальним паралельний,
та не з'єднуються вони,
якщо не вірити в кохання,
якщо закритись і завжди
нести у людство порожнечу,
навмисне серце запрягти
у світ снігів, ну а на здачу,
здолати щастя і втекти...

10.01.2015

* * *

із друзями легше, вони не кохані,
думки довіряєш, зливаєш їм біль,
вони не осудять, підкажуть щось гарне,
ти їм довіряєш, мов мамі своїй.
з коханими важче. Чому? Бо кохані,
брехні з ними більше, ніж щирості слів,
і більше проблем, бо і спроби є марні,
з коханими так, як не в мріях хотів.
та друзі не гріють душевну оселю,
і всього себе не завжди віддають,
кохані ж любов'ю всією своєю
як щиро кохають, то вас збережуть.
навчімося швидко в собі розбиратись,
бо друзі й кохані, мов радість і біль,
уміймо дружити, уміймо кохати,
цінуймо, що є, не шукаючи мрій.

23.03.2015

* * *

«я все ж не знаю чого хочу,
пробач, що хочу так багато» –
сказала тихо й прямо в очі,
і вже не мала що додати.

27.07.2015

*

*

*

роби добро, нехай не зможеш
ти всім добром цим допомогти,
нехай не матимеш нагоди
створити радісні світи,
ти все ж людина із душею,
ти все ж подоба від Отця,
якщо ти підеш за зорею,
то вічність буде без кінця.
і за добро тебе осудять,
і за добро тебе згниють,
але якщо добра не буде,
то злі химери оживуть.
не бійся критики, людино,
хто критикує – він ніхто,
йому окремість є огидна,
бо сам він справжність обійшов.
роби добро, очисти хмари,
хоч комусь сонечко всели,
бо так тепер добра є мало,
і квіти щастя не зійшли.
і не зійдуть без доглядання,
умить бур'ян уверх зійде,
і вже тоді все буде марно,
як злом засіється усе.

01.07.2015

*

*

*

він наївно з Відня замовляв їй квіти,
щоби запах сонця серце огортав,
а вона мовчала, була хоч привітна,
та ота привітність все ж для неї гра.
тихо ноти нічка серцем диктувала,
ніжно й мелодійно плила у віршах,
знав він не напевне, що цього замало,
посмішка кохання сяяла в очах.
завжди креативні були в них мандрівки,
щоб не просто сісти в поїзд і у даль,
але досить часто, у просту хвилинку
на його кохану вмить приходив жаль.
він втішав забувши гнів та негаразди,
цього не хотіла, відштовхала геть,
і, в собі закрившись, слухала відразу
депресивні ноти, чи була й про смерть.
вірила дівчатам, всім їм довіряла,
і малі дрібнички огортали світ,
він прекрасно бачив, що кохання мало,
і що все ж до нього чар цей не горить.
дні ті пролітали, зустрічі частіли,
але все ж закрита була в них любов,
добре притворюється ця особа вміла,
що усе нормально, а йому немов
гострим лезом бритви серце надрізала,
адже не відкрилась в своїх почуттях,
якби не старався – мила не кохала,

він же наче бачив з нею все життя.
«Ти мене кохаєш?» – раптом запитався,
а вона мовчала, погляд був вниз,
«Як тобі, кохана, все віддати щастя?»
він за рік стосунків все же не збагнув.
їй цього не треба, тихо обернулась,
і листки кохання вітер віддаляв,
за якийсь там місяць все вона забула,
він же не змирився, пив весь час, страждав.
й на війну подався, сенсу він не бачив,
і ворожу кулю в серце упіймав,
й на могилі зараз мила важко плаче,
гірко і нещасно, більше це не гра.
«Я люблю, коханий. Я тебе кохаю!
Я прошу для мене слово хоч скажи!»
те, чого не було, того вже немає,
і в житті немає без кохання див.

15.07.2015

* * *

З повагою, пані Марії Боєчко

немає кращого на світі –
добро для ближнього робити,
щоб не для себе, а для когось,
щоб вверх зійшов достиглий колос,
щоб сонце ніжно оживило,

і щоб не бракнуло в нім сили,
тоді лиш подвиг цвіт являє,
коли нещастя вже немає.
Його найважче пережити,
бо через нього гасне жито,
і хліб раптово зачерствіє,
якщо втрачається надія.
а ви, Маріє, мов від Бога
встелили нам усім дорогу,
сказали всім не побоятись
і ніжне слово обробляти.
для чого ті вірші писати?
Бо хочеться хоч щось сказати,
бо хочеться, щоб нас почули,
такі як ми, щоб слово було,
воно ж мов пташка – не спіймати,
а як же легко все ж сказати,
а ви, Маріє, нас зібрали,
крило таланту вверх підняли.
то ж дякуємо ніжно, щиро,
щоб вам в усьому все щастило,
хай Господь Вас оберігає,
я перед вами все ж вклоняюсь.

28.07.2015

МАРІЯ БОЄЧКО

Народилася 15.05.1953 р. в селі Мишин Коломийського району. Вчителька, пенсіонерка. Проживає в селі Ковалівка Коломийського району.

Автор проекту та головний редактор альманаху «Джерельні дзвони».

Лауреат премії ім. Марійки Підгірянки обласного Товариства «Просвіта», володарка титулу «Українська Мадонна».

З ЮВІЛЕЄМ, УКРАЇНО!

25-річчю незалежності України

Чверть століття, Україно,
Як ти стала вільна!
Чому й досі ти в руїнах?
Чому скрізь свавілля?
Чому землю нашу рідну
Рвуть гранати, «гради»?
Чому сльози ллються дрібно
Що в другій мами?
Чому поля засіяні
Не житом, плодами,
А кулями і мінами

Та ще й бур`янами?
Чому гривні збанкрутіли?
Хоч іди з торбами!
Можновладці ж збагатіли,
Їдуть на Багами!..
Що їм війна? Що проблеми
Народу простого?
Собі створюють Едеми,
А людям – нічого!
«Світське життя» з Осадчою
Щотижня жирує,
А тисячі українців
Хліба не купує.
Хіба цього народ хотів,
Вмирав на Майдані,
Щоби з нього сім шкір дерли
Ті, що ним обрані?!
Мабуть, треба почекати
Рідного Мойсея,
Щоби нечисть міг здолати,
Суть її, ідеї..
Щоби вивів нас з пустелі
Темноти й сваволі,
Щоб настали дні веселі
Вкраїнської долі.
Чверть століття, Україно,
А ти все на старті –
Зроби добрі переміни,
Бо ми того варті!

СЛАВА УКРАЇНІ!

Не хочу писати я про війну,
Але і мовчати більше не можу.
Весь час я питаю себе: чому
Порушують люди заповідь Божу?
– Не вбий! – всім говорить вона, навчась, –
Вбивати – це гріх великий, смертельний!
Та ворог глухий: не чує, вбиває.
Його не лякає суд Божий, пекельний...
Його не тривожать сльози дитячі
Маленьких сиріт і їх матерів.
Він гарцює на крові гарячій,
Що ллється із ран українських синів.
Не хочу писати я про війну,
Але й мовчати не маю права.
Я вірю в перемогу нашу святу!
Слава Україні! Героям слава!

22. 12. 2014.

ЛЮДИ, ЯК ЗОРІ

Людина землю покидає,
Наче зірка, в тиші нічній
Стрімко донизу злітає,
Лишаючи слід вогняний.

Зірниці з неба спадають,
А душі до неба летять,
Бог їх до себе скликає,
Шле їм свою Благодать.
Ласку святу заслужити
Не кожному в світі дано,
Добрий слід на землі залишити –
Це відкрити до неба вікно.
Люди, як зорі в блакиті,
Світять, а потім згасають.
Лиш добрі справи щомиті
До Бога шлях прокладають.
Люди, як зорі...

20. 02. 2015.

ЛЮБОВІ ПЛІД

Добром лиш світиться той плід,
Який любов'ю оповитий
І появився на цей світ,
Щоб людям радість приносити.

Коштовності, хоч в сто карат,
Любов ніколи не замінять,
Вона повернеться в стократ
До тих лише, хто дар цей цінить.

Чи це людина, чи це дім,
Маленька квітка – кожні речі
Нести любов повинні всім.
Тоді й не буде ворожнечі.

Життя і вибір, і любов
Даються волею від Бога,
Щоб в жилах наших текла кров,
Не чорна – чиста, благородна.

З любов'ю тільки все робім,
Її вливаймо в працю, слово,
Для неї храм в душі створім,
Відсіймо з нього всю полову!

Тоді й засвітиться наш плід,
Любов'ю буде він сповитий,
Радітиме за нього світ
І користь людям приносити.

18. 03. 2015.

*

*

*

Я – не Мессінг і не Ванга,
Що в майбутньому – не бачу,
Та за кожний день Господній
Я молитвою віддячу
За прожиту в праці днину,
За всіх друзів і сім'ю,
За народ наш, Україну,
За життя, яке люблю.
Як важливо нам любити!
Тоді зла в душі не буде,
Будуть в мирі люди жити,
І про війни світ забуде,
Бо людина від любові
На злочинний шлях не стане
І в своїй захланній зlobі
Не пішле вбивати «гради»...
Убивати і палити –
Все підряд і без розбору!
Щоб пиху задовольнити,
Щоб не втратити гонору?
Кров людська – це не водиця,
А вона рікою ллється!
Та не страшно «братам» - вбивцям,
Що вмирати їм прийдеться.
Всі в останню годину
Перед Божим судом стануть.
Що про вбивства і провини
На суді небеснім скажуть?

Що замало їм багатства,
Що жили, як лиш хотіли,
Що ярмо нового рабства
На людей простих наділи?
Що сочили кров невинну
На Майданах і в окопах
Й наживались безупину
На їх злиднях і чеснотах?
Я не Мессінг і не Ванга,
Та майбутнє катів знаю:
За народні всі страждання
Суд їх праведний чекає!

08. 04. 2015.

* * *

Багато щастя не буває,
Бо щастя є або немає.
Як є, душа тремтить, радіє,
На крилах мрій летить, весніє.
Але, коли його немає,
Душа, мов камінь, завмирає.
Життя, неначе б зупинилось
І все навколо мов приснилось...
Для щастя треба небагато:
Домівку рідну, маму, тата,

Спокою в світі, сонця, миру,
Когось любити вірно, щиро,
Здоров'я, друзів і кохання –
То й щастя прийде без вагання.

14. 04. 2015.

* * *

Як добре, люди, що ми є,
Що ми живемо на Вкраїні,
Що вранці сонечко встає
І під вікном цвіте калина...
В садах співають солов'ї,
Пісні лунають стоголоссям,
Шумлять діброви і гаї,
Поля рясніються колоссям...
Мов стрічки сині, в'ються ріки,
Луги покосами багаті,
Знялись до неба гірські піки,
Сторожать їх орли крилаті...
Яка б не була тут пора,
На цій землі благословенній,
Тут скрізь неписана краса,
Тут дух витає незбагненний.
Цей дух гартує наші душі,
Незламними стають серця,
І ми долаєм всякі кручі,
За правду б'ємось до кінця.

Бо ми є нація таланна,
Ми знаємо свою ціну,
Ніяка сила нас захланна
Не переможе в цім бою!
Як добре, люди, що ми є,
Бо хто врятує Україну?
Ніякий ворог нас не вб'є –
Ми захищаєм Батьківщину!

01. 06. 2015.

*До 1000-річчя смерті
Володимира Великого*

* * *

Ти з перших охрестився
На Київській землі,
І Дух Святий вселився
В твоїй людській душі.
Дух Божої Любові,
Жертовності і віри –
Несімо й ми в покорі
Його в своїй офірі.
В покорі Богу Вишньому,
На славу України,
Не «брату» вже колишньому,
Що нищить все в руїни.

Бо він не має Бога
Ні в серці, ні в душі,
Уся його дорога –
Це служба сатані.
Ти мудро охрестився,
Щоб землі об'єднати,
За нарід свій молився,
Щоб ворога здолати.
Вже літ пройшло чимало,
Як ти життя покинув.
Нас віра об'єднала
У націю єдину.
І Бог нам допоможе
Здобути перемогу
Над злом отим ворожим,
Що котиться по Сходу.

ТРЕБА ПОСМІХАТИСЬ

Й навіть, як життя проти нас,
Завжди намагайся всміхатись,
Не жди, як настане той час,
Що пізно вже буде сміятись.
Не жди, щоб тебе пожаліли,
Будь сильним, всім бідам на зло,
Душа щоб тебе не боліла,
Що в чомусь тобі не везло.

Бо доля химерна є штука,
Не все дає нам, щоб хотіли.
Буває, удача нам стука,
Та ми не так зрозуміли.
Буває, ми горді занадто,
Байдужі до всіх і до вся,
Й не мислимо ми про розплату,
Яку нам готує життя.
З любов'ю в очах і у серці
Даруймо всім людям добро,
Неправді закриймо всі дверці,
До душ не впускаймо ми зло.
Здається, із кризи не вийти,
З пітьми не видно дороги,
Даремно не плачте, не нийте –
Долайте лихі всі пороги.
Життя нам дається лиш раз,
А потім – дорога до неба,
Щоб совість не мучила нас,
Його проживімо, як треба!
І навіть, як все проти вас,
З надією треба всміхатись,
І долі призначений час
Прожити в любові старатись.

СЕРЦЯ БІЛЬ

Знайди хвилинку і читай
Про серця біль і крик душі.
Слова мої запам'ятай,
Що дзвонять в кожному вірші.

Моя у них звучить душа,
Її ж написані пером,
Любов і туга – все життя
Під світлим Ангела крилом.

Все в них правдиве, мов сльоза,
І мрії, й радість, і печаль,
В них Україна наша вся,
Свята і вічна, як Грааль.

Молись, мій друже, й пам'ятай,
Що мати рідна й Батьківщина
В житті для нас, неначе рай,
Що в світі кожна з них – єдина!

Молитву в серці бережи,
В думках і вчинках чистим будь,
Завжди по стежці правди йди,
Хай світла буде твоя путь!

28.05.2014.

РУСЛАН БОЙКО

Народився 26 жовтня 1966 р.
в селі Зелена Надвірнянського
району. Випускник Коломий-
ського педагогічного училища,
Чернівецького національного
університету ім. Ю. Федьковича.
Вчитель історії та правознавства
Небилівської ЗОШ I – III ст.
Рожнятівської районної ради.
Автор багатьох пісень. Виховує
чотирьох дітей.

ДАРУНОК ЛЮДИНІ

Глибоко в зморшках зоране чоло
І погляд із очей кольору неба,
Усмішку сонця і його тепло
Усім навкруг подарувати треба.

Усім-усім, хто заслужити зміг
У Бога ласку на свою появу,
Хто вперше став на батьківський поріг,
Аби прожити лиш на Божу славу

Й пройти з Христом через усе життя,
І заслужити з ним засісти в Царстві
Отця Його й Творця всього Буття.
Самі ми того заслужить не варті.

І знов попросимо: «Зішли Його,
Спасителя надії й благодати,
Зло віру в Сина знищує Твого
І хоче вже плід рук Твоїх скарати.

До цього, Господи Святий, не допусти,
Пришвидши час і вже зішли нам Сина,
Як дотепер злу всьому терпиш Ти,
Якому вже не витерпить людина?!»

Молитву й піст для нас Ти залишив,
І в свій прихід Ти нам вселив надію,
Ти людям всім Любов в серця улий,
Про це я завжди, Господи мій, мрію!

МОЯ МРІЯ

Моя мрія – заслужити в Бога,
Щоби зла не було на Землі,
Щоб добром стелилася дорога,
Де живуть великі і малі.

Хай Любов перемагає всюди
До Творця, до ближнього свого,
Хай запам'ятають усі люди
Заповіді Божії Його.

Щоб слова пророчі привітання:
«Мир усім вам», – для усіх збулись.
Дійсністю би стали побажання,
Вперше сказані Христом колись.

І тоді настане мир і спокій,
Запанує в серцях Господь знов.
Після Різдва за стільки років
Вернеться в людину ця Любов.

І тому попрошу в Бога щиро:
Милосердно, Господи, прости
За прохання відпустити з миром
У Твої незвідані світи,

Де посудиш кожного окремо
За усе, що на Землі нажив,
Де відповідати всі будемо,
Чи ти згідно Заповідей жив.

Залишається у Бога віра,
Є у нас надія на Любов.
То ж просімо у Творця ми щиро:
Хай Добро восторжествує знов.

ПОБАЖАННЯ МИКОЛАЯ

Сонечко ясне,
Будеш світити,
Як тата й маму
Будеш любити.

Що означає
Любити тата? –
Шани і послуху
Повнезна хата!

Як розуміє
Любов цю мама? –
Порядку й ласки
Повнезна гама.

Але найперше –
Полюби Бога.
Лиш через Нього
В любов дорога!

Не все, що хочеш, –
Лиш те, що треба,
Пошле до тебе
Творець із неба.

За щедрість – ласку,
За послух – шану,
Любу життєву
Загоїть рану.

І охоронить
Завжди і всюди,
Й до кінця віку
З тобою буде.

СПОПЕЛЯЮЧЕ ТЕПЛО

З Сходу вітерець війнув
Ніжно й тепло так
І приніс до нас війну
Й згарище атак.

Він не знав, що є тепло,
Не лише любов,
Що згорить, згорить село,
Знову, знов і знов.

Вітер віє... Попелить
Вже навкруг усе.
Тихо, тихо... Іще мить –
В сон порине все.

В вічний сон, тому навсе
Вже згорить тепло,
В лету кане, понесе
Все, що з ним було.

Тож початок і кінець
Всьому завжди є.
Вбивчого тепла вінець
Швидко настає.

Слово буде і було,
Мир і спокій теж,
Виросте нове село,
Де любов без меж!

ЧОМУ?..

Чому народу цвіт паде?
Чому війна у нас іде?
Чому керує дилетант,
Що за посадою гарант?

Чому, чому, чому, чому,
Чому народу моєму
В історії все навпаки?..
І так віки, віки, віки...

Чому, за що пролили кров,
Аби зробили бидлом знов
Народ, що наційов не став,
Щоб знов заснув і тільки спав?

А як то так, а правда де,
Коли облуда з вік спаде?
Коли проснеться вже народ,
Що в сні живе, стуливши рот?

І де та нація, де люд,
Що вивільнивсь нарешті з пут,
Не дасть себе дурити знов,
Як зачарований немов?!

Кругом брехня, така – до дна,
Лиш правда та, що смерть одна,
Лиш правда там, де хлоп герой,
Й щоб всі зараз, ну, хлопці, мой?!

Давно сусід чека, би всі
Герої впали й в небесі
Би полетіли, а він, кат,
Топтав би нас, як той сатрап.

Дає історія нам шанс
Останній, може, як аванс,
Змарнуєм – й знову навіки
Залишимося, як кріпаки.

Залишимося з тим, що є,
І слово писане моє –
Лише константа, лише акт,
Реалій українських факт.

Contra spem spero напишу,
Я проти правди не грішу.
Надія в краще майбуття
Є сенсом нашого життя!

Я ЛЮБЛЮ РАНОК

Я люблю ранок. Дуже люблю ранок...
Й коли на струнах вітер виграє,
І коли місяць, ніби той коханок,
Із зір грайливих силу й світло п'є.

Наситить сам свої запаси цноти
І скаже їм: « Беріть мої зірки...»
І буде це робити знову й доти,
Допоки не закінчаться віки.

Теплом промінить їм сріблястий легінь
Й чекає на взаємні почуття,
І знає те, що він на синім небі
Для них єдиний на усе буття.

Його краса п'янить, леліє кожну,
Дає надію, віру і любов.
Й лише коханням зрозуміти можна,
Чому чарує місяць знову й знов!

ГАЛИНА БРИТВАК

Народилася 27.01. 1953 р. у місті Коломиї. Вчитель початкових класів, російської мови й літератури та світової літератури. Пенсіонерка. Проживає в селі Замулинці Коломийського району.

ЗРІЛА ЖІНКА

Вітання до ювілею після 40 р.

Що то за зрілість у житті ти й не уявляєш,
Бо куди не повернись – вже багато знаєш!
Чи захочеш, припустимо, щось собі купити –
Кого-кого, а тебе вже не обдурити.
І у хаті тільки глянеш, вже роботу бачиш,
Адже нам усім відомо, що ти не ледача.
Навіть бізнес, як захочеш, можеш повернути
І відразу зрозумієш, хто не туди «мутить».
А чоловіки теж для тебе – істина відома
І тепер ти від любові не втратиш свідомість.
Лиш подивисься з-під лоба своїм зрілим оком
І хитрощі мужикам вилізають боком.
Ти вже знаєш: не дай Боже, дати йому їсти –

Він готовий у ту ж мить на плечі залізти.
Навіть, якщо випадково тільки усміхнутись,
Не уміють мужики швидко схаменутись.
Були в тебе чоловіки, корова і свині,
Отож маєш власний досвід справжньої газдині.
Тому нині я не буду поради давати,
Кого з них тобі для щастя краще обирати.
Бо характер мають свині і корова має,
Чоловіки ж – найхитріші, здорових кохають.
Тому я тобі сьогодні здоров'я бажаю,
А ти сама обирай, поки вибір маєш.
Правда, з вибором важливо вчасно схаменутись,
Бо обрати значно легше, а важко позбутись.
Але ти все ж зріла жінка, знаєш чого хочеш
І дурницями себе вже не заморочиш.
Дозволяй собі в житті трохи кайфувати,
Бо найбільша трагедія – потім жалкувати.
А як ввійдеш в апетит, зразу зрозумієш,
Що одержує лиш той, хто сміливо діє.
Полюби себе кохану і не чекай чуда,
Бо чого сама досягнеш, то у тебе й буде!

*

*

*

Я новий день, як книгу, відкриваю
І в жодному із них повторення немає...
Хіба реально спланувати у житті події,
Якщо дорога, що веде до мрії,
Нікому не відома, а кожен день лиш крок,
Можливо, до вершин. Можливо, до зірок.
Тому пройти потрібно всю дорогу,
Спіткатись, але мати змогу
Захоплення життям відчувати всім єством,
Щоб мрія надихала, стала Божеством,
Котре в собі потрібно відкривати.
Та головне: навчитись цінувати
Те, що приходить просто й дуже легко.
За мріями не треба йти далеко.
Тому я смак життя тоді лиш відчуваю,
Коли захоплення мене не покидає.

*

*

*

Усе тримається на щирості і правді.
Де зверхність є, там почуття не справжні,
Пихатість там і самолюбівання,
Там бездіяльність і пусте чекання,
Що світ зупиниться й впаде до чийхсь ніг.
Але у всесвіті багато є доріг,
Щоб кожен міг обрати саме ту,
Котра відчути дасть життєву висоту.
Не для піару чи звеличення особи,
Бо все, що у житті людина робить,
Є часткою загальної картини.
Тож хай байдужість наша не зупинить
Планети розвиток й благословення Боже.
І кожен з нас це вирішити може
Хай лиш для себе, а душа підкаже,
Бо штрих малий в житті багато важить.
Він, наче ключ, всі двері відкриває,
Якщо в душі любов людина має,
Адже найлегше вимагати і повчати –
Складніше участь у житті приймати.

НЕЗДОЛАННА СИЛА

Не стадо ми, бо кожен неповторний.
Хай кане у безодню день той чорний,
Коли москаль задумав свої слизькі пута
Накинути на нас. Але не має ця гидка отрута
Тієї сили, аби правду закувати,
Не має сили Україну сплюндрувати.
Бо нездоланна сила в нашого народу –
Це вільний дух і прагнення свободи.
Ми можемо заявити всьому світу,
Що Кобзаря слова, слова із «Заповіту»:
«В сім'ї великій, в сім'ї вольній, новій», –
Згадаємо ділами, а не тільки словом.
Здобуде перемогу і волю Україна,
І наша мова, мова солов'їна,
Струмком співучим розіллється усім світом,
І запанують у своїй сторонці України діти.

ТВОРІТЬ СВОЄ ЖИТТЯ

Корисливі думки лише уяву тішать
І провокують плин пустих, безглузких рішень.
Ці рішення свій зміст не зразу проявляють,
Тому натішитись досхочу дозволяють.
Якщо ж свої думки наповнити любов'ю,
То збережемо гідність, сили і здоров'я,
Бо позитив миттєво всесвіт весь відчує
І вашу душу щедро обдарує
Енергією чистою і кришталевим світлом.
Бо ким повинні стати любі Бога діти? –
Богами і творцями звершень неймовірних,
Щоб відпустити царство тих рабів покірних,
Котрі своє життя безглуздо проживали,
Самі не жили й іншим не давали.
Отож творіть своє життя прекрасне і казкове.
На кожного чекають ті дари чудові,
Котрі здобути можна з чистими думками.
Хіба хтось має право керувати нами?

ЖИТТЄВИЙ ВИМІР

Шалений плин думок, мов кадри на екрані,
Пробуджує бурхливі намагання
Вхопитись хоч за щось, можливо, ілюзорне,
Перекриваючи важливе й неповторне.
Те справжнє, світле, рідне і близьке.
Для когось, може, зовсім не таке,
Що дозволяє хизуватись і гордитись,
Аби таким життям насолодитись.
Ми маємо завжди великий вибір
Потрапити в такий життєвий вимір,
Який з'являється в казкових мріях
Людей, що позитивно мислити уміють,
Людей, котрі не знають страху
І не сприймають нагнітання жаху,
Бо в їх реальності цього немає.
Одержує жахіння той, хто нагнітає.
То ж слухаймо себе, щоб очі засвітились.
Хіба даремно ми на світі народились?
Висока та любов живе у серці кожному.
Лиш люблячі створити рай спроможні.

ПРИЙНЯТТЯ

Усе, що сталося, повинно статись.
Хіба для того, щоб чогось лякатись,
Життя дароване людині?
Нікому ми не винні й не повинні
І будь-яка подія – лиш завдання,
Для кожної душі випробування:
Чи жити вільно, чи життя боятись,
Приймати все нове, чи за старе триматись.
На допомогу тут миттєво страх приходить:
А раптом те нове, незвідане нашкодить?
Тож краще звичне, що давно відоме,
І заставляє страх відмовитись свідомо
Від перспективи, від ліпшого, нового.
Це значить, що в житті не буде вже нічого,
А як нема нічого, то нема життя.
Новому треба наше прийняття.

* * *

Життя настільки радісне й просте,
А ми звертаємо увагу на пусте:
На суперечки, як на щось глобальне,
На роздування нових тем скандальних.
І ніби пізнаємо сенс буття,
В той час не бачим власного життя.
Нагадує, що ми живем, щорічна дата,
Яку усі так звикли фіксувати.

Також добро творити стало модно.
Для цього гримати у кожні двері згодні
Ті, що за всіх вирішувати взялись
І в правоті своїй ніколи не вагались.
Проте неписана є істина у світі:
Для тих хто любить, двері всі відкриті,
Бог – це любов. Так просто і не складно,
Але людському розумінню не підвладно.

*

*

*

Любов людська обличчя різні має:
Хтось мить якусь леліє, прославляє,
А хтось живе в любові і не бачить бід,
Міняючи себе, міняє світ.
Немає заздрості, є самолюбубання,
Але собі поставити питання
Не вміють чи не хочуть люди,
Щоб не вбачались привиди усюди.
Лиш за своє життя відповідальні ми,
Тому в стосунках з іншими людьми
Себе ми знищуємо або прославляєм.
І невідомо, що на тих чекає,
Хто не зігрів любов'ю найрідніших,
Шукав лиш виправдань для своїх рішень.
Той, хто тепло душі не віддавав,
Людського щастя так і не пізнав.

*

*

*

Боротися з собою, або себе ламати
Лише заради того, щоб іншим догоджати –
Це, звісно, власний вибір.

Це – добровільна згода.

І зовсім невідомо, чи буде нагорода.
Тому, можливо, краще таки себе прийняти,
Бо кому, окрім себе, ми можемо дозволяти
Відкрити серце й душу, відчутти смак польоту,
Хоч і не всім вдається високу взяти ноту.
Але для всіх важливо робити кроки власні,
Бо все, що не стається, відбутись має вчасно.
Порадників багато, прихильників багато,
Але ніхто не вміє за когось відчувати,
Життя не проживають, його треба любити
І кожну мить яскраву побачити, відкрити.
Такі ми неповторні, завжди себе шукаєм,
Та благами Всевишній всіх щедро наділяє.
Хіба собі хтось ворог? Всі хочуть якнайкраще!
По-різному ми, звісно, своє знаходимо щастя.
Ким стати, що робити – завжди вибір за нами.
Та тільки без любові стають всі жебраками.

ЗИМОВІ ДОЩІ

у записах Радомира Вихорця

Ми
змо
жемо
бу́дьяк
и
скоси
мо
буде (ти)
сонце (іс
нче) кра
са
бу
де ти
хо (дя во
лі)

заста
не сло
за гірка
(мета)
ми
пере
можемо!

Без
небе
небо, без
щирі
вікна,
поки
вечері
поля
садиби
туману
тій дз
він дз
ворить
дралъ
шво у
сі в
дорозі

В раді
цей
наш
ті ба
чу тата
на мѣта
левому
сні
гу з
гостро
ю ко
сою
у
руці

Спалах,
цвл,
дими
і німе затишиця
В соборі Неба
хмари темні
і
німі
(і билдарзикортеа ←
бнімак ка)
і Fata мордана
в вікні

Сад
ли
полі
дори (у
минуле)
леу заг
лядою)
схо ро
дили
полі
дори
догн
ли ле
м (крізь)
волош
ки на
(поки)
на сла
ву
догн
били

Цей доз
і парасолі
куди не
глянь
СТАРІЄ тра
венє
курчнє
кнє
тнє МОЯ
ХАТА удамнє
а по ає
офальті
кнє
тнє ає
то щнє до
о
сені ле
не ве
зе

АЗ

бу
тика
ущілів
нено
20 проє
тору
30-ти
річ
ної
дав
ності...
Як
куха
ри на да
и боро
мсь
за

зван
ня
бри
гади
кому
ніс
тишкої
пра
ці

ПОПОННИ,
попоними
плаї мої
паківники
(щодня)
і сміх і смутток
усмішка тверда
(чекає) сміх хата
ЗУПИНІТИСЬ
не даНО
(нас)трашурм
(завтра)
Клигуть
до справи
давно

(Кра
їна
ра
оче)
і війни кажуть
нема,
як ніби
народилися
в сорочині та є (зір
ка) сунтіє
ві заковики
і (що)
вато мво
щоби мур ут
(не пада
є моя), ще й
не роздзя
м до нитки

Гляну на ліво
все пролетіло,
Гляну у даль-
(тінь) печаль,
Гляну в височінь
(крокує) синя
(завжди) голубінь,
Смуну на горі, даш
ДОЛЕ, ДОЛЕ!
а по дорю
зі (в ногу
зі мною)
мат'є
лісо
води
на
відбудови

Віт-3, віт-3
хвиці, лази
де ва
ші бере
ги над
Черемошем ти
над Трину
тою
О-го
О-О
відгук
ніться пов
стан
ськими піс
нями
О-О
віт-3!

Стелний МОТИВ,
тумовжні НОЧІ,
паіжк ЗЕМЛЯНОК
неспанний КОМБАТ,
і ніби ПТАХ
десь за ТРІПОЧЕ—
це ж ВТРОЕКТОРІІ
гущий СНАРЯД

Писав вночі,
під сплеск дучі
Як хуртовини завивали
Жеврів лив вогник
на Жбурі,
Писав тоді, коли всі
спали
Р. Выхорець

ІГОР ГЕНИК

Народився 12.08.1969 року в селі Середній Березів Косівського району, де живе і працює вчителем образотворчого мистецтва.

*

*

*

Українська стражденна держава...
Нескінченна синів боротьба.
Одним твоїм синам-героям – слава!
Іншим синам-запруданцям – ганьба!

Хто ж це яму старається вирить
І розпалює чвари страшні?
Нас ні гетьман, ні цар не примирить
У страшній братовбивчій війні.

Нас пронизує страх, навіть відчай,
І в душі себе кожний спитав:
Так чому ж Бог могутній, предвічний
Свого сина на муки віддав?

Лютий звіре, що нищиш народи
І скажених натравлюєш псів,
Скільки ще на жертovníк свободи
Українських покласти голів?

Кат прикрився Христом і Законом
І тримає в кривавих руках
З лицемірним, цинічним поклоном
Синьо-жовтий вкраїнський наш стяг.

Від гніву і жалю нуртує кров
І свердлить мозок істина розп'ята:
Пилат вини в Ісуса не знайшов.
Ісус загинув не від рук Пилата!

11. 02. 2014.

ГОМІН ВЕСНИ

Вже верхами танцює весна
І пташина гаївки виспівує,
Наче келих міцного вина,
Повнить душа теплом і надією.
Груди повняться духом живиці,
І сніги розтають на очах.
Розбрелись первоцвіту косиці
По зелених стрімких берегах.
Вже потоки дзвінкі гомонять,
Виграють водоспадами весело.
Довгождані лелеки летять,
Вони радість несуть у моє село.

ЛІТНІЙ ВЕЧІР

Вже вечірній туман впав на землю зігріту
І мелодію дивну виводить у травах скрипаль.

Бродить росами щастям завітчане літо,
Опускає на нас зорепаду сріблясту вуаль.

Ти згадай той щасливий для нас літній вечір,
Вечоровий туман, світанкову зорю.
А мелодія ночі спадає росою на плечі,
Вже наспівує ніч колискову свою.

Гасне стомлений день, вже замовкли
пташині хорали.

Огортає все вечір своїми вогкими крильми.
Тут колись до світанку у парі стояли,
Шепіт ночі все слухали юні, закохані ми.

Підкрадається ніч, свіжим подихом віє,
Запалив світлячок свій яскраво-зелений ліхтар.
А душа так співає, так солодко мліє,
І п'янить, як вино, цієї літньої ночі нектар.

* * *

Похмурів погожий тихий ранок,
Небо нахилилось над землею.
Опустів колись гостинний ганок –
Тихо скрипнув старістю своєю.

Снігом припорошений лелека
Згадує погожі дні щасливі.
Шлях важкий, незвідано далекий
Губиться в туманній перспективі.

*

*

*

Виграє мереживом срібна павутина,
Гублять діаманти крапельки роси.
Ти стоїш задумана, тиха і безвинна –
Подивись у очі, не ховай краси.

Шепчуть листям яблуні до самого рання,
Дятел на горісі стукає старім...
А в очах у тебе лиш одне питання...
Я тобі, кохана, серцем відповім.

*

*

*

Хтось на сопілці тишу вечірню заколисав...
Вітер смереці забуту пісню ніжно співав...
Лист одинокий на яворині сумно тремтів...
Серце щеміло – воно не вміло зронити слів.

Ніч оповила гори печальні, явір заснув...
Річка не спала – йому співала, а він не чув...
Місяць у небі зіроньку ясну все обіймав...
Вітер осінній тихо листочок з гілки украв.

Ніжна берізка холодним сяйвом на самоті
Згадала весни, ночі чарівні, дні золоті...
Голос сопілки ллється тужливо, душу ятрить...
Серце у грудях птахою б'ється, плаче, болить.

*

*

*

Забуту і некошену траву
Вже замітають білі сніговії,
І, розірвавши мертву тишину,
В німу безодню падають надії.

Із верховин, зажурених дібров
Зійшла зима, примружуючи вії.
Шалений вітер в жилах студить кров,
Стальними путами заковує мрії.

ОДА СОБІ

Не треба мене любити.
Любов – це душі тенета,
Які дуже важко рвуться.
Не треба мене любити.
Ненавидіти теж не треба
І не треба фатальних драм.
Бо немає у тім потреби –
Я себе ненавиджу сам.
І не треба мене жаліти.
Чого хто заслужив – те й має.
Господь знає, за що карає.
Не треба мене жаліти.

МІСЬКИЙ ЕТЮД

Місто сліпить усіх і націлює в небо
Міради вечірніх вогнів.
Воно кличе і манить, і вабить до себе,
В море пристрасних відчуттів.
Запах цвіту і запах губної помади –
Все змішала облудна весна,
І змарнована юність шукає розради
У бокалі міцного вина.

Завтра свіжі знайомства і марочні вина,
В'ється дим дорогих сигарет.
І не тільки вона лиш одна в тому винна.
Юні мчать до солодких тенет.
То стають ворогами, то знову кохають,
Розлучаючись з різних причин.
Незворушно й байдуже на все поглядають
Манекени із нічних вітрин.
Очі дивляться вперто в нікуди.
А чи то манекени, чи люди?

*

*

*

Мій Пегас захворів.
Він не їсть і не п'є,
Опустив до землі кволі крила.
Він похнюпився весь, вже копитом не б'є
І злетіти йому вже не сила.

Та надія живе,
Що настане той час –
Попасе кінь на волі, нап'ється,
Дужим помахом крил
Ще злетить мій Пегас,
Понад гори до неба здійметься.

ІГОР ГІНЧИЦЬКИЙ

Народився 24.04.1938 р. у місті Коломиї, де й проживає. Вчитель музики, пенсіонер.

МІСЯЧНА ДОРОГА

Нехай співають солов'ї в дібровах,
Яскраво світять в небесах зірки,
Коли іду по нелегкій дорозі
До істини святої, світлої мети.
Поведуть мене зірки у степ широкий,
Лісові потоки – у сріблястий буйний вир,
Щоб твердо йшов я по земній дорозі,
Місяць ясний мені буде поводитир.
Коли піду по ясній місячній дорозі
У загадковий Всесвіт, зоряні світи,
Візьму з собою у далеку дорогу
Грудочку святої рідної землі.

Розкажу у Всесвіті на всіх планетах
Про землю українську, котру Господь створив,
Невтомно буду Всевишнього молити,
Щоб вільну Україну нам благословив.

Київ, Євромайдан,
грудень 2014р.

СЛАВА УКРАЇНІ!

Слава Україні і героям слава,
Полеглим за волю у важких боях,
Червоній калині в степу край дороги –
Берегині слави бойових звітяг.
Слава волонтерам за труд титанічний
І Сотні Небесній за Євромайдан,
Рідній Україні за народ одвічний,
Нації слава і ганьба ворогам!
Слава полеглим у боях за гідність
З московським тираном в донецьких степах.
Ніколи не згасне дух український,
Житиме вічно у наших серцях.
Житиме вічно вільна Україна,
Освячений Богом вільний народ,
В єднанні народнім славу України
Гідно піднесемо до святих чеснот!
Слава Україні і Героям слава!

Січень 2015р.

*

*

*

*Батькові, Антону Гінчицькому та всім
закатованим у коломийській катівні НКВС в
лютому-березні 1946р.*

Виродки московської потвори,
Вбивці мільйонів безвинних жертв
Вбивали мій народ серпом і голодом,
Молотом довбали Божих храмів
непохитну твердь.

Виродки червоної потвори,
Ви пили з українців благородну кров,
В тюремних камерах сибіркою троїли,
Посилаючи нескорених на вірну смерть.
Ми – народ нескорений, невмирущий, вічний,
На боротьбу за волю нас Бог благословив.
Повстали воїни, зігріті материнський серцем,
Нащадки тих, хто українську землю
Від московської напасти боронив.
І буде суд, стануть перед ним
Марксистсько-ленінських вождів коричнево
кати червоні,

За українську кров, невинно пролиту
і материнське горе
На їхні голови впаде
Страшний Господній гнів!

10. 03. 2015.

*

*

*

Схаменіться! Схаменіться, божевільні
кремлівські прибудди!
Навіщо Ви до нас прийшли, що в Україні ви забули?
Нема тут вашої землі! Забудьте ви до нас дорогу!
Богородиця свята – заступниця мого народу.
Ви кували мій народ, дітей невинних гвалтували,
Наче скажені вовкулаки, кров'ю напивались.
Ви убивали немовлят – майбутнє нашого народу,
Ви гірше лютих дикунів – нічого в вас нема святого,
За ваші скоєні гріхи у пекло вам пряма дорога.
Нема вам прощення від нас, не буде прощення
від Бога,
На «родіну» йдіть, посіпаки, даємо на дорогу
хліб і воду.
Вільну Україну збережемо для українського народу!

СПОГАД

Щовечора і зранку, о годині шостій,
До нашого віконечка дятел прилітав,
Дзьобиком тоненьким вибивав морзянку,
Зима була холодна – їстоньки прохав.
Раділа мати дятлом, коли він прилітав,
Завжди мене питала, чи їстоньки давав.
Любив він їсти сало, з'їдав весь маргарин,
З пташками не ділився, з'їдав усе один.
Пройшло чимало часу, як мати відійшла,
Сумно стало в хаті – дятла теж нема.
Очікую я дива: в одну жадану мить
Почую голос матері, дятел прилетить.

НАДІЯ ГОЛІНЕЙ

Народилася 12. 02. 1948р. в Тернопільській області, дитинство і шкільні роки пройшли в селі Лісна Слобідка Коломийського району.

Працювала агрономом в колгоспі, лаборантом, науковим співробітником на дослідній станції. Пенсіонерка. Проживає в селі П'ядики Коломийського району.

Лауреат літературних премій ім. Леся Гринюка і Михайла Кучірки.

*

*

*

Гаптує ніч на небі рушники,
Сплітає зорі в золоті коралі,
А місяць човником поміж зірки,
Мов отаман, пливе в небесні далі.

Прекрасний світ! Така чарівна ніч!
На чорній шибці малювало літо
Гардини, язиком чарівних свіч,
Намалювало, щоби вранці змити.

І трошки жаль, що ніч оця мине,
Можливо з неба впаде десь зірниця
І заколише сто вітрів мене,
Я вчую шелест стиглої пшениці.

Розстелить ніч під ноги рушники,
Упаде доля зіркою у роси,
І місяць молодий вплете вінки
Ромашці польовій у білі коси.

Я ДУМАЮ ПРО ТЕБЕ

ЕТЮД

Ми розминулися з тобою...
Хіба хтось винен? Вийшло так.
Думки збираю по краплинах,
Немов дорослий в житті мак,

І розсіваю їх по полю,
Рожеві, білі, голубі –
З них зроблю зоряне намисто
І подарую їх тобі.

Тебе не бачила ніколи –
Ми розминулися колись,
Але ти йдеш зі мною поруч.
Якось мені ти знов приснивсь:

У тебе сині-сині очі,
Немов дитинства мого цвіт,
Волосся жовто-попелясте,
Як у жнива пшеничний сніп.

Тебе я бачу в срібних зливах,
В пожовклім листю восени,
У місячних зимових ночах,
У теплім подиху весни.

Тебе нема, але ти поруч.
Робота. Дім. Цвіте весна.
У вазі незабудки сині –
Я їх для тебе принесла.

МУЗИКА НАВКОЛО НАС

Цей дивний звук кружляв в повітрі
Поміж дощі, над тінню трав,
Завис у сонячній палітрі,
Немов струну хтось обірвав.

Повітря, сонцем обігріте,
Топилось, падало дощем,
Солодкий звук п'яного літа
Витав над зрошеним кущем.

А в небесах, в блакиті синій,
Всівшись на сонячну струну,
Губились голоси пташині,
Летіли десь у далину.

Переливались звуки їхні,
Зливались в різні голоси,
Просочувалась в простір пісня,
Виткана з вічності й краси.

НЕ КИДАЙМО СЛОВА НА ВІТЕР

Чому слова кидаємо на вітер?
Вони згорять, а серце защемить,
І будуть довго рани ще боліти,
Допоки сонце їх не спопелить.

А ти пробач, що мрії не збулись,
Що час отак пожартував з тобою.
Все стане на «свої круга» колись
І відцвіте полин над головою.

Його до ранку викосять дощі,
Зберуть на крила птахи довгопері,
Розкинуть на промоклому кущі
І намалюють ранок на папері.

Зі сходом сонця новий день настане,
Збери собі тепло з його долонь.
Може, забудеш, як боліли рани,
Коли до них торкнувсь колись вогонь.

*

*

*

Я вся перед вами: не красива, не горда,
Селянська душа з приміського села,
Де дух непокори блукає спрадавна,
А матері пісня довічно жива.

Де ночі на травах настояні квітнуть,
Де пахне повітря любов'ю й зерном,
Де стомлене сонце сідає за обрій
Далеко, далеко за нашим селом.

В нас ліс за селом моложаво-зелений
Спілкується з світом розмовою крон,
А поруч біжить залізнична дорога,
І вогником світиться кожний вагон.

Над ставом схилилися верби-сестриці,
Від подиху вітру віддзеркалення мить...
Я кидаю зір у безодню водиці,
А час за водою так невпинно біжить.

В ДОРОЗІ

Осіння ніч, як павутина, довга,
День не згорів, а сонця вже нема.
Клубочком стрічки тягнеться дорога,
А кругом неї чорна борозна.

А ти ідеш, бо тобі спішно треба,
Може, чекають, а можливо – ні.
Ще й місяць заблудився серед неба,
Свіча погасла в темному вікні.

Проймає дроз, що хочеться кричати,
Та ти мовчиш, бо хто почує крик.
Блукають тіні чорні кругом хати,
Горить вогнем роздвоєний язик.

Дощем розбита кінчиться дорога,
Напоєна вітрами ніч мине,
І теплий вогник рідного порогу
Зустріне з мандрів сонячно тебе.

НА ПЕРЕХРЕСТКУ ДОЛІ

Стою одна на перехрестку долі,
А навкруги весняні міражі.
Кує зозуля на тополі,
Вруниться жито при межі.

Вдивляюся у весну – Боже милий,
Над головою неба синя даль.
На дотик світ такий щасливий,
На присмак – то гірка печаль.

А навкруги так зоряно і чисто,
А кругом мене швидкоплинний час.
Шукаю зоряне намисто,
Що поєднало колись нас.

Чомусь зозуля на тополі сивій
Так мало накувала мені літ.
Пливу по часі, як по хвилі,
В клубок сплітаю долі слід.

ОТАК ЖИВУ

Отак іду. Вітер в обличчя коле,
Холодний, сонний шириться мотив.
Сіріє ранок. День на видноколі,
Ніби свічу в душі хтось засвітив.

Привіт вам, зорі, росяні світила,
Уклін, землице, мила і свята,
Я відчуваю твою міць і силу,
Несу придане – стоптані літа.

Вершина гір, зелена полонина
І сплеск ріки, як долі круговерть,
І райський присмак – на устах малина,
І піснею душа залита вщерть.

Отак живу. Втомився мій неспокій,
Цвітуть любов'ю сказані слова.
Дощ за вікном змиває мої кроки,
Налита соком вруниться трава.

СТАРА КРИНИЦЯ

Стара криниця на подвір'ї,
Стара, стара, з давніх-давен,
Відро на мотузку, як з пір'я,
Плаває в ній, немов човен.

Верба поскрипує, як фіра,
Все голосніше – рип та рип,
І місяць – зоряна офіра,
Понад криницею прилип.

Кругом цвіте бузок, калина,
Жасмину білого туман,
У небі пісня журавлина,
А за селом пшениці лан.

Хмарами клубиться повітря,
Неначе дим – густе-густе,
Нанижую його на вістря,
Воно весною проросте.

Вікнами дивиться світлиця,
Поширшав день, мабуть на крок.
Начерпую води з криниці,
А в ній також цвіте бузок.

*

*

*

Поезія – це відблиск долі,
 Це віддзеркалення душі,
 Білі сережки на тополі,
 Мрії, надії, міражі.
 Поезія – це запах м'яти,
 Це дух квітучих чебреців,
 Любов до батьківської хати,
 Сльоза пекуча на лиці.
 Це відчуття дощу і грому,
 Веселки сонячної слід,
 Це стежка, що веде додому,
 Підсніжників весняний цвіт.
 Поезія – це поруч люди,
 Це дотик рідної руки,
 Це сонечко, що ранком будить,
 Це шум бурхливої ріки.
 Поезія – молитва Богу,
 Виткана з слова і думок,
 В ній в храм прокладена дорога,
 Неначе віршика рядок.

18. 03. 2015.

*

*

*

Марії Боєчко

Ми не вибираєм собі долю,
Доля вибирає часто нас.
І ступаєм, як по міннім полю,
Виглядаєм зоряний свій час.
По трьох дорогах вас водила доля.
Були вони тернисті – це життя.
Ви вибрали їх самі – ваша воля,
Тож не чекали жалю, співчуття.
Звучали дзвони зоряним акордом,
Роки ділили ту щасливу мить.
А ви були такі безмежно горді –
Від спалаху душі серце тремтить.
Ви любите так неньку-Україну,
І Ковалівку, ваш маленький рай.
Тут всі свої, немов одна родина,
Сім'я велика – Прикарпатський край.
Ви творите – на це є Божа воля.
Без Нього ми безвольний вітерець.
Тож хай для вас буде прихильна доля,
А поруч сотня люблячих сердець.

ЯРОСЛАВА ГОРОДНИЦЬКА

Народилася 1957 р. в селі Корнич Коломийського району. З 1979 року, після закінчення Чернівецького державного університету ім. Ю. Федьковича, живе і працює на Полтавщині. Заступник директора з навчально-виховної роботи Великобудищанської ЗОШ I – III ступенів Деканського району Полтавської області.

Захоплюється журналістикою, поезією, краєзнавством. Активно видається на Полтавщині.

Лауреат літературної премії ім. Івана Котляревського.

МАЙДАНУ ДЗВІН

1

Майдан сміявся, майорів, співав
І пізню осінь колисав в долонях,
І холоду ніхто не відчував,
І дзвони ще не бамкали на сполох.

Тут молодь гуртувалась допізна
І замикала європейське коло,
Багатолюдна київська хода
Несла Майдан в своїх зіницях гордо.

Всім вірилось у праведність сповна,
«Ми – нація!», – аж стугоніло в скронях,
І Україна – ненька в нас одна,
І їй ми вірні будемо до скону.

Тут кожне слово брало за живе
І кожен тут знаходив собі брата,
Майдан співав: «Вкраїна над усе!»,
А недругам її прийде розплата.

Злітали в небо сірі голуби,
«Героям слава!», – линуло довкола,
Майдан єднав українські береги
Й вивав над ним солодкий дух свободи.

Жовто-блакитні стяги угорі
Оберігали спокій до світанку.
А десь кричали сови вдалині
Й зима тулилась на холоднім ганку.

2

Зима прийшла нечутно, крадькома,
Майдан ж співав і вірив в перемогу,
А вже крикливе чорне вороння –
Покровом чорним на брудну дорогу.

За воронням «грифони» й «беркути»
У чорних масках і міцних шоломах...
Свій на свого, хоч як тут не крути,
Все поглинав холодний сірий морок.

Та вірила збентежена юрба
У верховенство правди і закону,
Здавалося, ніяка вже орда
Не піде проти мирного народу.

Гадалося, та сталося не так,
Хтось дав наказ схилити всіх додолу,
І гупали кийки, неначе град,
Краплями крові на слизьку дорогу.

Дівочий зойк і стогін юнака,
Скривавлені серця і сиві скроні,
Погоня, гвалт, суцільна маячня
І смерть чатує десь на півдорозі...

Та Україна зраджена не спить,
Палає ватра вдень й посеред ночі,
Історії вже незворотна мить
Всім небайдужим відкриває очі.

3

Різдво надворі, тішиться Майдан,
Запалює свої незгасні свічі,
Тут товариство, в ньому кожен – пан,
Тут всіх єднає всенародне віче.

Майдан святкує, хоч гірка кутя,
Козацькі сотні щедро колядують,
Тут ще не знають, що таке «війна»,
А вже на здобич яструби чатують.

Співа Руслана й Вакарчук Славко,
Життя вирує, плаче і сміється,
Без бою тут не здасться вже ніхто,
Тут «Ще не вмерла...» звідусюди ллється.

Майдан гуртує рідних і чужих,
Вчить Україну над усе любити,
Й молитися за мертвих і живих,
І вірою, і честю дорожити.

Хрещатик весь вогнями мерехтить
І «Отче наш» читає серед ночі,
Майдан на варті, шина догорить,
І збудуться усі слова пророчі.

Де ж ви, пророки, у якій землі?
Де та стезя, що виведе з безодні?
І знову дзвонять дзвони уночі,
Й ховаються на баштах круки чорні.

4

Різдво минуло, вже й по коляді,
Майдан убрався в білосніжні шати,
На барикаді посеред зими
Юнак вмотився «Кобзаря» читати.

Сміливий погляд лагідних очей,
Дух Прометея в молодому тілі,
Крізь вибухи і марево ночей
Вірменський син став сином України.

Любив Кавказ й Шевченка над усе,
«Борітеся – поборете!», – глаголив...
Січневий вітер кулею в лице –
Упав юнак в холодний лютий морок.

Загомонів знервований Майдан,
Диміли шини й рвалися гранати,
Спадали пута від старих кайдан
І голосила, горем вбита, мати.

Неначе чорні круки – снайпери
На здобич чатували з високості,
Хтось їм давав накази із «гори»
І падали від куль безстрашні хлопці.

Сергій, Михайло, побратим Роман,
А далі – сотня в небеса злетіла...
Стояв на смерть зрешечений Майдан,
Й дзвонили дзвони, аж земля двигтіла.

5

Ніхто не спав. Січневої пільми
Під омофором неба Україна,
Героїв обмиваючи слізьми,
У вічність проводжала на колінах.

Майдан гудів мільйонами октав,
Шукав проводирів посеред ночі,
Світ навчав і все чогось чекав,
Вожді ж ховали безсоромні очі.

Від фальші, від лукавства, від вини,
Від зради українському народу,
Ховали очі підпанки й пани
Та сіяв лютий у серцях тривогу.

Враз кинув сотник вирішальний клич
І товариство рушило в дорогу...
Кричав зловісно знахабнілий сич,
Та кожен твердо вірив в перемогу.

Скрипіли липи й гасли ліхтарі,
І шматував свинець серця гарячі,
Здавалося, архангел Михаїл
Зійде з небес і болісно заплаче.

Падали хлопці, та Майдан стояв
За волю й честь стражденної країни,
Лиш білий голуб сумно воркотав
І плакав батько над труною сина...

6

Понад Майданом траур і журба,
На Інститутській квіти і світлини,
Тремтить від вітру жалобна свіча,
І сумна пісня по Україні лине.

Від роздумів сивіє голова,
Від розпачу холоде кров у жилах,
А вже тепліє березнем весна
І первоцвіт всміхається на схилах.

Над Межигір'ям синьо-жовтий стяг,
Вже й Банкова нові чини гуртує,
Ми – європейці і це добрий знак,
Та ворог у Криму уже чатує.

Ніяк не вгомониться супостат,
Вкраїни доля всім поперек горла,
Щоб знищити її квітучий сад,
Рушає в Крим муштрована колона.

Брехня, наруга, зрада і обман...
Де ж твої, брате, праведні чесноти?
Ти ж сієш вітер, косиш ураган,
В своїх гріхах не каєшся й на йоту.

Захланний брате, Каїном єси,
Ти ладен й рідну матір погубити.
З тобою ми навіки вороги
І різні судді будуть нас судити...

Затих Майдан, вже літо на порі,
В Криму чужі, невизнані закони,
А над Донбасом ночі у вогні
Здіймають пил з старезних териконів.

За всі гріхи настане час розплати,
І свідків всіх не спопелить війна,
Майдан благословляє у солдати
Своїх синів, Вкраїна ж бо одна.

Без війська, без гармат, без «бетеерів»,
Без статусу і права на життя...
Та все в руках відважних волонтерів,
Що Україні віддані сповна.

Допоки стануть чинними закони,
Повірять «сильні світу», що – «війна!»,
Рятують Україну батальйони,
Яким навіки шана і хвала.

Біля Слов'янська й на Савур-Могилі,
У іловайській пастці вогняній
Бійці лишались вірними Україні,
Не зраджуючи совісті своїй.

Аеропорт, Дебальцеве і Щастя,
Торезьке небо з пеклом на землі...
Війну забути вже ніяк не вдасться,
Хто ж відповідь за все це на Суді?

8

...Знов на Майдані голуби воркують,
Тече життя у Раді, як ріка,
Тут знову один одного не чують
І так всім знову близько до гріха.

На Банковій звітують про удачі,
Реформи за реформами плетуть...
Горить вогнями небо над Донбасом,
І нагороди знов героїв ждуть.

Знов батальйони просяться до бою,
Щоби «гордіїв вузол» розсікти,
Щоб зватися «народом», не – «юрбою»,
Щоб разом у майбутнє гордо йти.

Майдан міркує і плекає мрії
На мир, на справедливість, на добро...
І пише книгу льотчиця Надія
В російському тюремному СІЗО.

І плаче за донькою стара мати,
І сестра Віра молиться всякчас...
Додому ж повертаються солдати
І так їм знову хочеться назад,

Туди, де ані фальші, ні злорадства,
Де побратима вірного плече,
А над Майданом – аура лукавства
Й біль за синами полум'ям пече...

* * *

Батальйони просили вогню
І чекали солдати наказу,
Щоб без слів і краплини жалю
Розтоптати жорстоку навалу.

Бо вона розповзалася вшир,
Мов гадюка з отруєним жалом,
Й дотлівали надії на мир
У серцях, розтрошених «градом».

Рвались нервів колючі дроти,
В мережі телефони тріщали,
Ревно службу несли блокпости,
Батальйони ж наказу чекали...

*

*

*

Казали бабця: то ворожі люди,
Вони забрали землю і коня...
Мені ж малій було тоді байдуже,
Чому бабуся плакали щодня.

Казали мама: то жорстокі люди,
Вони ж морили голодом дітей,
Настане день, їх світ судити буде,
Та ми, малі, співали їм пісень.

Казав і батько: то захланні люди,
Безсовісні грабіжники й кати,
Блюзнірські лицеміри та іуди,
Вони повік не будуть нам брати,

Бо брат на брата не іде війною
І кров'ю не впивається до дна,
Чи може бути дружба із Москвою,
Де править балом хитрий сатана?

Та ми лише скептично усміхались,
В нас правда на усе була своя,
Ми по-радянськи думали й навчались,
І вірили у праведні слова,

Якщо війна – то ворога провина,
Голодний рік – посуха й неврожай,
А похоронка матері на сина –
Всього народу горе і печаль...

Та час минав, лишаючи прозріння
У спадок сущим, що боялись тьми.
Прийшла пора збирати те каміння,
Що не зібрали прадіди й діди.

Усе таємне раптом стало явним,
Кати пішли на сповідь без хреста,
Ні прощення нема, ні покаяння
За убієнних ними без гріха.

Мерцям уже пробачення не треба,
Їм вічний спокій ангел береже,
Та нам, земним, далеко так до неба,
Нам треба знати правду над усе

І покаяння в Господа просити,
Відсіяти полову від зерна,
За безневинні душі помолитись
Й звільнити Україну від ярма.

*

*

*

Москво, Москво, тяжка твоя провина,
Несеш війну із далечі віків,
Сама собі готуєш домовину,
Обплетену гірляндами гріхів.

Захланнице в червонім сарафані,
Володарко російської землі,
Вельможо в імператорському сані,
Шле мій народ анафему тобі.

За сльози й біль стражденної країни,
За кров трагедій пройдених століть,
За війни, революції, руїни,
За віковичний ненависний гніт.

За всіх братів невинно убієнних,
Голодні муки матерів й дітей,
За пекло більшовицької гієни,
Що мордувала тисячі людей.

Ти зі страждань сплела собі корону,
Скропила кров'ю велич і красу,
Для тебе ж всі кували перемогу,
Бо ти себе обрала за святу.

Та прийде час і станеш перед Богом
Із чашею спокути у руках,
Розв'яжеш пута зрадженим народам
Й покаєшся у всіх своїх гріхах.

* * *

Земля горіла, плавився метал,
Стовпи бетонні падали долілиць,
Нескорений донецький термінал
Вдивлявся в небо оком посірілим.

І слухав пісню кіборгів сумну
Про те, чого ніколи не забути,
Про мирну тишу і страшну війну,
І про бійців, яких не повернути

Додому, де немає ще війни,
Де ще не знають, що синів немає...
Серед осінньої холодної сльоти
Тужлива пісня в небесах лунає.

В степу донецьким кряче вороння
І вовчі зграї виють серед ночі,
Назад уже немає вороття,
Лишень би правді подивитись в очі.

*

*

*

*Життя іде і все без коректур...
Ліна Костенко*

Пробачте, Ліно, що я Вас цитую,
Життя й насправді в нас без коректур,
Хоч правлять бал і правлять ним не всує
Ної творці старих номенклатур.

Скандують гречно «Слава Україні!»,
Реформ вінки плетуть щораз нові,
Вклоняються і Меркель, й Могеріні,
І нам пророчать гори золоті.

А нам би Україну врятувати,
Дніпрові поєднати береги,
Щоб обнялися Крим, Донбас, Карпати
Й навіки щезли люті вороги.

А нам бодай би діри залатати
Та з вірою і правдою в душі
Знекровити дракона-супостата
І в благодаті жити на землі.

Своїй землі від Сяну аж до Дону,
Свої співати гімни та пісні...
Везуть «двохсотих» воїнів додому
Й німіють в смутку сиві матері.

Та «плине кача» журно по Україні,
В обіймах вітру мерехтить свіча,
Героїв зустрічають на колінах
Й навіки проводжають в небеса.

Їх вже не сотня, їх полки на небі
З святим Архістратигом на чолі,
Стоять на чатах, наче обереги,
Згвалтованої рідної землі.

Де твій месія, Україно-мати?
Чиї гріхи спокутує за нас?
Наругу цю кому адресувати,
Спита нащадків невблаганний час.

Той час розкаже найгіркішу правду
Без пафосу, лукавства й коректур,
Як рятували зраджену державу
Нові творці старих номенклатур.

*

*

*

Гріють серце і душу країни,
В цім признаюся щиро собі,
Що у свята і в будні із вами
Я звіряю всі вчинки земні.

Я думками у гори долину,
А з вершини зійду до ріки,
У сумну і щасливу годину
Ви зі мною, мої земляки.

І дарма, що в нас різні дороги,
Українська в нас доля одна,
І одні в нас життєві тривоги,
Й Україна у серці одна.

З величавим пшеничним роздоллям,
З голубим омофором вгорі,
З віковичним стремлінням до волі
Ми звіряємо кроки свої.

Незрадливі мої країни,
Волелюбні мої земляки,
Нам судилося разом із вами
Всі тернисті дороги пройти.

Порадіти за перемогу
І відплакати всіх синів,

Що з війни не вернулись додому
До скорботних своїх матерів.

Нам би, друзі, свічу надії
Запалить на Чернечій горі
І здійснити пророка мрії
На своїй, не чужій землі.

І не пертись всякчас до неба,
Не складати в копиці скарби,
Вчитись мудрості нам ще треба,
Терпеливі мої земляки.

Щоб корупцію подолати,
Освятитися від гріхів
І диявола вигнати з хати,
Не лишивши за ним слідів.

Ми ж із вами – велика сила,
Ми зуміємо все пройти,
Ми врятуємо Україну,
Наймудріші мої земляки.

*   *   *

Україно моя писанкова,
Хай святиться же ім'я твоє,
Я на тебе молюсь, як на Бога,
Що нам хліб повсякденний дає.

Я на тебе молюсь, Україно,
Вірю в силу і мудрість твою,
Всі світи обійду, Україно,
Та такої, як ти, не знайду.

Україно моя веселкова,
На твоїй благодатній землі
Великоднем освячені дзвони
Шлють до неба осанну тобі.

Великоднем освячені дзвони
Кличуть праведних душі святі
Під Христового дня омофори,
Щоб гріхи відпустити земні.

Я з тобою прийду, Україно,
У Воскресіння Христового день,
Помолюся за тебе, єдина,
У саду найдзвінкіших пісень.

Помолюся за тебе, Вкраїно,
За твого Воскресіння красу,
Помолюся за доньку й за сина,
Й за прийдешнього долю ясну.

МАРІЯ ГУМЕНІЮК

Народилася 10 жовтня 1956 року у селі П'ядики Коломийського району в родині вчителів. Працює лікарем-невропатологом у Коломийській центральній лікарні.

*

*

*

Три матері в Тебе, людино,
Найперша на світ народила,
А друга – то Божая мати,
Що вчить нас любити й прощати,

А третя – земля та єдина.
І зветься вона Україна.
До першої низько вклонись,
Всім Серцем своїм пригорнись,

До другої треба молитись,
Щоб сонце світило з блакиті,
А третю від зла борони,
Щоб жили в ній дочки й сини.

*Світлій пам'яті полум'яного патріота,
борця за волю України, порядної, мудрої,
чесної людини, лікаря – пана
МИХАЙЛА ТОМАЩУКА, присвячую*

Твоє життя – то світло наднової зірки,
Що не згубилася у Всесвіті буття,
А впала на папір сльозою тихо й гірко,
В рукописі лишився «Спалах» для життя.
Твої книжки – то біль і гнів народу,
Нащадкам усміхаються красиві й молоді
Повстанці, що боролись за свободу
І незалежність рідної землі.
Твої думки – то птиці швидкокрилі,
Вони літали по криївках і лазах
І по зернинках факти приносили,
Сувору правду у своїх піснях.
Твоя любов – велика і безмежна
До України, до родини, до дітей.
Зоря не згасла, а полинула в безсмертя,
І вже душа з'єдналась з Господом в день цей.
І хоч нема Тебе сьогодні, друже, з нами,
Та пам'ять світлим полум'ям горить,
Тож ми сьогодні щиро присягаєм
Для України працювати кожному мить.

ДЖУБЛИК

У Джублику свято, тут Божая Мати
З'явилась нащадкам в небесній красі,
Побачили чудо маленькі дівчата,
Що брали водицю в святім джерелі.

Стояла низенько на білій хмарині,
І сонцем промінився погляд її,
У білій одежі і в поясі синім
Вона помаленьку пливла за дітьми.

Отак провела двох дівчаток і зникла,
А діти від того пішли джерела,
Удома про все розповіли родинам,
Що то Матір Божа на землю зійшла.

Спочатку ніхто не повірив дівчатам,
Аж поки священник про це не дізнався,
Він службу на місці цім став відправляти,
І тут появилась Господня Сім'я.

При службі стояли Ісус, Божя Мати
І Йосип старенький із ними також,
А сонце мінилось, хотіло сказати,
Моліться і віруйте – з вами Господь.

Зневіра минула, полинули люди
Із ближніх, сусідніх, віддалених міст,
У щирій молитві за чвари забули,
Бо Мати Пречиста усіх захистить.

Задумали люди створити скульптуру,
Де Матінка Божа місцину пестить,
Зробили з міцного карпатського дуба,
І ось вона вже біля церкви стоїть.

Коли скульптор Серце різьбив благородне,
Воно дало тріщину знаком хреста,
А звідти дивився розп'ятий Господь наш,
Що долю дав людству ціною життя.

Свята і Пречиста, чарівна і скромна,
У погляді тільки добро й благодать,
Звела руки вгору, до неба, до Бога,
Чому на обличчі печалі печать?

Тому хвилька суму набігла на вії,
Вона ж бо зустріла зневірених нас,
Довкола панує розбрат, безнадія,
Єднатись народу настав уже час.

І щиро говорить до нас по-українськи,
Бажає, щоб мали державу свою,
А всі християни в любові навіки
Збагнули, що Господь – найвища є суть.

Ми молимося нині, Пречиста Маріє,
Дай сили й терпіння усе нам знести,
Покрий омофором усю Україну
І дай для нащадків її зберегти.

*   *   *

Вже останній листок полум'яний
Обірвав листопадовий вітер,
Лиш горять, мов жарини, багряно
Ягідки горобини на вітах.

Їх цілують ранкові морози,
Посипає промінистий іній,
То хмарки проливають тут сльози,
І туман огортає їх синій.

Не бояться плоди ці багряні,
Що наступить зимове світання,
Ще солодшими стануть їх грона,
Мов вуста від палкого кохання.

*

*

*

Не ховай, бабусю, під біленьку хустку
Срібне павутиння своїх літувань,
Вже в ключі журливі позбирались бузьки,
Понесли на крилах літо в теплий край.

У саду дерева зайнялись багряно,
Облітає тихо молодості цвіт,
Над коханням давнім сивіють тумани,
Лиш забута пісня в серці забринить.

І пішло, бабусю, вже під шлюбну хустку
Срібне павутиння твоїх літувань,
Вже з країв далеких повернулись бузьки,
А тебе, кохана, з вирію нема.

*

*

*

Хай над цим коханням буде воля Божа,
Бо летять у вирій стомлені літа,
Гордовито-сумно одцвітає рожа,
Цвіт її багрянний тихо обліта.

Може промінь сонця ще додасть їй сили,
Розгорне пелюстку і утре сльозу,
З пуп'янка всміхнеться їй дитятко миле,
Що продовжить далі ту її красу.

ЮЛІЯ ДОЛІНСЬКА

Народилася 28.08.1939 р. в селі Ліски Коломийського району.

Працювала вихователькою дитячого садка. Пенсіонерка. Проживає в місті Коломиї.

Лауреат літературних премій ім. Марійки Підгірянки та Леся Гринюка.

ВІРНІСТЬ

Вірність в серці солдати несуть,
Цю любов не здолати нізащо.
Героїзм і безстрашність – це суть,
Ти позаздри їм, підле ледащо.

Героїчний в нас дух не пропав,
Пробудилося рвіння до волі.
Нашу думку ніхто не скував,
Ми жадаємо кращої долі.

Там в окопах солдати: сини,
Чоловіки, брати і онуки.
Хай тремтять перед ними чини,
Не тривожать нас вибухів звуки.

Поміркуй, чи життя не проспав,
Зваж, чи вартий звання українця,
Чи ти спокій рідні пильнував,
Чи Вітчизну звільняв від чужинця?

Де є вірність, там сила і міць,
Безумовно гряде перемога.
Не пади перед ворогом ниць,
Не пускай до границь, до порога!

Вірність духу укріплює Гімн,
Мрія серця і мрія людини.
Вам, солдати, доземний уклін
За відвагу, за єдність Вітчизни!

КОЛЯДА 2015 РОКУ

на мотив «Нова радість стала»

Коляда тривожна по всій Україні,
Бо ж нога ворожа топче наші землі рідні.

Ніч свята настала, Діва Сина родить,
А чужинська навала тиші світу шкодить.

Зіронька різдвяна ясна сходилла,
А ворожа важка зброя цілі наводила.

На Святе Дитятко банди не зважали,
Ясну нічку-зоряничку градом поливали.

Пастушки повсюди гарно колядують,
А на Сході України люди всі бідують.

Як колись Пречиста, так з дітьми втікають,
Де голівки прихилити бідненькі не знають.

«Старший брате», молим ми одного Бога,
Де ж то твоя не вбивати честь і засторога.

День Різдва Святого зло не зупиняє,
Ворог малий ненаситний з градів б'є, стріляє.

Сам бере зарплату: сльози, нарікання,
«Грузом-200» до Росії за людські страждання.

Матерів однако всіх болить серденько.
Стань на захист, Пресвятая найдобріша Ненько.

Боже Немовлятко, вчуй молитву щиру,
Ми не просимо розколу, тільки сонця й миру.

Миру в Україні для світу цілого,
Хай Всевишній нарозумить ірода нового.

Щоб дитині кожній мати посміхалась,
Щоб земля – підніжка Божа більше не здригалась.

Щоб не задимилось небо – престіл Божий,
Щоби в мирі і спокої міг прожити кожен.

Щоб Ісус маленький зняв над нами руці,
Щоб зажила Україна в Господній поруці.

ВІНШІВКА

Захисників України із Різдвом вітаєм,
Вам на поміч Ісусика й Діву призиваєм.
Щоб у вірності й геройстві всі були єдині,
Щоб служила сила духу рідній Україні.
Щоби кулі і осколки всіх вас оминали,
Щоб здобувши перемогу додому вертались.
Дай всім людям, Боже, миру й здоров'я міцного.
Ждем повернення живими всіх вас, як одного.

ДВІ ДУШІ

Десантник гине у АТО.
АТО? Та ж це війна!
Не зважив того ще ніхто,
Яка життю ціна!

Його дружина, в цей же час,
Виношує дитя.
Дитятка татко за всіх нас
Віддав своє життя.

Малятка душечка вже йшла
З небес в земні світи,
А батькова до зір пливла
За вічній пости.

На мить зустрілись дві душі,
Де синь небес святих.
Радіють й плачуть, бо ж живі.
Важливий шанс для них.

Не зна дружина ще про це,
За мужем не рида.
Ще в муках слізка не тече,
Що сталася біда.

– Наживсь ти, татку, на землі,
Що в вічні, йдеш світи?
– Про волю й хліб твій на столі
Я дбав, щоб жила ти.

Бо ж Україну над усе
Всім серденьком любив.
Тобі матусенька про все
Розкаже, чим я жив.

На землю, мила доню, йди,
Про Україну дбай,
Будь духом сильною завжди,
В нас ціль – це Воля, знай!

Молись за землю і людей,
Чим дорожив так я,
Борись за втілення ідей,
Ми ж є одна сім'я.

Надії промінь скрізь проник,
Тумани розбрелись.
В роддомі зойк. Дитячий крик.
Тут душі розійшлись.

В роддом за мамою з дитям
Десантники прийшли,
Всі дорожили цим життям,
Мов цінний скарб несли.

Дитині батьківський берет –
Реліквію – дали,
Сказали: «Йди, як ми – вперед,
Так й наші предки йшли».

Дитятко в мамі на руках
Всміхається у сні.
Як ви стривожились в думках,
Простіть, прошу, мені.

ПЕРЕМИР'Я

Ніч з 14 на 15 лютого

Чи спала я, чи ні, сама не знаю –
Це була ніч тривоги і надій.
Думками Україну обнімаю,
Лише б не було знову злих подій!

В чеканні я вже дихати боялась,
Щоб не злякати той тремтливий світ.
Я вірою жила і сподівалась,
Що схаменеться грішний людський рід.

Тривоги все єство моє проймали,
О Господи, дай миру всій землі!
Я знаю, що всі люди так чекали,
Молились щиро і старі, й малі.

Спливав той час нестерпно, так повільно,
Вже перемир'ю дуже кожен рад.
Знай, наша Україна не подільна!
Хай зникне наш агресор, лютий кат.

Та далі чути вибухи на сході.
Щоб вам на ваші гради плюнув крук!
Любов є й віра в нашому народі,
Ми маєм кредо світових порук.

ЄВРОМАЙДАН

Акрівірш

Є невгасиме прагнення до волі –
Віками Україна цього ждала.
Ріка червона потекла із крові,
Однак люду цим не залякала.
Ми в час трудний йдемо, як на Голгофу,
Адреналін зашкалює в серцях.
Йдучи, несем Вітчизні вірність й Богу,
Давно забули болі, трему, страх.
А як ми разом – буде Перемога!
Надіємось на єдність в ласці Бога.

МИТЬ ЩАСТЯ

Син наснився цієї ночі
У білесенькій сорочці.
Голубі, як небо, очі,
Усмішка на кожному кроці.

Як я тішилась тобою,
Гладила, щораз тулила.
Ти дивився із любов'ю,
В тузі я вже не хилилась.

Я всім серцем відчувала
Щедрість, ласку, добродушність,
Щось тобі розповідала –
Тільки згода і послухність.

Те світлесеньке волосся,
Ледь блискуче, кучеряве,
Як пшеничнеє колосся,
Наче сонечко ласкаве.

Посміхався ти, Андрійку,
Щастя в дім немов вернулось,
Дарував мені надію,
Щось в душі поворухнулось.

Так та лагідність і ласка
Моє серце, душу гріли,
Та це сон... Весняна казка,
Де журавлики летіли.

Відлетів ти, як лелека,
У країну щонайкращу.
Вічність, тайна та далека,
То молюсь сьогодні й плачу.

НАДІЙКО, ЯК ЖЕ ТИ?

Надії Савченко присвячується

Надієчко, очищена постом,
Твоя молитва світла, всемогутня,
Будь в наших добрих намірах послом,
Щоб сила волі скрізь була присутня.

Лягаю в ліжку, думаю: А ти?
Лягати мусиш на тюремні нари.
Я сяду їсти, Надієчко, прости.
Ти за Вітчизну постиш, зносиш кари.

До церкви йду, Надієчко, як ти?
У камері і церква, й вільний простір.
Відвагу й стійкість вмієш донести,
Слова твої ув'язнювачам постріл.

Не проливаєш слізоньку рясну,
Бо промінь ще ніхто не смів в'язнити.
Я тобі в словах несу весну,
Тобі гаївки допоможуть жити.

Даруємо підсніжників букет,
Та не один. Багато. Мільйони,
А кожна квітка, то життя секрет.
Цінуй підтримку й Божії Закони.

Ніхто ніде весну не ув'язнив,
На цвіт не міг накласти заборони.
Думок ніхто ще не спинив порив.
Долай, лебідко, злії перепони.

Ти зірка України, ти краса!
На волі піднімалась вище хмари!
Для ворогів ти ураган, гроза!
Ти світлий Ангел! Вороги – примари.

Порив душі і силу збережи,
Хай небеса тебе благословляють!
Ми вільні, сильні! Вір, цим дорожи.
Злі наміри ворожі позникають.

МАРІЯ ДЬОГТЯР

Народилася 01.08.1948 р. в селі Оріховець Сквирського району Київської області. Інженер-технолог поліграфічного виробництва. Працювала на київській офсетній фабриці, тепер на пенсії.

Проживає в смт. Немішаєве Бородянського району Київської області.

Ц и к л « П О Р И Р О К У »

СІЧЕНЬ

Сховала небо в білій млі зима,
В січневому морозному повітрі
Порошу срібну щедро сипле з хмар,
Кружляє в сніжній заметілі вітер.

Встеляє ковдрою із пуху світ,
Споруджує палаци із кришталю
І, як творець майстерний, дивоцвіт
На склі вікна малює елегантний.

Рослинам в дар алмази роздає,
Мереживом дерева прикрашає,
На кришталевих дзвонах виграє
Зима, і пісню віхола співає.

Злітають парою твої слова,
В морозному повітрі замерзають,
Кришталіками іній осіда
На срібно-біле сніжне покривало...

28. 01. 2013.

ЛЮТИЙ

Тихо заступив на вахту місяць лютий,
Сонце ніжне випромінює тепло,
Хоч панують ще морози й завірюхи,
Й світ глибокими снігами замело.

І зимі, й весні він хоче бути другом,
А тому і догоджати прагне їм:
Квіти на вікні малює, сипле пухом,
Дощиком красу змиваючи затим.

А як сонце з неба вигляне лютневе
І блакиттю весь засяє небозвід, –
Всюди розтають бурульки кришталеві,
Весело і лунко падають до ніг.

Ще морози є і сніжні заметілі,
Та настане скоро чарівна весна, –
Омелюхи вже із півдня прилетіли,
Хоч проталинок іще ніде нема...

Лютий з сумом дивиться на сонні шати, –
Він прогнати хоче ті солодкі сни,
Починає ледве чутно їм шептати
Казку дивного відродження весни.

03. 02. 2013.

БЕРЕЗЕНЬ

Ось березень безшумною ходою,
Не поспішаючи, в мій сад прийшов
Стежиною, що сяє білизою,
Й прогнав морозяний зимовий сон.

Хоч зрідка сіють срібні сніговиці,
А уночі панує ще мороз, –
Вдень сонечко сіяє у блакиті,
Передає землі своє тепло.

Повітря повнить аромат весняний,
І радість ллється з голубих небес,
Весна дзвенить веселими струмками.
Вже й до життя притихлий сад воскрес,

Бруньки зелені квітів проростають...
Вінчає березень весни прихід:
Ключем у синім небі пролітають
Й курличуть в повечір'ї журавлі.

15. 02. 2013.

КВІТЕНЬ

Закінчилися морози й заметілі,
Пестливе сонце заглядає у вікно,
Швиденько тануть кучугури білі,
Біжать проворно талі води у струмок.

Прокинулись на таловинах квіти –
Найперші вісники весняного тепла.
На сонці в затишку така тендітна
Підсніжника красива квітка розцвіла.

З теплом птахи вернулися із півдня, –
В гаях, лісах, садах лунає спів дзвінкий.
Прекрасне будить у душі томління
Весняного повітря аромат п'яний.

З блакиті неба ніжне сонце світить,
Травною й квітами встеляється земля –
Це радісний прилинув місяць квітень
Із теплим вітром на весняних кораблиях...

09. 04. 2013.

ТРАВЕНЬ

Іде весна завітчана, яскрава,
У квіти ароматні вбралися садки,
Галявини покрили щільно трави,
Як сонечка, у них кульбаб горять квітки.

І світ увесь мені здається новим:
Радіють птиці, що вернулись в рідний край,
Прозоре небо сяє волошково,
Гудуть янтарні бджоли в квітах поміж трав.

Зозулі чути пісню неповторну,
В садах гучні виводять трелі солов'ї, –
Ласкавий ніжний травень животворний
Веде весна... як не подякувати їй?

Конвалії розкрили квітів перли,
Розцвів бузок - вінець весняних теплих днів.
Лишає травень подарунок щедрий –
Бузку лілові пишні кетяги мені.

11. 05. 2013.

ЧЕРВЕНЬ

Немов свіча, весна вже догорає,
І благодать спокійних теплих днів
Квітками різнобарвними буяє
На пишному зеленому вбранні.

Приємний краєвид втішає погляд,
Породжує мелодію в душі:
В ній чути вітру шум і спеки подих,
Громи розкотисті й рясні дощі.

Спіліють полуниці і чорниці,
Акації і липи розцвіли,
Щодня здіймається диск сонця вище, –
Медовий аромат несуть вітри.

В полях зелені колосяться вруна...
Під теплим літнім сонцем розтаю,
Вдихаю чарівний червневий трунок
І піснеспіви слухаю в гаю...

28. 05. 2013.

ЛИПЕНЬ

Спекотний липень – середина літа.
Густими травами укрилася земля,
Яскраві різнокольорові квіти
Зелений килим різнобарв'ям веселять.

Спекотний липень – середина літа.
Вже світло денне поступово йде на спад.
Розвіявся із липового цвіту
Духмяний і солодкуватий аромат.

Найліпший місяць – середина року
Проходить непомітно в праведних трудах,
Гойдає колосом пшениця в полі
Й високі соковиті трави на лугах.

В садах дозріли вишні й полуниці,
На луках – сіножать, а у полях – жнива.
Ідуть дощі і сяють блискавиці;
Зозуля в липні вже перестає кувать.

Спекотний липень... Стомлююча спека
Принаджує мене сидіти в холодку
Посеред зелені садів, від суєти далеко,
Або пірнути з головою у ріку.

07. 08. 2013.

СЕРПЕНЬ

Стає темнішим на деревах листя,
І поміняла колір свій трава,
Серпнєве сонце опустилось нижче
І землю стало менше прогрівать.

Хоч і коротший день, та сонце гріє,
Блакиттю сяє височінь небес,
Але вода у ріках холодніє,
Бо ніч холодна й довша, аніж день.

В прозорім небі у серпнєві ночі
Холодні зорі сумно мерехтять,
Шлях чітко видно зоряний молочний,
Красивий і яскравий зорепад.

Багатий місяць, в нім всього доволі:
І дощ, і хмарно, і погідні дні;
На луках косять; орють-сіють в полі;
Збирають урожай з полів, садів.

Серпнєвий місяць яблуками пахне.
Закінчуються на полях жнива.
Збирається у стаю на світанках
Й щебече дзвінко ластівок сім'я.

Вінець тепла і літа – серпень-місяць.
Утомлена природа сіє благодать,
Влаштовуючи проводжання літа,
Дарами щедро наділяє нас.

28. 08. 2013.

ВЕРЕСЕНЬ

Курличуть журавлі й по небі клином
У вирій неспішливо летять,
А у саду красуються жоржини
І пишно барвами всіма горять.

Поволі жовкне на деревах листя...
А як красиво одягнувся клен!
Ще ніжно світить сонце золотисте,
Та зрідка з хмари лле грибним дощем.

Тривалі стали вечори й холодні, –
Вітри сердито між гіллям шумлять.
А на калині червоніють грона
І, як коралове намистечко, висять.

Вщухає вітер у моїм садочку,
Дерева швидко огортає сном...
В химерному туманному платочку
Неквапно осінь йде своїм шляхом...

16. 06. 2013.

ЖОВТЕНЬ

Вкривають вись блакитну сиві хмари,
Шугає вітер крижаний між віт,
В долинах стеляться густі тумани,
На південь відлітають журавлі.

З'являються строкаті візерунки,
В саду гуляє жовта заметіль, –
Готує жовтень для зими лаштунки
І розстеляє ковдри золоті.

Сонати виграють дощі осінні,
Не чути щебетання у саду,
А ранками сріблясто-білий іній
Вкриває лист опалий і траву.

Зачне збиратись жовтень у дорогу,
Засне аж до весни осінній сад,
Покров осінній закують морози...
Прийде на зміну жовтню листопад.

19.09.2013.

ЛИСТОПАД

Йде листопад, і голі всі дерева,
Ворушиться лиш де-не-де пожовклий лист...
Сад прикрашають пишні хризантеми,
Що в прохолодні дні осінні розцвіли.

А сонце ходить низько й мало гріє,
Холодний вітер завива між голих віт,
Під ранок землю покриває іній,
В струмку водичка ще грайливо дзюркотить.

Не чутні у гаях пісні пташині,
Лиш під ногами лист опалий шарудить.
По замороженій твердій стежині
На зміну листопаду грудень вже спішить.

05. 11. 2013.

ГРУДЕНЬ

Несміло перший день зими
В муарі болісної тиші
Ввійшов бузковими дверми
В осінні непрозорі мричі.

Стоїть стривожений, сумний:
У нім вмирають, гинуть квіти
Межи молочної імли
І прохолодного повітря.

Пригнічений порожній сад,
Огорнутий густим туманом, –
Красу останню листопад
В ногах розсіяв килимами.

Зростає грудень за вікном,
Пливе за вітром запах листя, –
Межа між дійсністю і сном,
Цвітінням літа й снігом чистим.

01. 12. 2012.

ЮРІЙ ЗАДОРОЖНІЮК

Народився 01.09.1957 р. в селі
Стопчатів Косівського району.

Вчитель загальнотехнічних
дисциплін. Живе і працює в Києві.

*

*

*

Відблиск світанку на шибці віконній,
Ледь рожевіє вже схід.
Місяць ховається в сині бездонній,
Шлю в цю хвилину душевний привіт.

Лину думками у сон надранковий,
Спокій порушивши твій.
Згадую вечір вчорашній, святковий,
Замки будує із мрій...

*

*

*

Окраса ранньої весни
Нас двох зачарувала.
Думки приємними були,
Та цього було мало.

Зарано ще про почуття,
Та – ніде правди діти –
Найперші наші відчуття
Дають шанс порадіти.

Кладу легенько на плече
Тремтливо тобі руку
В надії, що не принесе
Твоєму серцю муку.

Що відчував в хвилини ті,
Не опишу словами.
Та гідно оціню в житті
Те, що було між нами.

*

*

*

У свята переддень
В піднесенні хмільному,
Співаючи пісень,
Розходимось додому.

Присіли над Дніпром
В його вечірній тиші.
Рябіння його хвиль
Блиск місяця колише.

Ті чари весняні
Мене приворожили,
Але ж десть у собі
Знаходив жартам сили.

Ось вечір промайнув,
І жарти закінчились.
Та тої не забув,
Що в серці залишилась.

* * *

Так випадково все це сталося —
Нічого просто не бува.
Це свого часу дочекалась
Вечірня весняна пора.

Про що лише не розмовляли,
Черпавши з холоду тепло,
Та в таємничості ховали
Те, що так настрій підняло.

А як світились наші очі,
На зорі дивлячись увись.
Прощаючись з покровом ночі,
У нас думки переплелись.

*

*

*

Подих весни у повітрі витає,
Тане між пагорбів сніг,
Перші підсніжники цвіт розкривають,
Час бо зимовий вже збіг.

Промені сонця землі доторкнулись.
Дзвінко дзюрчать ручаї,
Так – це пора весняна повернулась,
Хоч і чорніють гаї.

Так не терпиться вже чути знайому
Пісню дзвінких солов'їв.
Тож повертайся скоріше додому,
Пташко, з далеких країв.

*

*

*

*Вітання з нагоди ювілею, присвячене
жінці сильної волі М. І. Боєчко*

Травневий день. Сьогодні дата.
Пора Вас, жіночко, вітати.
Бажаю, щоби здоровилось
І найбажаніше здійснилось.

Незламний дух лиш прагнув волі.
Душі всього було доволі.
Поменш буденної роботи,
Із задоволенням турботи.

Ще – чоловічої уваги,
Серйозної, не для розваги.
А в день цей сонячний, яскравий
Най буде все у Вас на славу.

*

*

*

Огорнув сон місто, та чомусь не сплю,
Почуття до тебе із думками шлю.
Хоч густим туманом вкрита ще земля,
Між зірниць шукаю, доля де моя.

Низько стелиться туман
Ранньою порою.
Почуттів крихких не рань,
Йди життям зі мною.

У ранковій тиші молитви шептав,
Радістю за край наш серце напував.
На зелених травах сріблиться роса,
В величі природи божества краса.

Зароїлись рими під пташиний спів,
Дякую в них Небу, що тебе зустрів.
В пам'яті карбую лиш найкращі дні.
Вір, що твого щастя часточка в мені.

*

*

*

Ранок здається світлішим,
Всесвіт прискорює час.
Мить проживу щасливішим,
Знову побачивши Вас.

Погляд той щирий, відкритий,
Очі промінять тепло.
Створена світ Ви любити,
Що б там і як не було.

Дещо з тремтінням сприймаю
Образ такий неземний,
Але між тисяч впізнаю
Крок той грайливо легкий.

*

*

*

У найщасливішу годину
Зустрітися судилось нам.
Не раз до спогадів полину,
Нічого осуду не дам.

Колись таки повинна бути
Мить, що розкриє почуття.
За гріх було би відвернути
Те, що дарує нам життя.

Кохаючи, не втратиш гідність.
В думках собі не дорікай,
Бо не могла жіноча ніжність
Не перелити через край.

Світилися очі при розмові,
Була ж бо щирою вона.
Твоїї, серденько, любові,
Напитись хочеться до дна.

*

*

*

Легенький дощик накрапає
Поміж весняного тепла,
Неначе клавіші торкає,
Щось монотонно нагава.

Як заморожений, сприймаю
Ваш голос з піснею дощу.
В космічну далеч відлітаю,
Здається, поміж зір лечу.

Та повернувшись з мрій в реальність,
Дивлюсь на срібний ланцюжок.
За ним вбачаю всю принадність,
І вже мені не до зірок.

*

*

*

Що за таємна причина
Смутку цих добрих очей?
Чим потривожив людину
Ранок яскравий оцей?

Може не так і важливо,
З чого тривога в душі.
Краще, щоб сталося диво
І спокій вернути її.

Слів тут не варто багато,
Зайві поради дарма.
А варто надій не втрачати
І знати – не вічна зима.

*

*

*

Ранкове сонце, промінь золотистий,
Виблискують Софії куполи.
У мареві прозорому і чистім
Ви у довершеній гармонії були.

Навколо все у зелені втопало,
Каштани одягнулися у цвіт,
Бруньки на вишнях ледь-ледь розквітали,
Чарівністю вражав нас білий цвіт.

Ступала Ви граційно крок за кроком
Бруківкою, що до святинь веде.
А я призупинив свій погляд ненароком
На миті, що у вічність відійде.

*

*

*

Тихий вітер дерево хитає,
Гілок не лама.
Знає серце: дівчина кохає,
Жаль – не обніма.

Ллється дзвінко голос із-за ґанку,
Щиро, від душі.
Безперечно, слухав би до ранку
Зречення тії.

Дув, здається, б на холодну воду
Зрання й до темна,
Щоб п'янку відчути насолоду,
Не п'ючи вина.

В думці мрію, як би дочекатись
Таки того дня,
Щоб хоча би поруч прогулятись,
Йдучи навмання.

Надійшла в Карпати осінь рання ,
Листя золоте.
Файна чічко, ти моє кохання,
Бо люблю тебе.

МИКОЛА КАВАЦЮК

Народився 07.02.1979 р. в селі Мишин Коломийського району, де й проживає. Методист центру культурно-освітньої роботи і народної творчості відділу культури і туризму Коломийської райдержадміністрації.

* * *

Хоч і з дощами – все ж прийшла весна,
Як завжди загадкова і жадана.
У снах і мріях моїх ти одна –
Моя незавойована кохана.

У своїм літі я знайду той цвіт,
Який зворушить горду душу твою.
Нехай тоді увесь позаздрить світ,
Що із тобою завжди поруч стою...

ПО ДРАБИНІ ... ВНИЗ

З думок українця

Мали першого «Президента» –
Думали, що маємо Незалежність...

Мали другого «Президента» –
Зрозуміли, що маємо «облізлу кучму»...

Мали третього «Президента» –
Зрозуміли, що маємо «бджоли»
під «облізлою кучмою»...

Мали четвертого «Президента» –
Зрозуміли, що «бджоли» – «золоті»...

Маємо п'ятого «Президента» –
Не розуміємо, за що «золоті бджоли»
нас «кусають»...

P. S. Чекаємо на Президента...
А чи дочекаємось?..

*

*

*

*Петр Градов.
«А я-то думал, Вы счастливая.»*

Переклад з російської

А я ж то думав – щастя маєте,
Коли одна, під захід днини,
Йдете, з погордою ступаєте,
Й, чомусь, не дивитесь на мене.

А я ж то думав – щастям повні Ви,
Гадав – щасливіша за всіх,
Як заглядав у очі-сливи ті,
Як пив Ваш неповторний сміх.

В очах висвічувалось свято,
Багато в них тривоги, біди.
Любило Вас мужчин багато,
Нікого ж не любили Ви.

На Вас дивилися закохано...
Здалека ж їм не зрозуміть,
Чом обпліта, часом непрохано,
Ота сумна жіноча нить.

І думка нависає хмарою,
Вам не дає ні спать, ні жить:
Замало бути лиш коханою,
Уміти треба ще й любити.

Струнка... З погордою... Красива Ви...
Я слухав Ваш веселий сміх
І думав, що щаслива Ви...
Гадав – щасливіша за всіх...

МИКОЛА КІСИЛЕЙЧУК

Народився 17.09.1953 р. у селі Великий Ключів Коломийського району. За фахом – учитель історії. Понад 34 роки працював головним спеціалістом відділу освіти Коломийської райдержадміністрації. Проживає в місті Коломиї.

* * *

Я жертвою вийшов обставин,
Не будучи винним у цім,
Нікому не давши підстави,
Щоб камінь тримати в руці.

Спиніться, хто має відвагу,
Хай лють не затьмарює вас,
Це треба й для вашого блага...
Навіщо даремних образ?!

*

*

*

Так, так, уже все позаду –
Всі тридцять чотири роки,
Спокійно віддав посаду
Без галасу і мороки.

Не буде нарад і звітів,
Листів і «гарячих ліній»,
Що в попередньому світі
Виконував так сумлінно.

Міняю шалені ритми
І коло своїх знайомих,
Став час, коли все було притьмом,
Часом «сповільнених» зйомок.

*

*

*

Життя – неначе траснув у батіг,
Тут ще Великдень – а Різдво на носі,
Тут Новий рік негадано настиг,
Так рік за роком і приходить осінь,

Тому я вам бажаю, дорогі,
Цей сенс життя постійно пам'ятати:
Любіть, радійте – це живому гімн,
Бо тільки так щасливим можна стати.

*   *   *

Різдво таке чарівне і величне,
На землю тихо сходить благодать,
А Божий Син стає людині рівним,
Щоб за людей життя своє віддати.

Дванадцять страв, сім'я уся у зборі,
Подячними молитвами спішить
Хвалу віддати, як засвітять зорі,
Тому, що люд зі смутку звеселить.

Спаситель, Бог з'явився поміж нами,
Неоцінений дар із вишини,
Чому ж тоді ми власними гріхами
Щоденно кажемо: «Розпни, розпни ...»

*

*

*

*Посвята Коломийському педагогічному
училищу у день 70-річчя від дня заснування*

Альма-матер в Карпатському краї,
Талантів блискучих колиска
Сьогодні до себе збирає
Гостей, і далеких, і близьких.

Сорокові ще тільки на старті,
Минуле буремне століття...
З того часу дістало посвяту
Вчителів урожайне поліття.

Тут найкращі зросли педагоги,
Молоді і досвідчені аси,
Що свою освітянську дорогу
Щоденно приносять у класи.

*

*

*

Ми з вами колеги по праці,
Разом сіємо добре і вічне,
А скільки жертвних тих стацій
Вже пройдено за сімдесятиріччя!

Ми хочемо вам побажати
Творчих успіхів і зростання,
Ви сіяли мудро, то ж майте що жати:
Пошану, любов і визнання.

Ви – історія і сучасність,
Майбутнє освіти і школи,
То ж хай всенародна удячність
Не зрадить ваш заклад ніколи.

Вклоняємось всім вам доземно,
Даруючи вдячність і квіти,
Бажаєм здоров'я, любові, шанувальників ревних
На многії благії літа.

*

*

*

Цього року зима аномальна,
Без часу зацвітає природа,
Хоч Америка мерзне безжально –
Обернулася дригом погода.

Ми не годні цього оцінити,
І змінити нічого не годні,
То ж не треба стогнати і нити,
Й не вклонятися силам безодні.

Бо і в серці також катаклізми,
Що беруть наші душі в облогу,
Треба злому поставити клізму,
Щоб на праведну вийти дорогу.

*   *   *

З роками ослабне тіло,
Такий вже закон природи,
Так швидко життя злетіло,
І старість уже надходить.

А в неї свої проблеми:
Хвороби, дитячий розум,
Найменші життєві схеми
Складають невтішну прозу.

І часто усе валиться,
Нажите за довгі роки,
Завчасно ж, тепер дивіться,
Найгірше, хто є самотній.

*

*

*

Вибираймо місцеву владу,
Голосуймо за всіх підряд,
Бо на інше немає ради –
Демократія, славний лад.

Кого ж нам із них вибирати,
Між злодіїв і брехунів,
Що кидаються брат на брата
Гірше збурених баранів.

Чи за списки сумнівних партій,
Що не бачили їх ніде,
Що нічого вони не варті,
А віщають нам світлий день.

То ж думай, будь хитрим, народе,
Кому вірити, кому ні,
Нехай більше вже не підводять
Тебе нелюди ці страшні.

*

*

*

Єднаймося, шановні сестри й браття,
Нехай ніхто вже не обдурить нас,
Перевертні з обличчям демократів
Не розмалюють райський нам парнас.

Хай не торкнуться ваших душ промови,
Надривний крик над бідністю життя,
Народ пізнав словесну цю полову
І сам для себе творить майбуття.

Скажімо твердо «слугам від народу»
І тим, хто хапнув, й тим, що ще не встиг,
Що в разі їх неправильного ходу
У нас є приготовлений батіг.

БОГДАН КНИЖКО

Народився 04. 03. 1947 року в селі Корнич Коломийського району. З 1999 року живе в селі Ковалівка. Художник, громадський діяч.

КРУГОВЕРТЬ

Намалюю зиму,
Коли падає сніг.
Змалюю хатину:
Твій і мій оберіг.

Намалюю весну
З потоками вод,
Де в гаю почали
Пташки хоровод.

Намалюю літо —
Прекрасна ця мить,
За літом найбільше
Серце щемить.

Намалюю осінь
Золотолисту:
Вбралася осінь
В багряне намисто.

Опадає листя –
І знову зима.
Крутиться-вертиться
Наша земля.

Вирує життя
У тій круговерті.
Я знову міняю
Полотно на мольберті.

ПРОСТИ МЕНІ, МАМО!

Матусю рідненька, тебе вже не стало.
Згадую кривди, яких є немало.
Прости мене, мамо, за все на світі,
За недоспані ночі, сльози пролиті.

Ти вчила мене, що могла навчити:
Молитись, прощати і з вірою жити.
Ти дала талант від Бога мені,
За що я вдячний, матусю, тобі.

Портрет малюю із радістю твій,
Багато у мене нездійснених мрій.
Одну таки виконав мрію свою:
Виростив квітку любиму твою.
Цвітуть кожен рік нагідки твої.
Ці квіти вже стали довіку мої.

ОСІНЬ

Осінь заглядає
У наш Карпатський край,
Листям прикрасила
Річковий водограй.

Барвисті краєвиди
Лягли на полотно,
Осені такої
Не бачив я давно.

З радістю малюю
Цей багрянний гай.
Куди не глянеш оком —
Навколо Божий рай.

САМОТНІСТЬ

Чого серце так сумує?
Чому так страждає?
Ніхто йому не допоможе,
Бо ліку немає.

У долині біля ставу
Ростуть дві тополі,
Добре тому, хто до купи
Сплітає дві долі.

Бо одному на цім світі
Дуже важко жити,
Не хочеться ані слави,
Ні добра творити.

Нема дітей, нема внуків,
Тільки сум – тай годі.
Жовта квітка розквітає
В зарослім городі.

Шукай ,знайди свою милу,
Що тобі казати?
Бо прийдеться наодинці
Свій вік вікувати.

Ти не бійся гармидеру,
Діток повну хату.
Яке щастя, коли чуєш
Оте слово: Тату!

Пара лебедів сідає
На сріблясту воду,
А без клопоту немає
Ні життя, ні роду.

ЗВЕРНЕННЯ ДО БОГА

Суне московська навала,
Кулі кругом засвистіли.
«Боже !» – ми всі так молились,
Помочі в Тебе просили.

Наші вояки завзяті,
Воюють вони до загину.
Боже єдиний, Всевишній,
Борони нашу славу країну.

Загинули за Вкраїну!
Ми голови всі похилили.
Боже! Візьми їх до Раю,
Цього вони заслужили.

Ті, хто в живих залишився,
Не забудь за них ні на мить.
Боже! Як сильно, як сильно
Серце за ними болить.

Наші солдати відважні
Б'ються в нерівнім бою.
Боже! На колінах благаю:
«Бережи Україну мою!»

ВІЙНА

Війна, війна! Ти не вщухаєш,
Навіщо нагло убиваєш?
Чого ти хочеш? Чом лютуєш?
Спинись, війна! Чому не чуєш?

Оглухла, мабуть, – зриви ,зриви,
Колошматиш сади, ниви...
Іде війна, а хтось вмирає,
Життя навічно покидає.

Війна проклятая зазналась,
Вона зі смертю побраталась
І разом йдуть нога з ногою
Із московитською ордою.

Війна, війна! Ти ще й сліпа,
Усе ти спалюєш до тла,
Ти чорна магія над нами
З проклятими навічно москалями.

Війна, війна! Ти ще й зрадлива,
Солдат у пастку заманила,
Вбиваєш всіх і без розбору.
Боже! Зупини ти цю потвору!

Війна, війна! Ти ще й гібридна!
О як ти нам усім набридла!
Путін твій і москалі,
Щезніть всі з лиця землі.

*Леоніду Борисовичу Мельнику,
художнику, моєму вчителю,
з нагоди 80-річчя. 09.11.2014р.*

* * *

Скоро зима, пройшли роки,
Вже посивіли Ваші малюки.
Та ми, як ті, колишні діти,
Ідем до Вас погомоніти.

Ваші очі добрі, щирі,
Ваші слова ,так серцю милі,
Нагадують мольберт, папір і олівець,
І похвалу: «Ти – молодець!»

Ми дякуємо, що Ви в нас є,
Це нам натхнення надає.
Бажаємо Вам сто рік прожити:
Творити, вчити, не хворіти.

*Василеві Рябому
з нагоди 60-річчя*

* * *

Пам'ятаю я тебе маленьким:
По нашій вулиці ходив,
Лице було таке натхненне,
Мабуть, поезії творив.

І натворив: твої сонети
Причарували читачів,
Бо пишеш ти про всіх на світі:
І за бідак, і багатів.

І про любов, людську красу,
Природу з ними пов'язав.
Кілька рядків, а як багато
Про кожного ти розказав.

Ти – журналіст, поет, ти – геній,
Ми приклад з тебе всі берем,
Бо твоє слово – це поема,
Нас звеличає з кожним днем.

*

*

*

*Марії Боєчко в честь презентації книжки
«Тернова межа». 2015р.*

У цей такий весняний день
Вітаю щиро з Вашим святом!
Бо вклали Ви багато сил,
Працюючи щодень завзято.

Ця праця ваша – приклад всім,
Хто може, а не хоче працювати.
І Ви збираєте всіх нас,
Щоб нам усім натхнення дати.

Добра Вам щиро я бажаю,
Хай світить сонечко в вікно,
Нехай калина звеселяє
І те «посіяне» зерно.

Нехай надасть Вам Бог ще сили
Творити й музику писать
І всіх творців ще довго-довго
В єдине ціле гуртувать!

КИРИЛО ЛИНДЮК

Народився 13 серпня 1937 року
в селі Космач Косівського району.
Вчитель-філолог.

У СУЧАСНОМУ СВІТІ

Хто ти є у сучасному світі?
Чи задумавсь будь-хто, хоч би раз,
Чом життя не в весняному цвіті,
Холод, дрож-лихо рветься до нас?
Не вгамую душевні пориви:
Вся душа вимагає добра,
Все тамую життєві прориви
У безодні нестерпного зла.
Де поділись людські вподобання,
Розмаїття людської краси?
Може, розум підкаже пізнання –
Лиш добро всіх нас може спасти.

Завжди вірю, надіюсь, чекаю:
Переможе на світі добро.
Добрі звички у собі плекаю,
Хоч на світі добро є і зло.
Оберімо, нарешті, дорогу,
Світанкові перлини роси.
Чи ми злу будем ставити залог,
Чи з добром знайдем вічність краси?
Що ж, поквася спізнати, юначе,
Ту дорогу, що будеш іти,
Бо ж, негоже – як серце заплаче,
Хто ж спіткнувся – як вихід знайти.

ПОСВІТИ МЕНІ, СОНЦЕ!

Посвіти мені, сонце,
Ясен місяць, зійди
І зігрій моє серце,
Дай дорогу знайти.

Як знайду узбережжя,
Коло річки піду,
Як за хвилями стежу,
Радість, спокій знайду.

Посвіти мені, сонце,
Ясен місяць, зійди.
Закалатає серце –
Це предвісник біди.

Коли серце спокійне,
Коли думка жива,
Ясне сонечко зійде,
Ясен місяць сплива.

У водиці побачу
Всю чарівність життя,
А на небі я бачу
Далину майбуття.

Не збагну я сьогодні
Всю наївність надій,
Щастя знайду, чи злидні,
У полоні подій.

Просто дивлюсь на воду,
Що тече в далину,
Дам я серцю свободу,
Обмину міліну.

НЕЗАЛЕЖНІСТЬ

Україно, Україно, милі в тебе діти.
Пригорни їх, захисти їх, щоб могли радіти.
Бо вже не раз, Україно, ти дітей ростила,
У важкі роки лихоліття по світу пустила.
Мову рідну, милозвучну, барвисту, співучу,
Неньку рідну не забули, молоду, квітучу.
Не забули старий Дніпро і степи, простори,
Козаччину, Чорне море і Карпатські гори.
Небо синє, гори сині, золота пшениця
І водиця у Карпатах холодна, як криця,
Холодніша тільки доля, доля України –
Все губила своїх діток – дорогі перлини.
Війни були, голодомор, виростали діти,
Як багато в різні часи довелось терпіти.
І все за те, що шукала для діточок долі,
Що хотіла їх бачити щасливих на волі.
Вишивала українка золоті узорі,
На узорах дивовижні таланту простори,
Щоб любили Україну люди всього світу,
Вишивала всі узорі з весняного цвіту.
Вишивала матусенька хлопчині сорочку:
Виростай, моя дитино, тобі нема рочку,
Виростай, моя дитино, у вільній країні,
Щоб щаслива була доля в рідній Україні.

ЛЕЛЕКИ

Білосніжні летіли лелеки,
Повертались до рідних країв.
Світить місяць і зорі далекі,
Видно обриси милих плаїв.

У польоті блукали пташата,
Дощ пролився і вітер гудів.
Темна нічка стояла на чатах,
Захищала в польоті птахів .

Крила змокли, важкі перельоти,
Поміж хмари лелеки летять.
Небезпечні орлині висоти,
Хижі птахи над ними висять.

Повернулись лелеки додому,
Тане лід і співають струмки,
Відпочинуть, забудуть про втому,
Мостять гнізда свої залюбки.

Піднялись міцнокрилі лелеки,
Облітають оселі свої.
Видно доли і гори далекі,
Чисті ріки, озера, гаї.

СІМНАДЦЯТЬ ЛІТ

Біленький цвіт, весняний цвіт
Нектар життя з роси вбирає,
А дівчині – сімнадцять літ –
В життя стежиночки шукає.
Життя вабить розмаєм весни,
Що серце дівоче ласкає,
В краплинах ранкової роси
Пориви душевні купає.
Весняний цвіт – це клич життя,
Тривожний поклик до любові,
Це зов в незнане майбуття,
Тривоги, сумніви і болі.
Звабливі кохання хвилини,
Що в небі зірками мерехтять.
Любові весняні перлини
У цвіті росою блистять.
Сімнадцять літ з води й роси,
Цілющі роси в чистім полі.
Дівча у розквіті краси
Шукає в росах стежку долі.

НЕЗАБУДКА

Красива квітка невеличка
До сонця тягнеться, росте,
З землі пожива і водичка,
Під колір неба вся цвіте.

Коли приглянеться людині –
Ласкаво згадкою війне.
І враз усе у тій годині,
Тривога, смуток – все мине.

Зворушить пам'ять незабудка,
Дитинства ніжність оживе:
Небесна квіточка пелюстка,
Серденько квітки золоте.

СКРИПКА

Плавню звуки летять,
Серця звуки сильні,
Скрипки струни бринять
Чарівні, голосні.
Зачарують хлоп'ят
Розмаїттям краси,
Молоденьких дівчат,
Мов перлини роси.
Усміхнеться дівча –

Розцвітає любов,
І співає душа,
Чути шелест дібров.
Скрипки струни міцні
Оживили життя,
Кличуть голос душі
В чарівне майбуття.
Ніжно скрипка звучить,
Чути голос здаля.
Проясниться блакить —
І радіє Земля.

СВЯТВЕЧІР

Вечірня зоря запалала,
Святвечір на землю спустився,
Година святої вечері настала,
Маленький Ісус народився.

Месію, Господнього Сина,
Пречиста Марія зродила,
У яслах в убогій ясині
Дитятко з любов'ю сповила.

Цю звістку по світу несло янголя,
Людській серця звеселяло,
Раділа у щасті стражденна земля,
Рожденному славу співала.

Як пісня найкраща, звучить коляда,
Колядують і діти, й дорослі,
Вони прославляють Ісуса Христа
І ласки у Господа просять.

ПИСАНКА

Писанка! Зірочка на небозводі,
Пам'яті й творчості спіле зерно,
Світ безконечний в її узорі,
Символ воскресний і неба тепло.

Руки тендітні узорі писали,
У нього вкладали весняні пісні,
Їх у садочку пташки доповняли,
Раділи узорам, раділи весні.

Жінка ногою колише дитину,
Рукою натхненно малює взірці.
В працю уклала наснагу таланту,
Щастя відчула у своїй душі.

Люди радіють: настане Великдень,
Христа воскресіння і свято весни,
До церкви прийдуть, паску посвящать
І всім подарують святі писанки.

ГУЦУЛКА

Дівчина-гуцулка, любий цвіточок,
Що в свою пору розвивсь,
В милих очах її неба струмочок
Променем сонця розливсь.
Погляд ласкавий, ніжна усмішка,
Голос співуче звучить,
Сила, здоров'я і грація ніжна
В тілі її пломенить.
Звідки у дівчини сила взялася,
Як виростала коса?
Голос співучий, усмішка ніжна,
Звідки уся ця краса?
У синіх Карпатах силу плекала,
Мила в любистку косу,
Голос, усмішку у матері взяла,
В ненечка взяла красу.
В горах Карпатах – стежини всі знала,
Ніжки купала в росі,
В чистих струмочках – водиченьку брала,
Зростала в здоров'ї й красі.
Росла, виростала,
Пісню співала в гаю,
Квіти, калину і коси плекала,
І молодість чисту свою.

Дівчина – гуцулка – любий цвіточок,
Що в горах у синіх розвивсь.
В милих очах її неба струмочок
В погляді ніжно розливсь.

ВІТРИЛА КОХАННЯ

Розгорнула ніч свої вітрила,
Сонечко за обрій попливло.
Птахи вже опустили крила,
Ніжно зігрів гнізда тепло.

В чистім небі світять ясні зорі,
Покотився місяць з-за гори.
Ніч панує на ліснім просторі.
Тиша скрізь. Дрімають явори.

Поміж ними десь дзюрчить струмочок,
Весело дзюркоче з-під гори.
Милої б почути голосочок
Ранньої вечірньої пори.

Може, мила прийде по водицю,
Сторожко підійде до струмка,
Там побачить у воді зірницю,
Любого згадає Іванка...

І любові чисті поривання
Кличуть милу до струмка піти.
Затаїлось у душі кохання,
Без якого – вже пусті світи.

О любов, підступна і зрадлива,
Мила вже підходить до води.
Як водиця – чиста і вродлива:
Більш до мене любий не ходи.

Не згубив Франко свого кохання:
Залишилося на все життя.
Олі поцілунок на прощання
Понесе в далеке майбуття.

Розійшлись доріжки вже востаннє,
Тричі появлялася любов.
Не забути першого кохання,
Не звільнити із життя оков.

Не в коханні бачив першу скрипку,
Для науки жити захотів.
Як у казці – відпустив враз рибку,
А в науці Каменяря зміцнів.

АНАТОЛІЙ ОСАДЧИЙ

Народився 24.10.1950 р. в селі Миролобівка Вінницької області. Вчитель німецької мови Ковалівської ЗОШ I – III ст. та нотаріальний перекладач. Проживає у місті Коломиї.

Лауреат літературної премії ім. Леся Гринюка.

*

*

*

160-річчю І. Франка

Обриваються пута...

Та надто повільно...

Чи колись вже ми їх

розірвем? –

Ніби вільні ми,

але і зовсім не вільні,

Хоч у вільному краї

живем.

Чи скала так тверда,
що нам треба злупати?

Чи зурочили нас
мольфарі? –

Ой, немає Мойсея
ні в древніх Карпатах,
Ні в Таврійських степах,
ні на сивім Дніпрі!

Обриваються пута...
Та нові лаштує
Нам підступний
із півночі звір,
І вже Путін наш Схід
України плюндрує,
Щоби «руській»
розширити «мір».

Та ще слава козацька
не вмерла! –
Ще тверда
в добровольців рука.
І нуртують прадавні
джерела –
Ті, що живлять
криницю Франка!

*

*

*

Отцю Михайлові Дзюбі

Коли поєднується слово Боже
Із словом патріота України, –
То вже тоді ніхто не переможе
Із духу й плоті вродженого сина.

Коли попереду усіх майданів
Йде Кобзарева дума невмируща,
Тоді позбудуться важких кайданів
І нині, й прісно, і по віки сущі.

Коли йдуть пастирі на барикади,
Щоб гнів людський на Божий обернути, –
Тоді не має шансу вже неправда
Назад вчорашню днину повернути...

ПЕРЕКЛАДИ З НІМЕЦЬКОЇ

МІЖ НЕБОМ І ЗЕМЛЕЮ

Від перекладача

У дивовижному світі книг є й такі, де сторінки не пронумеровані. А навіщо, коли рік має 365 чи 366 днів. Ото ж знаєш, яка сьогодні дата – відкриваєш, мов календар, відповідну сторінку з нею і читаєш вислів чи вірш знаменитих людей або прислів'я. Книга німецького видавництва «Бенно» називається «Між небом і землею». Це спроба поєднати високе, духовне, небесне і приземлене, звичайне, щоденне. Пропоную Читачам декілька шедеврів мудрості з цієї книги.

Анатолій Осадчий

В дорозі

Суть подорожі – досягти мети, суть мандрівки – бути в дорозі.

*Теодор Гойс, німецький політик,
журналіст і політолог*

Менше знати

Чим менше люди знають, як творяться ковбаси і закони, – тим краще вони сплять.

*Князь Отто фон Бісмарк,
канцлер Німецької імперії*

Змінити світ

Церква не ставить перед собою завдань змінити світ. Та коли вона виконує своє покликання, то світ змінюється.

*Карл Фрідріх фон Вайцзеккер,
німецький фізик та філософ*

Ввічливість

Найкраща помста за невдячність і погані манери – це ввічливість.

*Рейнольд Шнайдер,
німецький письменник*

Вода

Життям потрібно насолоджуватися, як вином – з певними перервами, ковток за ковтком. Ба, навіть найкраще вино губить усі свої чари, коли ми його, як воду, вливаємо в себе.

*Людвіг Фейєрбах,
німецький філософ*

Вказівний палець

Розумний вказує на зорі. Дурний дивиться на вказівний палець.

Китайське прислів'я

Навчання мовчати

Потрібно два роки, щоб навчитися говорити і п'ятдесят, щоб навчитися мовчати.

*Ернест Хемінгуей,
американський письменник
та журналіст*

Тактовність і толерантність

Бути толерантним – значить уміти прощати помилки іншим. Бути тактовним – їх не помічати.

*Артур Шніцлер,
австрійський прозаїк
та драматург*

Паркування під сонцем

Час – то не швидкісна траса між колискою і могилою, а місце для паркування під сонцем.

*Філ Босманс,
фламандський письменник
і священник*

Читання

Заядлі читачі (а їх ще називають книжковими черв'яками) – то піддослідні тварини книжкової індустрії.

*Вольфрам Вайднер,
німецький журналіст*

Як Бог

Автор у своєму творі повинен бути як Бог: скрізь присутнім і ніде не помітним.

*Гюстав Флобер,
французький письменник*

Добра наука

Коли хтось хоче навчитись господарювати на землі, то мені спадає на думку, що він хоче піти в політику, бо два роки перекидати вилами гній – це добра наука для цього.

*Ганс Апель,
німецький політик*

Читання

Книга – мов троянда: при спогляданні її пелюсток читачеві відкривається серце.

Перське прислів'я

Мужність

Справжній герой сучасних романів – то видавець.

Еверетт Д. Крейг

Вороги

Книги мають тих самих ворогів, що і люди: вогонь, вологу, час і власний зміст.

*Поль Валері,
французький поет і філософ*

Видноколо

Старість для мене – не в'язниця, в яку тебе заперли, а балкон, з якого видно далечінь.

*Марія Луїза Кашніц,
німецька письменниця*

Зміст

Люди, що старіють, подібні до вживаних книжок: вони вже не мають лискучих палітурок, і їх цінять за змістом.

М. Герберт

Газета і Біблія

Хто не читає кожен день Біблію або газету, той не знає ні як був створений світ, ні про те, що потрібно світові.

*Йоганнес Рау,
президент Німеччини (1999 – 2004)*

Порада

Краще плисти проти течії, ніж плентатися в болоті.

*Тео Крайтен,
голландський композитор,
піаніст і письменник*

Пізнання

Ніколи не міряй висоту гори, поки не досягнеш вершини. Там ти побачиш, яка вона невисока.

*Даг Хаммершельд,
шведський економіст, у 1953-56 рр. –
генеральний секретар ООН*

Пошук і знахідка

Бога ми можемо шукати розумом, але знайти Його можемо тільки серцем.

*Йозеф фон Етвеш,
угорський письменник і політичний діяч*

НА НОВИЙ РІК

Молитва одного священика, 1882р.

Господи, встанови межі достатку і обмеж межі понад достатку.

Не дай людям заробляти фальшиві (незаконні) гроші, а грошам творити фальшивих людей.

Забери в дружин останнє слово і нагадай чоловікам про їх перше.

Подаруй нашим друзям більше правди, а правді – більше друзів.

Пошли нам кращих чиновників, бізнесменів і робочого люду, які добре працюють, а не роблять вигляд, що працюють.

Дай урядовцям хорошу німецьку¹ мову, а німцям – хороший уряд. І подбай про те, щоб ми всі попали на небо – але не сьогодні.

Амінь.

Переклад здійснено за виданням:
Zwischen Himmel & Erde. Humorvolle Weisheiten für jeden Tag. – Leipzig:
St. Benno-Verlag GmbH.

---

¹ Примітка перекладача до реалій України:

«Дай урядовцям хорошу українську, а Україні – хороший уряд.»

ІЗ ЦИКЛУ «ОБЛИЧЧЯ ДРУЗІВ»

*

*

*

*Композитору
Євгеніві Боднаренку
з нагоди 60-ліття*

А де почнеться пісня? Де? –
Десь там на дні твого серця.
Коли? – Як сніг із гір зійде
І в Пруті дзвінко відізветься.

Як верб отари у лугах
Покриються зеленим руном,
Душі пробудження, снага
Враз ляжуть нотами на струни.

Полинуть звуки звідусіль,
Звільнившись від німої тиші,
І вже ті ніжні «до-ля-сі»
В уста твої вкладе Всевишній.

Фільтрує серце звуковит,
Щоби лади творити й гами,
І появляються пісні
Про рідний край, калину, маму.

І зачаровують людей,
Щоб до краси їх навернути –
Живе між нами соловей,
Співає в місті понад Прутом...

МИХАЙЛО РИЗУНЯК

Народився 9 вересня 1952 року в селі Акрешора, де й проживає. Інвалід II групи.

*

*

*

Докосили коси в зелен-лузі літо,
Запашні копиці складені з отав,
І тремтить прощально під осіннім світом
На пташиних крилах неба висота.
Через осінь довга стелиться дорога,
Та затихне скоро журавлів сурма,
А моєму серцю лишиться тривога
Й гіркота розлуки, полиновий смак.

*

*

*

Прилітають навесні лелеки
До мого гуцульського села,
Де стоять за хатою смереки –
Сторожі надії і тепла.
Нас з'єднала тихо відстань часу –
То не відстань простору й доріг,
Від Карпат до твого Донбасу
Я б летів, якщо би тільки міг.
На світанку приходить весна
І до нас ще прийде без дороги.
Вірю я ! Ти лиш в світі одна,
Що мої всі розвіє тривоги.
Буде цвіт й буде щебет дібров
І високе усміхнене небо,
Бо зберіг я у серці любов,
Лиш для тебе кохана, для тебе.
Прилітають навесні лелеки
До старих, до незабутих гнізд,
Вірю в тебе, зіронько далека,
Й що колись ще буде й твій приїзд.
Так зустрінуть тут тебе Карпати
Й вийду я із квітами, прости,
Що я вмів лиш вірити і ждати
І не зміг вже до тебе прийти.

*

*

*

Тихо листя злітає у тьму,
Сплелись в ґрати оголені віти,
Забуваю: для чого, чому
Я живу в цім осінньому світі.
Так давно відлітали птахи,
Сивий обрій замкнули мовчазно,
Та ще диха полином гірким
Непрожита краплиночка часу.
Я в ній, може, не я – тільки тінь,
Я в ній, може, загублений привид,
А на землю чека заметіль, –
Та, що в неї народиться злива ...

*

*

*

Пекучий біль і кобзи спів,
Струна не рвалась в хвилях часу,
Й ще тулиться до наших днів
Надієчка в очах Тараса.
А ми? Чи ж ми іще раби
В прекрасній нашій Україні?
Те, що поет не долюбив,
Ми долюбім за нього нині...

*

*

*

Я ще живу, якщо сміюсь і плачу,
Якщо сказати можу ще: Люблю!
Бо Бог мені гріхи мої пробачив,
Віддав мені квітучу землю всю.
Я ще живу, як з пісні-дивограю
Не викинув всі дивнії слова,
Бо вірив в те, що днина наступає
Іще одна – невідана, нова...

*

*

*

Трав килими розкинуло літо
На Гуцульщину рідну мою,
І колоситься в червні вже жито,
І зозулі ще в ньому кують.
Сонце сипле проміння у жмені,
В моїм серці народиться спів.
Ти живеш так далеко від мене!
Я б зустрітись з тобою хотів.
Я тобі подарую Карпати,
Де потоків стрімких дивограй.

Я тобі подарую Карпати,
Мій Гуцульський, мій сонячний край.
Я тобі подарую цю казку,
Де веселка з ріки воду п'є,
Рук тремтливу невтомлену ласку
І гаряче серце своє.
Тихо пісня озветься струною,
І на віях сльоза затремтить,
Як ти з'явишся в край мій святою
У мою непрожиту ще мить.
Я тобі задивлюся у вічі,
Дивний погляд мені той пробач,
Як надія в душі живе вічно,
То чи ж мить її згасить хіба?!
Вірю в те, що нам днина з тобою
Ще народить дороги нові,
І озветься ще щастя прибоєм,
І затопить великий весь світ.
Мої думи летять так до тебе,
В моїм серці народжують спів.
Під високим нескореним небом
Я б з тобою зустрітись хотів.

*

*

*

Вже схилилось посивіле жито,
Мак гарячий у нім відпалав,
І в копиці вже складене літо
Із пахучих підкошених трав.
Птицям сняться майбутні тривоги,
Й сняться серцю моєму жнива,
І кудись через липень дорога –
За високий стрімкий перевал.
І дощами заповнені днини,
Сонце щире, жадане тепло,
Може, я не дійду до вершини
За життям, що за обрій пішло.
Може, втомлений впаду на стежці,
Буде юності й пісні так жаль,
Та надія ще лишиться в серці,
Мов в житті вже остання межа.
Я за нею піду ще по стернях
І відчую невтишений біль,
І за воду, за хліб і за зерно
Я подякую, світе, тобі...

*

*

*

Розчесали коси вже свої берези,
Задивились верби в дзеркала ставків.
Знову кличуть дзвони в твої Березів,
І я іду на мелодійний спів.
Я іду до тебе – ще зустріть разочок.
В черешневім цвіті тішиться весна,
І мені наснилися твої карі очі,
Ти така весела, сонячна, ясна.
І з верха в долину повела дорога,
І зозуля в ранок весело кує,
І за те молюся я так щиро Богу,
Що в великім світі ти, жадана, є ...

*

*

*

Цей світ мінливий – то не казка.
Осінній день – як крик душі,
Бо десь згубилась сонця ласка,
Лише дощі, одні дощі.
Без тебе холодно так в хаті,
Порожній день болить й пече.
І звідки ще мені чекати
І рук твоїх, й твоїх очей?
Вони приходять в сни так дивно,
На мить зігріють – і нема,
Та вірю я, що ти щаслива,
Як не закрила день твоїй тьма...

*

*

*

Не знаю я, чому й навіщо
Так мучуся і вдень, й вночі,
Бо лиш одне твоє обличчя
Я ще зберіг в своїй душі.
Твої насняться чорні брови
І карі оченька святі,
І знов почнеться день з любові
В моїм самотньому житті.
А ти не знатимеш ніколи,
Як я в душі своїй беріг
Тебе одну, мов пісню й долю,
Й тому забути вже не зміг.

*

*

*

Згорає літо в травах пізніх,
Пожовкнуть скоро вже листки.
Моя чи ж буде в світі пісня
З полинним присмаком гірким?
Згорає літечко у травах,
Прийде вже в серпень зорепад.
Сльота холодна, не ласкава
Не верне теплих днів назад.
Душа сполохана в тремтінні
Чекати буде дивних днів,
І я залишусь в дні осіннім,
Хоч літа ще не долюбив...

МАРІЯ САЗОНОВА

Народилася 04.02.1924 р. у місті Хорол Полтавської обл. Вчитель російської мови та літератури, пенсіонерка. Проживає в селі Нижній Вербіж Коломийського району.

Лауреат літературної премії ім. Михайла Кучірки.

НАШІ НАДІЇ

Перечитую власні вірші
Із далеких тепер дев'яностих.
Пережити часи ті страшні
Багатьом, багатьом не вдалося.

Чверть століття вже майже йдемо,
Мов незрячі, не знати до чого.
Скільки втрат ми щорік несемо,
Винуватих немає нікого.

Лиш на Бога надія одна,
Вийти як нам з державного боргу.
Не вщухає на сході війна,
Косить наших безстрашних героїв.

Наша друга надія на те,
Що народ змінить лад докорінно.
Як і слід для трудящих людей
Слугуватиме він їм сумлінно.

А поки що терпіння і труд
Нам допоможуть здійснити надії.
Не складаймо натруджених рук –
Вірмо в звершення нашої мрії.

02. 05. 2015.

ГЕРОЇ НЕБЕСНОЇ СОТНІ

Чотирнадцятий рік розпочався
Із народних до влади вимог,
Але влада ступила на зраду,
І терпінню кінець надійшов.
Зрозумілою істина стала:
Сила – в єдності наших людей.
З краю в край Україна повстала,
В центр збирались зі всіх областей.
Було пекло у нашій столиці,
Як на фронті, точились бої,
І лилася людська кровія,
І стояли на смерть там бійці.

Перемога була за народом,
Та він втрати великі поніс,
Бо поранено сотні героїв,
Вбита Сотня батьків і синів.
За свободу своєї держави
Найдорожче вони віддали.
Цим героям і шана, і слава.
Революції вірні сини!
У батьків дітей їх забрали,
Діти втратили рідних батьків,
А дружини удовами стали –
Це трагедія наша для всіх.

На нас дивляться фотопортрети
Людей в самому розквіті літ,
Революції Гідності жертви –
Української нації цвіт.
Їх немає, та пам'ять народу
Збереже імена назавжди.
Всі герої Небесної сотні
Стали гордістю цієї доби.
Та в нас спокою далі немає:
У загрозі і Південь, і Схід –
Боротьба не скінчилась, триває.
Нові жертви й герої нові.

ПОТРІБНИЙ МИР

Це не кіно про другу світову –
Війна на Сході України –
Це сьогодення наше наяву,
Що забира життя невинних.

Її більш року названо АТО,
Та небезпека все зростає.
Вже офіційно тисяч півтори
Найкращих із життям розстались.

А скільки ще сиріт, удів, батьків
Залишилися горювати?
А скільки ранених, навік калік?
Ще рано всіх їх рахувати.

Щодня, щоночі гатять вороги,
Руйнують, палять, убивають.
Всі розуміють, що потрібний мир.
Питань без нього не розв'яжуть.

15. 05. 2015.

ПОДВИГ ПАТРІОТІВ

З бажанням щирим, вмілими руками
Вони беруться за найважливіше.
Їх влучно волонтерами назвали,
В селі і в місті їх стає все більше.

Не нагород шукають і не слави –
Вони – подвижники доби цієї.
Сини і дочки рідної держави
Готові потрудитися для неї.

Їх труд буває також небезпечним,
Але й для нього віднаходяться сили.
Це люди з добрим, благородним серцем,
Які у труднощах себе сталили.

І як бійці на фронті, волонтери
Своїм життям нерідко ризикують,
Найвище ставлять спільні інтереси,
Вітчизні свій безцінний час дарують.

Це армія безстрашних добровольців,
Що нелегку беруть на себе ношу.
Прославим спільний подвиг патріотів,
Що наближають нашу перемогу.

14. 05. 2015.

СОЛДАТСЬКА МАТИ

Вже кілька тижнів син мовчав –
Це матір хвилювало.
Убитий чи в полон попав?
Що з ним насправді сталось?

Матусеньку гризуть думки,
Вона вже місця не знаходить.
Куди звертатися? Куди?
Хто матір заспокоїть?

Немає відпочинку, сну,
І молиться, благає,
І на папір свою журу
Віршами виливає.

Вони народжуються в ній
І просять записати,
Щоби хоч якось у душі
Той біль затамувати.

Нарешті обіззався син,
Вловила рідний голос,
Сказав лише, що він живий,
І більше ані слова.

Як стало ясно вже пізніш,
У львівському шпиталі
Тепер перебуває він...
І мамі легше стало.

04. 10. 2014.

ЛЮБИТИ

Ніколи не пізно любити,
Любити душею життя,
По-батьківськи вміти любити,
Любити, як мати дитя.

Любити не славу, багатство –
Любити людину, народ
І щастя знаходити в праці,
Яка нам несе лиш добро.

Любити свою Україну,
Поля і ліси, і моря
І їх боронить до загину –
Це предківська наша земля.

Сьогодні суворе питання:
Чи все ти для неї зробив?
Це буде синівське признание,
Чи справді її ти любив.

23. 01. 2015.

ВЕЛИКЕ ЩАСТЯ

Велике щастя – із батьками жити,
Постійно відчувати їх любов.
Вони тебе готові захистити,
Ти – їх дитина, їхня рідна кров.

Велике щастя – мати Батьківщину,
Живеш між рівноправними людьми.
Вона про тебе дбає, як про сина,
Готовий ти за неї стать грудьми.

Велике щастя – мати вірних друзів,
З якими ніби сестри і брати.
У щасті й горі, радості і тузі
Підтримку їхню завжди маєш ти.

Велике щастя – чутися здоровим,
Із гідністю трудитися щодня,
За зроблене тобою бути гордим,
Старатись спільно ради майбуття.

Велике щастя – щиро покохати,
Створити із коханою сім'ю,
З любов'ю діточок своїх навчати,
Дружину завжди берегти свою.

Велике щастя, як дорослі діти
Життя шанують і своїх батьків,
Коли старенькі можуть порадіти,
Гордяться можуть за дітей своїх.

Хто мав раніш чи зараз все це має,
Хай Богу дякує і дякує собі,
Бо це і є оте велике щастя,
Яке не всі знаходять у житті.

ТВЕРДО Я ВІРЮ

Іноді хочеться в небо злетіти,
Щиро, настійливо Бога просити
За Україну окрадену, бідну
І за народ її мужній і гідний.

Твердо я вірю, що все він здолає,
Сили для цього свої об'єднає.
Зміни на краще люди відчують,
Праця сумлінна цінитися буде.

Треба зуміти повірити в себе,
Правді у вічі дивитися твердо,
Мудро знаходити вихід з біди,
Братись за справу і йти до мети.

Патріотизм проявити на ділі,
Ставить здійсненні високі цілі.
Будьмо обачні, як мудрий господар,
Може, останній цей шанс дав Господь нам.

06. 03. 2014.

ЩОБ СЕРЦЕ СПІВАЛО

Світає надворі, ховаються зорі,
І нічка втікає від нас.
Проснулась людина, тварина, пташина,
Вставати до праці вже час.

Ось скоро з-за обрію сонечко встане,
Ми радо зустрінем його.
Воно все довкілля освітить, осяє
І нам подарує тепло.

Із настроям гарним візьметься до праці
Зі свіжими силами люд.
Нехай же йому все вдається найкраще,
Щоб серце співало: «Люблю!»

Люблю рідну землю від краю до краю,
Народ її мужній люблю.
Щасливої долі, всіх благ побажаю,
Хай Бог допоможе йому.

Для себе нічого просити не стану,
Та є побажання одне –
Щоб здійснився, збувся життєвий мій задум:
Щоб твори дійшли до людей.

19. 12. 2011.

РІДНА МОВА

Українська рідна мово,
Солов'їна, калинова,
Ти мені завжди служила
Другом вірним, незрадливим.

Ти мене спасала, мово,
В час фашистської неволі,
Ти мені давала сили
В час інсульту, в час безсилля.

Українська мово рідна,
І багата, й мелодійна,
Мов джерельною водою,
Умиваюсь я тобою.

Мово рідна українська,
Сотні літ тебе російська
Так безжально притісняла –
Ти ж трималась, виживала.

Українська рідна мово,
Гордимися ми тобою.
Геніїв дала ти світу –
Розцвітай же в час новітній!

МОВЧАЛИ І ТЕРПІЛИ

Здається, про все написала:
Що бачила, пережила,
Як час я новітній сприймала,
Із чим я незгідна була.

Мене турбувало постійно,
Що шляхом неправди йдемо,
Мені не було зрозуміло,
Чому ми про це мовчимо.

Мовчали, терпіли без міри,
Дивились, як падаєм вниз,
Як спритники розбагатіли
І влада слугує для них.

Як ширшала й глибшала прірва
Між бідним і між багатцем,
Як рідна земля не зуміла
Утримувати власних дітей.

І те, що в нас сталося потім:
Майдан і кривава війна –
Говорять про зраду, про злочин,
Що зріли не рік і не два.

Тяжким рік 15-ий буде,
Цей рік перемог і утрат.
Народ, врешті, волю здобуде,
Новий укріплятиме лад.

20. 01. 2015.

ТЕТЯНА СТЕФАНКО

Народилася 24.09.1981 р. в селі
Ковалівка Коломийського району, де
й проживає. Підприємець, працює в
Косові.

* * *

Я Тобі все віддам:
свої лагідні дні,
ніжні й пристрасні ночі,
І цілунки у снах,
і обійми в думках,
і щиро закохані очі.

МОЯ ДУША

Моя душа так до Твоєї рветься,
До личка лагідного крізь сльозу сміється,
До милих вуст шепоче без упину:
Живу Тобою і рахую днину.

Моя душа летить в обійми Твої,
А серце кожним стуком лічить час.
Я почуття закрила в грудях своїх,
Ті почуття, що прокляла не раз.

Я їх проблемами прикрила і турботами,
Але приходять мить і все життя
Здається непотрібною рутинною,
Лише в думках і в мріях я жива.

Моя душа шепоче тихо в ніч:
Не відпускай мене, поклич хоча б ще раз.
Я завжди вибіжу Тобі настріч,
На ту стежину, що єднала нас.

Душею прийняла на відлік час,
Та серцем так не хочу розуміти,
Чому для почуття, яке єднає нас,
Замало в світі місця, щоби жити?

ПРИСМАК ТУГИ

Як важко зупинитися на грані,
Здається, що нема дороги в інший бік,
Тим серцем, що скалічено до краю,
Так легко ненавидіти цей світ.

Так легко кинутись в обійми до піїми,
Віддати душу в згубні темні руки,
І раять серце навіть власні сии,
Бо і вони доносять біль розлуки.

Присмак туги присутній у всьому і скрізь,
Серце рветься до Тебе крізь непоступливі стіни,
Лине назустріч, пече і болять,
Ще живі почуття, не ослабли й до нині.

Деь в закуток сховаю свою душу
І серденько закрию від усіх,
Не хочу жити, тільки жити мушу,
Імітувати радість і байдужий сміх.

КОЛИ СТИРАЮТЬСЯ І ГРАНІ, І МЕЖА...

В життєвому важкому плині,
Де загубити легше ніж знайти,
По різні береги ми й нині
Невпинної і бистрої ріки.

В життєвому стрімкому темпі,
Де дні спливають, мов повіки рух,
Ти приписавсь навік в моєму серці,
Яке не вірить в згубний вплив розлук.

В життєвому жорстокому пізнанні
Доводиться блукать думкам щодня
І вірити, що сила є в коханні,
Й заради нього варто йти в життя.

Коли стираються і грані, і межа,
Коли своїм життям так прагне жити серце,
Тоді назустріч мчу Тобі крізь відстань і слова,
Несу в руках любові чистої невичерпне озерце.

*

*

*

На світі з часом все міняється,
Чи переходить в зовсім іншу суть,
Та спогади навіки залишаються,
Тепло чи смуток до душі несуть.

На світі все приходить до завершення,
Не вибираючи готові ми чи ні,
Нема, на жаль, нічого вічного,
Крім почуттів, що в серці ще живі.

Крім почуттів, що душу запалили
Й швидким теплом зігріли нашу кров,
Які з невидимих джерел черпають сили
І манять знову й знову в свій полон.

Хоч час пливе, та почуття не гасне,
Бо серце те і в жилах та же кров,
І та ж душа, яка Тобі вже вкотре
На крилах мрійливих відносить любов.

*

*

*

По небу спуститься світла зоря,
Провокуючи всіх на бажання,
Загадаю я мовчки єдине своє,
Сповню серце надій на кохання.

Загадаю побачить Тебе наяву
І торкатись до Тебе вустами,
Обійму, притулю, приголублю й візьму
У полон свій своїми ж руками.

Цілуватиму палко і ніжно Тебе,
Запалю божевільним полум'ям серце,
Не шкодуючи ласк, подарую себе
І любові безмежне озерце.

*

*

*

Скільки днів і ночей, а воно ще й досі болить,
Скільки часу й доріг, а бажаю я тільки одну.
І заснути б, та серце, як вчора, не спить,
Кожним туком шепоче: «люблю, я люблю».

Скільки снів і думок, а розгубленість своє бере,
Скільки мрій і бажань, а одним я ще й досі живу.
І забутись би, та от серце живе,
І живе почуттям, що заповнює душу мою.

Стільки смутку і туги я ношу в собі,
Стільки болю і сліз виринає з глибин почуття.
Скільки часу для мрії потрібно в житті,
Щоб до здійснення черга прийшла?

НЕ ЗАКРИВАЙ...

Не закривай свою душу від мене,
Не втікай назавжди, зупинись.
Я не зможу, я не зумію без Тебе,
Залишиш хоч у снах, залишиш.

Не закривай своє серце від мене,
Дай торкатись до нього словами.
Не відштовхуй, благаю, від себе,
Доторкайся до мене хоч у мріях вустами.

Не виштовхуй із мрії про щастя мене,
Не клади мідний хрест на кохання.
Знаю, інша вночі приголубить Тебе,
Ти від неї почувеш зітхання.

А я в цьому світі маленька людина:
І боюсь, і тремчу, і вагаюсь.
Навіть мрія моя особлива і та
від труднощів цього життя заховалась.

Я ДОТОРКНУСЬ...

Я доторкнуся до Твого серця поцілунком
І передам у ньому жар душі,
Зігрію серденько Твоє безцінним подарунком –
Ніжним теплом й зруйную межі всі.

Я доторкнуся до Твого тіла тілом і душею,
Відчути зможеш всю тугу й бажання стук.
Я почуватиму в пориві ніжності себе Твою,
Найщасливішою в обіймах теплих рук.

Я доторкнуся душі легеньким звуком,
Що вирина з глибин в блаженну мить.
Тебе обіймуть найніжніші руки,
Що крізь всі дні в собі тепло несуть.

Вуста мої торкнуться милих вуст,
Шепочучи обривки щирих фраз,
І все на світі десь там все, а тут
Живе кохання й зігріває нас.

А тут прокинулись від сонних довгих снів
У поцілунках губи, у обіймах руки,
Не дивлячись на болісність минулих днів,
Ожило серце, що не вірило у згубний
вплив розлуки.

* * *

Я тону у очах, коли дивлюся в них,
Не вірю щастю й не сприйма розлуки,
Що буде завтра, не звучить в цю мить,
Мене голублять Твої ніжні руки.

Мене ведуть в полон Твої вуста,
Я серцем за Тобою в мрії лину,
І вниз спускається із задумом рука,
Карбуючи у серці цю хвилину.

Вуста до вуст і колихнеться тіло,
Рукою сильною огорнене в той час,
Торкнусь Тебе задумано і мило,
До ніжних струн, що вже звучать для нас.

Під тихий тон сердець, що б'ються в ритм,
Земля пливе з-під ніг, змива з собою грані.
Кохай мене, лови бажану мить
І будь моїм тепер, в полоні серця,
що Тобою марить.

УДВОХ – ОДНІ

Ми з Тобою удвох – одні,
Я так хочу Тебе торкатись
І благаю лишень – мовчи
Й дай можливість Тебе кохати!

Хоча ні, не мовчи, скажи
Ті слова, що давно не звучали.
Ми сьогодні удвох – самі,
Ти і я на одному причалі.

Ти і я на одній струні
Свої серця вмиль зупинили,
Я благаю – скажи мені,
Що Ти скучив за мною, Милий!

Я благаю – скажи ще раз,
Повтори свого серденька спів.
Бачиш – небо всміхнулось для нас,
Ми зустрілись на пристані снів!

*

*

*

Заслоню своє вікно тихенько,
Вимкну світло і в полоні тьми
Уявлю, що Ти прийдеш і вже близенько
Твоя тінь і стомлені сліди.

Запалю я промінець надії
У душі, що крізь минулі дні
Вигляда Тебе із дорогої мрії,
Цілуючи в думках на самоті.

Запалю я промінець чекання,
Може, все ж прийдеш, відчуєш, що не сплю,
Принесеш у пригорщах кохання
І почуєш чесну відповідь – люблю.

Запалю я промінець кохання
У Твоїй закоханій душі,
Подарую сердечко, палаюче бажанням,
Що живе Тобою всі ці дні.

*

*

*

Замете зима снігами білими,
Мою душу і мій розпач вкриє кригами.
Ти повернешся у світ свій, як завжди,
Моєму серцю з Твоїм серцем не піти.

Ти підеш, а я Тобі у слід
Кину погляд, сповнений тепла,
І, не дивлячись, що все морозить лід,
На щоці горить стікаюча сльоза.

Ти підеш, а я зостанусь там,
Поглядом, душею і думками
Обійматиму Тебе теплом,
Щиро цілуватиму вустами.

Ти підеш, слова мої – іди,
І думки – хай Бог оберігає.
Ти підеш, залишивши сліди
В сердечку, що щиро так кохає.

Ти підеш сьогодні, як завжди,
Мої руки відпустити Тебе мають,
А вустами, що мовчать, кричу – не йди,
Не залишай ті очі, що кохають!

*

*

*

Прекрасний день, сьогодні і душа
Зачарувалась в погляді на сніг.
Слова кохання сповнили серця,
Та Ти чомусь не промовляєш їх.

В свої долоньки наберу тепла,
Губами назбираю ласки,
Тебе покличу й все Тобі віддам,
Даруючи маленький острів щастя.

Тебе покличу, мовчки обійму
І губи поцілую ніжно-страсно,
Благатиму: не йди, не залишай,
Хоч розумію намір Твій прекрасно.

Тебе покличу, тільки Ти прийди,
Не прояви байдужість в цей прекрасний вечір,
Чекають на любов і на цілуночки вуста,
На ніжні руки вже чекають плечі.

І ніжний доторк тіло вигляда,
В очах з'явилося марево чекання,
До Тебе вже летить моя душа
І серце повне чистого кохання.

*

*

*

Зачарований світ у обіймах зими,
Що триває, триває, триває,
І стомились вже ми прокладати сліди
На стежках, які сніг замітає.

Зачарований світ і по вулиці слід,
Та не Твій він і я добре знаю:
Ти тепер не прийдеш і мене не знайдеш,
Та не менше від того кохаю.

Ти тепер не прийдеш, не обіймеш мене,
Цілувати не станеш вуста.
Я стомилась від болю, від сліз, я себе
Заховала в закутках життя.

Лише у простір, де ніби бачу Тебе,
Простягаю ніжні теплі руки
І благаю мовчки: дай свої,
Не тримай на відстані розлуки.

Дай свої руки, поцілуй вуста...
Риданням з серця вириваю гнів.
Холодною стає моя рука,
А хочу так, щоб Ти її зігрів.

А я так хочу кілька щирих слів
Із ніжних вуст, що їх мені шепочуть,
Які серед зими топоти можуть лід –
Не я сама, душа і серце хочуть.

*

*

*

Дивним здавався весь світ,
У життя вривалась весна.
Хоч за зимою не простив ще слід,
Та вже життям так тішилась душа.

На втіху радості впливали хмурі дні,
А веселість забрали повороти.
Тих холодів, що залишились по зимі,
Не зміг весняний вітер зимній побороти.

Не тонув відчай у руках весни
І не топились снігові сніжинки.
Від сонечка, що посміхалось до землі,
Поблискували де-не-де крижинки.

І на душі зима весну змінила,
Все замітала смутком, холодами.
І стільки б за весною серце не тужило,
На все свій час і він тепер між нами.

НАТАЛЯ ТИМОФІЇВ

Народилася 01.05.1978 року в селі Мишин Коломийського району. Вчитель української мови й літератури Мишинської ЗОШ І – ІІ ст.

Лауреат літературної премії ім. Леся Гринюка.

ІЗ ЦИКЛУ «НА МЕЖІ»

* * *

Ти бачив смерть.
                    Не раз. Не два.
                                Щоднини.
Ти чув холодний доторк
                                до плеча.
Роками канули
                    ті рокові хвилини...
Згасала у безпросвітку
                                свіча...

Ти бачив блиск
у вицвілих зіницях
Життям налитих
спілих юнаків.
Утрати не лічили
по зірницях,
А по сльозах
невтішних матерів.
Ти скуштував
малий шматочок смерті,
Тому і знаєш
справжній смак життя...
Солдате! Ні!
Ти не повинен вмерти!
Даруй Вітчизні ти
нове буття!
І не зважай
на присмак гіркуватий,
На біль у грудях –
відгомін війни...
Стонадцять раз
ти міг би умирати.
Хоч раз по-справжньому,
юначе, поживи!

*

*

*

Вона стоїть, вдивляється у просинь...
У нікуди!... У незбагненну даль...
Голосить журавель журноголосо.
В очах – надія... У думках – печаль...

Посеред зелені стоїть самотиною,
А різнобарв'я пишне аж рябить...
Сумує дуб укупі із вербою,
Під тягарем здогадок аж скрипить...

Вона стоїть, у золотінь вдивившись,
Когось із-за туману вигляда...
Пече, гірчить щось, мало не вдавивши...
Не чути хриплий стогін журавля...

Стоїть вона, зріднившись з білизою...
А навкруги сніги, сніги, сніги...
Надія в душу загляда весною –
Вона ж бо сина жде і жде з війни.

* * *

Дивиться в душу війна
маминими очима...

І питає:

– Де ти була,
як убивали мого сина?..

– Де була?

Я... я...

– ураз слів нестача.

В мене синок – маля, –

мало не плачу.

А у відповідь:

– В тебе син,

розумію, звичайно, –

рече, –

В мене теж був, один, –

і очима пече, пече...

А недавно наснилось дівча

із пшеничними косами.

Крізь тумани мене повела

до могилки,

умитої росами...

– Тут мій татко – щира душа, –

залилася сльозами...

Де ж ти, жінко, була,
як його убивали?...
Знов у совісті зичу слівце:
– Любе сонечко,
В мене доня маленька ще...
– Так, і я була
таткова донечка,
Та украла його війна...
Її сльози – на серці рани...
Де ж я й справді була,
як Вітчизну вбивали?..

Заліковують ранки сни,
що війна розсівала...
– Де ж ми, люди, були,
коли цвіт наш ламали?..

*

*

*

Недоспівана пісня урвалась, юначе.
Недожите життя розтеклось по житах...
Недолюблена дівчина гірко заплаче,
Заховавши тебе в недобачених снах...

Ненароджені діти тобою не пешені...
Недомовлене слово. Недоступлений крок.
В твої груди, безжально війною знівечені,
Увірвався весни лиш малий півковток.

Недописана повість. Недовершена фраза
У повітрі зависла там – на вістрі війни.
Гордість батька німа й материнська образа
Ломлять руки у розпачі... і цілують сліди –

Такі рідні й далекі... Недоплакані сльози
Заховались у пам'ять від людських недовговічів...
Недоспілі жита покосили морози...
Недоквітчані весни смерть привласнила знов...

*

*

*

Десь-то говорять про важливі речі,
Водою ллються «мудрі» слова...
А десь хлопчина на дитячі плечі
Підняв товариша... – несе на небеса...

Десь веселяться. Десь розводять чвари...
Життю радіють і старі, й малі...
А десь од вибухів громи сховались в хмари...
Затихли на півзвучі солов'ї...

Щаслива мати – народила сина!..
Тепленький згорток тулить до грудей...
А інша – божевільна і безсила
Рве коси на могилці день у день...

Десь квітнуть мрії, мов весняні квіти...
Десь застилають спогад спориші...
І плачуть матері, і плачуть діти –
Поміж війною й миром на межі.

ЗАРОБІТЧАНСЬКА ПОЕЗІЯ

ЛЮБОМИР ЛАЮК

Народився 11.04.1979 р. в
селі Спас Коломийського району.
Актор, режисер. Проживає в місті
Коломиї.

БАНДУ – ГЕТЬ!

Неявна війна без дороги назад,
По крокові крок, кожен день – як останній.
Крізь дим і вогонь, і броню барикад...
Терпіти сваволю ми більше не в стані!

Омріяний покручем новий царат
Народу повіки-віків не влаштує!
Наш Київ, сволото, то не Цареград!
Нехай Магадан тобі п'яти цілує!

Нахабний режим вже до болю дістав!
Вбивати беззбройних – вершина напруги!
Катів знавіснілих на діти послав –
Славетний ганьбою монарх Віктор Другий!

Тебе прокляли і старі, і малі!
Не всидиш на своїм злайнованім троні!
На спаленій, кров'ю омитій землі
Повісимо гада в терновій короні!

Хай кожен тут прийде і плюне в лице,
(Хоча то й лицем дуже важко назвати).
Три роки над нами знущалось ОЦЕ –
Гібрид божевілья й маразму пихатий!

Як Ненька-Вкраїна зродила таке?!
Диявольська паросль, химера чортяча!
Від манії влади забув про святе,
Та крові й смертей з нас ніхто не пробачить.

Ти ворог для нас! А для світу ти – Нуль!
Майдан хоче миру, щасливої долі!
Крізь мур барикад і під зливою куль
З вогнем у серцях ми ідемо до ВОЛІ!!!

21. 02. 2014.
м. Познань, Польща.

Я НЕ НАВЧИВСЯ ЗАЗДРОСТІ

Малюють дні ілюзію буття,
А за плечима чатує самотність...
Я не навчився заздрості в життя,
Хоча літа втекли безповоротно.

Перетікає спомин в майбуття
І тягне плугом норовисті мрії...
Я не навчився заздрості в життя,
Лише з роками маліють надії.

Минулому немає вороття,
Затихли в далі приглушені кроки...
Я не навчився заздрості в життя,
Лише гірчить полин прожитих років!

Втікає час, забувши каяття.
Дощі змивають непрошені сльози...
Я не навчився заздрості в життя,
Хоч стільки літ загублено в дорозі!..

25. 06. 2011.

Гміна Явоже, Польща.

ПОСТЕЛЕНА ДОЛЯ

Кілометри стеляться під ноги,
Мабуть, скоро Землю обійду...
За спиною пройдені дороги,
А додому стежки не знайду.

Пролітає час в краях далеких,
Б'ються ноги по чужих полях.
Клечать сумно в вирію лелеки...
З України плине їхній шлях!

З України, знаю те напевно,
Рідний сум у голосі ключа...
Жаль розлук з домівкою наповнив
Щирим смутком пісню лелечат.

Болем душу спогади роз'ятрять,
Сняться верби в рідному краю...
Стеляться під ноги кілометри...
Так простелю й молодість свою!

25. 06. 2011.

Гміна Явоже, Польща.

ОРНАМЕНТ ЖИТТЯ

Сплітає час ілюзію і дійсність
В примарний візерунок макраме:
Реалії й мрійлива вірогідність,
Що, швидше всього, долю омине.

Один лиш день, без погляду в майбутнє...
Сьогоднішнім зав'язана душа.
Минуле і теперішнє... По суті –
Це все, що не згубив, пройшовши шлях.

Вросло корінням серце в дні вчорашні,
Ламає крону круговерть подій,
І все, що зможу пронести в прийдешнє, –
Зчорнілу пустку згарища надій.

Дражливе щастя і недолю злую
Химерним лабіринтом переплів...
Своє життя на аркуші малюю
Заплутаним орнаментом зі слів.

25-26. 06. 2011.

Гміна Явоже, Польща.

ЗНОВУ НІЧ

Знову темна нічка пересилила
Своїм тихим смутком денну втому:
Птахом із обрізаними крилами
Приліта вечірній щемний спомин...

Потайки прощаєшся, згадаючи
Безнадійно втрачені дороги.
Сіткою липкою обплітається,
В'яже чужотиння за порогом.

Подумки до безвісті звертаючись,
Нагнітаєш в душу неприємне...
Поки день, ще чимось забуваєшся,
А вночі вдивляєшся у темінь...

Хмарами, мов борознами, зоране
Це нерідне небо темно-синє.
Важко спати під чужими зорями,
А ще важче – вижити в чужині.

10. 07. 2011.

Гміна Явоже, Польща.

*

*

*

Дощ дрібно, безупинно струменить,
Неначе з'єднує нитками Землю й Небо,
Та як же протягнути через світ
Тоненьку ниточку від Мене і до Тебе?!

Ледь мріє шлях між двох сумних Сердець,
Але вартує він широкої дороги.
Єднає душі світлий промінець,
Прошивши всі путі до рідного порогу.

Самотній Вітр гойдається на нім,
І наш зв'язок аж дзвенить з напруги!
Нехай-но перестане гратись він,
Хай не обірве нитки, бо загину з туги!..

Щось вишивають струмені дощу,
Гаптують, ледь помітний, обрис Таємниці...
Як протягнути поміж них свою
Мережну стежку до рідної криниці?!

13. 09. 2012.

Гміна Вап'єніца, Польща.

*

*

*

Осінь милує очі золотом дощелисту,
Яблуні осипають пишністю спадозору,
Тільки часами хмари мрякою з неба виснуть,
І вітер холодний з листя танець багрянний творить.

Мало потіхи в сіті, сплетеній із краплинок,
Мало тепла в поривах мокрого вітрогону,
Та різнобарв'я листя чаром довкола лине,
І бабине літо бавить щедрістю сонцеплону.

Радість життю дарує гамірна ясноокість,
Щирість в очах дитячих сповнює сонцем душу,
Але чоло мережать борозенки глибокі,
І гіркота чужини смутком пекучим душить.

Втіхою серце повнять дзвінкоголосі квіти,
Часом химерна доля має свої принади...
Але, як в тую Осінь входить стежина Літа,
Стежка життя помалу сходить до Листопаду.

13. 09. 2012.

Гміна. Вап'єніца, Польща.

*

*

*

Колись умру, як пес той, під парканом,
В чужім краю, в далекій стороні...
Ніхто, схиливши голову, не стане,
Не прочита молитву по мені!

Ніхто не скаже: – Хай спочине з Богом,
Він гідно жив і з гідністю помер –
Ніхто сльозою не омиє того,
Хто сам себе в життєвій книзі стер.

Хто свій талант спалив, мов сигарету,
А її попіл змив в чужині дощ!..
Світ пам'ятає лічених поетів –
Їм ставлять монументи серед площ!

А більшість змушена сама себе зітерти.
В тій більшості, мабуть, і я згорю!..
Для визнання потрібно в муках вмерти
Чи плюнуть в пику нелюду-царю!!!!...

06. 05. 2013.

Слубіце, Польща.

В ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ ДОНІ

Не забудь тієї миті й хвилі ейфорії,
Як відкрила оченята квіточка русява!
Втілились в життя буденне сховані надії –
І поглянула на тата радість кучерява!

Зашебече соловейком – серце заспіває,
А пригорнеться тихенько – всі жалі забуду,
Не знаходжу слів потрібних, жодного не знаю,
Як подякувати Долі за маленьке чудо!

Сміхом серце зігріває, звеселяє душу
Серед лютих холодів сонячна краплинка!
Світло мрій мені дарує і сльозинки сушить
Моє щастя синьооке – доня-намистинка!

24. 01. 2012. – 24. 01. 2014.

м. Коломия – м. Познань.

*

*

*

Ще раз піти, щоб повернутись...
Ще раз – один забутий рік...
Ще раз прокинутись й заснути,
А далі все... Повік.

Ще раз відчутти смак полину,
Ще раз лише спалити дні,
А далі – спокій без упину,
Лише ввісні...

28. 04. 2012.

Плавна, Польща.

ІРИНА ЯМБОРАК

Народилася 24. 04. 1965р. в смт. Отинії Коломийського району.

Психолог, громадська діячка в м. Лісабон (Португалія), де проживає та працює.

ЗА УКРАЇНУ МОЮ

Пісня на мотив «Одна калина за вікном»

Страшно, але сильна я,
Бо в біді сьогодні вся моя земля!
Буду її захищати,
На Євромайдані для всіх нас співати!

Приспів:

За Україну мою, за її долю золоту
Єднаймося, браття, у нелегкій боротьбі.
За наших рідних і дітей,
За українських всіх людей
Подаймо руку я тобі, а ти мені.

Хоч ми тут на чужині,
Але серця наші в рідній стороні.
Птахи, крила розпустіть
І на Україну ці слова несіть.

Приспів.

Разом, разом ми завжди
Прийдемо до нашої спільної мети.
Будем пліч-о-пліч стоять
Та демократію нашу захищать.

Приспів.

Лісабон. Португалія

БУДЕМ ЖИТИ МИ!

Хай ліхтарик загориться
В Новорічну ніч!
Будем разом, українці,
Стоять пліч-о-пліч!
На Майдані яскравіше
Світиться зоря,
Прокладає шлях до миру,
У нове життя.
Новий рік нехай вступає
В світле майбуття,
Нашу Неньку – Україну
Бог благословля!
Українці! Україно!
Будем жити ми
І служити лиш для блага
Рідної землі!
Прокладімо шлях сьогодні –
Годі нам війни!
Разом, дружно всі зійдіться
В свята різдвяні.
Й Боже Благословення
Прийде вже тоді,
Коли руку допомоги
Подамо в біді.
Українці! Україно!
Братаймося ми,
Наберімся позитиву
Святої землі!

Протестуймо, не скоряймося,
Не схляймося в біді!
Разом, дружно переможемо,
Народ – це ми, живі!

ТАТУСЮ НАШ

*Світлій пам'яті мого батька,
дяка Бориса Качмарського*

Татусю наш, Вам, дорогенький,
Ми вклоняємось низько.
Простіть нас, що ми не зуміли бути
В останню хвилину близько.

Ми знаєм: Ви чекали нас,
Молилися в надії.
Все так раптово сталося –
Ми не пережалиєм.

Молимося за душу Вашу,
Спіть спокійно, тату!
Ви були дяком від Бога.
Вічна Вам пам'ять!

ДЛЯ УКРАЇНЦЯ

**Моїм внучатам Максиму,
Владиславу, Олексійку**

Я – українська дитина,
Моя мати – Україна!
Весь народ – моя сім'я,
А Тризуб – моє знам'я!
По-українськи говорю,
Чи то в щасті, чи то в горю.
Рідну мову не зміню,
Понад усе її люблю.

НОВІ ІМЕНА

ДМИТРО ВІНТОНЯК

Народився 23.10.1967 року в смт. Печеніжин Коломийського району в багатодітній сім'ї. Після служби в армії навчався на філфаку Ужгородського держуніверситету, був виключений у 1989 році з політичних міркувань. Різнорабочий.

Публікується вперше.

* * *

Трави некошені, нива неорана,
В сплячці народ наш, Україна розорена.
Топчуть святе все брати-яничари.
В диму чорнобильським змеркли Стожари.

Роде козацький, що це з тобою?
Чи ти стомився від вічного бою?
Рани загоюєш чи чиниш лати?
Матір знедолюють – треба вставати!

Плаче Дніпро і ридає ревуче.
Вкрились журбою Карпатські кручі.
В небі донецькому ворон кружляє,
Здобичі жде він. Вкраїна вмирає.

Терпить рідненька страшнії муки,
Рвуть по кусочках чорнії круки.
Носять всю здобич у царські палати,
Щоб догодити російському кату.

Той спідтишка лиш лукаво сміється,
Знищить Вкраїну – за інших візьметься.
Ну, а тепер ще нехай поплазують,
Поки так вірно і сліпо слугують.

Роде прадавній, благаю – проснися!
Матір вбивають, ти не барися.
Станем пліч-о-пліч ми в силу єдину
За рідну землю, за Україну.

Разом ми виженем ворога з хати,
Більше не буде він матір чіпати.
Хай заспіва соловей на калині.
Слава героям! Слава Вкраїні!

ВОЛЯ

Знов тужаться диктатори тупі,
Щоб власну велич світу показати.
І їм, убогим, не вкладеться в голові:
Немає тут таких, щоб воленьку зв'язати.

Вона кується і кувалась в небесах.
Зухвальства Бог ніколи не прощає.
Вже долі їхньої кружляє чорний птах,
І час останні кроки відміряє.

Так було завжди, й так буде,
Дзвін волі Схід і Захід об'єднає.
Народ мій пута рабські розірве,
І на Вкраїні радість забуває.

*   *   *

Треба небагато, щоб було в нас свято,
Знають це всі друзі, знають й вороги.
Дім, сім'ю, родину, вільну Україну –
Інше все ми створим, це нам до снаги.

Треба не дрімати і у стрій ставати,
Кличуть нас литаври воїнів з небес.
Щоби волю мати, треба воювати,
В цім жорстокім світі не бува чудес.

Хвилями йдуть лави. Нам не треба слави
У бою, мій друже, тільки пам'ятай:
Душу віддай Богу, серце – Україні,
Честь лише для себе завжди залишай.

Зрадники зникають, вороги тікають,
Клич величний «Воля!» стоголосо йде.
Розквіта Вкраїна, вільна і єдина,
І у нас вже свято радісне буде.

Вірю я, що зможем. Знаю – переможем!
І в суцвітті націй цвіт наш зацвіте.
Ми ж тут не чужинці, славні українці.
Мій народ воскреслий по Землі іде.

* * *

Не вчи мене, філософе новітній.
Тобі не вірю я і не збагну,
Бо істину шукають всі століття,
А ти несеш не світло, а пітьму.

Знай: істина – одна, вона у Бога.
Він знає все – з початку до кінця.
Тому наука вся твоя убога,
Не варта і шкарлупини яйця.

А на останок хочу ще сказати,
І не тобі, мій друже, одному:
Хто істину шукає, той знаходить
Лиш правду тільки вигідну йому.

*   *   *

Дослідника завжди я привітаю,
Мандрівникові дам нічліг і нагодую,
Сліпця переведу через дорогу,
Мелодії творця заплодую.

Хто впав, допоможу зіпнутись,
А заблудився – доведу до хати.
Із сіячем я разом сіять буду
І з воїном – в однім строю стояти.

Я лиш раба збагнути не зумію
Того, що славить клітку золотую
І пут своїх не пробує зірвати.
Ніколи не побачу й не почую.

*

*

*

Купались трави у ранкових росах,
Дрімав в долині вранішній туман,
І соловейко у вербових лозах
Складав коханій новий свій романс.

Моя душа, розхристана і боса,
Засмучено у цій красі брела,
Їй мріялось бути квіткою в цих росах,
Лише би поруч завжди ти цвіла.

Щоб трави казку тихо шепотіли,
В якій від щастя квітне вся земля,
Тумани ніжно щоб стелились
І розливалась пісня солов'я.

*

*

*

Як ти, моя кохана?
Серце тривогою б'ється.
Доля-розлучниця зла
Знов наді мною сміється.

Тугу свою розіллю
Знову сумними рядками.
Відповідь в Бога молю:
Що буде далі із нами?

Але Творець все мовчить,
В відповідь небо лиш плаче.
Мабуть, що він не любив,
Не знає, що все це значить...

* * *

Якби я міг, а ти лише хотіла
На мить вернутись в той казковий час,
Коли голубкою до мене ти летіла
Й ніхто не в силах був спинити нас.

Якби я міг, а ти лише хотіла
На радість сльози серця поміняти, —
Повір, вже ні одна біда
Тебе б не сміла більш торкати.

Якби я міг, а ти лише хотіла
Здолати підлі людські пересуди,
Коханням світ би твій заповонив
І знесли геть би всі іуди.

Якби я міг, а ти лише хотіла
Фальшиві ці закони розірвати!
Та не спіши, не знаючи куди,
А я не в силах більш наздоганяти.

Якби я міг, а ти лише хотіла
Усе в житті жорстокім, все змінити.
Жаль, я люблю, але чи любиш ти?
Тому з цим болем в серці буду жити.

*   *   *

Все залишилося в минулому, повір,
Немає вже й малесенької мрії,
І в самоті, як загнаний я звір,
Дивлюсь сміливо в очі безнадії.

Не вірю в те, що буде вороття,
Що знайдемо ми спільную дорогу.
Гірка реальність цього є життя:
Одним дарує все, а іншим – лиш тривогу.

Спинив давно я свій шалений біг,
Стопився щастя своє здоганяти.
Благав у Бога, щоб мені поміг,
Та, мабуть, добре я не вмів прохати.

І кожен день ще більша самота,
Лиш дощ сльозами в вікна мої стука.
Жорстокий світ, душевна пустота,
Здається, вічною одна лиш є розлука.

*   *   *

Хотів би я стати подихом вітру,
Щоб ніжно тебе обнімати,
Хотів би я стати променем сонця,
Щоб завжди тебе зігрівати.

Хотів би я стати квіткою в полі,
Дорогу життя твого вкрити,
Хотів би одне лиш, і більше нічого —
Щоб доля дала нам любити...

ПРОБИ ПЕРА

ГАННА БІЛЕНЧУК

Народилася 21 грудня 1995р. в селі Уторопи Косівського району.

Студентка III курсу Кам'янець-Подільського національного університету ім. І. Огієнка (українська філологія).

ПОЕТУ-СТРАДНИКУ, КНЯЗЮ РОСИ – ТАРАСОВІ МЕЛЬНИЧУКУ

Знову я піднімуся на гору,
Там, де народився й жив Тарас,
Там, де на завітчаній могилі
Пломенить свободи вічний стяг.

Шлях у нього був нелегкий:
Тюрми, падіння і злет.
Світло свободи і правди –
Наш незабутній поет.

Він назавжди залишився
В душах людських і серцях,
Князем Роси називався
В книгах, думках і словах.

ПАМ'ЯТІ В'ЯЧЕСЛАВА ЧОРНОВОЛА

Він був борцем за Україну
І все життя боровсь завзято,
Людина правди і свободи,
Для нього все – Вкраїна-мати.

Тяжкі моменти і удари
Йому стрічались на шляху,
Та дух у нього був незламний,
Він ставив волю за мету.

Герой Вкраїни нездоланий,
Який повік живе в серцях,
В душі частину Батьківщини
Із гордістю проніс, мов стяг.

СВІТЛИЙ ПАМ'ЯТІ НАДІЇ ЮРІЇВНИ ДЕМЕДЮК

Ну от і минули вже роки,
Та завжди я згадую Вас,
Слова незабутні і кроки,
Коли Ви заходили в клас.

Усмішка приємна і щира,
Що квітла на Ваших устах
Лиш пам'ять про все залишила,
Назад не вернути вже Вас.

Я знову прийду на могилу
І квіти живі покладу.
Учителько, ти наймиліша,
Такої ніде не знайду!

*   *

Моє серце живе лиш для тебе,
Лиш для тебе усмішка сія,
Лиш тобі я шепочу: кохаю,
Лиш в думках моїх твоє ім'я.
Лиш для мене ти зірку дістанеш,
Лиш мені ти відкриєш свій біль.
Лише я тобі серце зігрію,
Лише я твоя доля, ти мій.

ГУЦУЛКА

Гірська красуня в вишиванці,
Шепочуть їй віють їй вітри.
Вона, неначе королева,
Царівна вічної краси.

Вбрання гуцульське неповторне,
Вона, мов писанка, сія.
Виблискують барвисті шати,
Гуцулку славить вся земля.

В косі русавій синя стрічка,
І карі очі, наче ніч.
Котрий побачить, зачарує,
І з дива втратить мови річ.

Уста солодкі малинові –
Той поцілунок так п'янить.
Вона обійме, приголубить,
Таємним поглядом манить.

ОСІННІЙ ПОДИХ

Пожовкле листя стелиться на землю
Від подиху осінньої пори,
І кроки перехожих їх штовхають,
Наносять смутку болі і журби.
Вони спішать, в буденності загрузли,
Проблеми, плани і постійна суєта.
Те листя осінь ронить, наче сльози,
Які коханий-вітер обвіва.

* * *

Ні, не торкайся до мене очима холодними,
Не старайся приблизити подихом відстань.
Не в твоїх грудях стукіт раненого серця,
Не тобі вимірювати частину істини.

Ні, не примушуй вірити в правду брехливу,
Не бути з тобою нам цілу вічність.
Не приходь у думки мої щохвилини,
Не судилось, на шляху в нас лише пересічність.

*

*

*

Відредагуй своє життя,
Додай до нього кольорову краску,
Внеси щось неповторне й особливе,
Зніми із себе сіру маску.
Зроби цей крок – пізнай себе,
І буде краще жити.
Ти – феномен свого буття,
Зумій себе відкрити.
Збагни у чому сенс життя
І розірви струну печалі,
Люби, радій і просто мрій,
Прокинься і прямуй у далі.

МАРІЯ ТИМОФІЙЧУК

Народилася 05.02.1990 р. в селі Шепіт Косівського району, де й проживає. Опанувала професію перукаря-візажиста, займається різьбою по дереву.

* * *

Учителю! Усі найкращі квіти
Даруєм вам у цей святковий час.
Ми будем гідно вчитися, трудитись,
Прийміть вітання щирі від всіх нас.

Дозвольте вашу працю вшанувати,
Адже життя навік жертовно у присвяті:
Щодня стараєтесь чогось навчати
І правильну стежину у житті шукати.

Ми любим вас і вдячні вам за все,
Вклоняємось низенько вам до ніг.
В очах у ваших хай завжди цвіте
Лиш радість, впевненість і море втіх.

ВОДОСПАД

Шумить і ллється водоспад зі скал,
Зливається з далекими річками,
І час летить пташиними ключами
З надією у серці і піснях.

Той водоспад, мов світ широкий,
Милує очі всім довкола,
А влітку – чистий, синьоокий
Хлюпочеться по всіх просторах.

Мене чарує мрійно рідний водоспад,
Що народився у зелених горах.
Люблю вночі дивитися, як зорепад
Зникає у глибоких зворах.

*

*

*

Вже сонечко прокинулось уранці,
Чарує серце щебетом птахів.
Вітрець летить, мов на казковій хмарці,
І пестить цвіт весняно-молодих садів.

Люблю природу, мальовничі гори,
Замрійливо блукати в тишині.
Не зраджу Україну я ніколи,
До болю рідні Карпати дорогі.

*

*

*

Від починань і до самих звершень
Заглиблююсь я у добродійність,
Замрійливо лечу в Країну Знань,
Даруючи всім людям милість.

Знайти я хочу правильну стежину,
Життя прожити із якоюсь ціллю,
Дарувати людям добра краплину
І здійснити заповітну мрію.

*

*

*

Не проживу й хвилини вже без тебе,
Безустанно милуюся тобою.
Ти завжди в мріях коло мене,
Завжди... і в снах, і наяву, і знову, й знову.

Люблю тебе безмежно і радію:
Для мене все – ти, я живу тобою.
Без вагань все віддам, щоб бути поруч тебе.
Ти теж сказав: «Я хочу бути з тобою!»

*

*

*

Печаль моє заповонила серце,
В очах з'явилася непрохана сльоза.
В душі, на жаль, уже не світить сонце,
І від дощу сп'яніла вся земля.

А серце так стискається від болю
Й мені приносить спогади сумні.
І десь все обірвалося за мною,
І твої квіти вже зів'яли на вікні.

Сумую я без тебе дуже сильно,
Все згадую хвилини чарівні,
І все оце здається дуже дивним,
Але, на жаль, не будем разом ми.

Ти, мов той сон мінливий, що блукає
Високо десь у горах, у верхах,
А що несе з собою він – не знаю,
Лиш, певно, сум гіркий і невимовний страх.

А біль в душі все не згасає,
Звучить далеко музика сумна.
Мені неначе хтось підсипав чари,
І знову в тиші залишаюсь я одна.

ПРОБАЧ

Пробач, не хочу ображати
І говорити зайвих слів.
Так важко все в собі тримати,
Той гіркий спогад почуттів.

Думки летять, мов чорні хмари,
Бентежать серце спогади сумні.
Душевний біль так хочу вгамувати,
Що залишив, коханий, ти мені.

ЖИТТЯ

Посміхнись, завжди радій життю:
Воно – прекрасне і живи з натхненням,
Вимовляй щодня: «Тебе люблю!»
Щоб завітло все радісним коханням.

Бережи любов у своєму серці
І дивись в майбутнє з добротою,
Покохай так сильно, щоби врятувати
Весь світ від байдужості з людиною отою!

*

*

*

Так зимно стало раптом всюди,
Розвіявся студений вітер,
Пройшлась хурделиця над парком,
У сніжки бавляться там діти...

Зимова казка, сніг яскраво сяє,
Щипає в щічки лютий морозець...
А вечір щедро нас скликає
Зігріти всіх теплом сердець.

*

*

*

Різдво Христове, як на Тебе я чекаю!
Приходь і здійсни мої бажання,
З нетерпінням у віконце виглядаю,
До Тебе всі мої благання.

У Ніч різдвяну тихо над землею
Врочисто зійде Божа Благодать,
І Божий Син народиться із нею,
І зорі знову, як свічки, горять.

Щасти Вам всім в Новому році!
Бажаю щастя і кохання,
І успіхів на кожному кроці,
Тепла, здоров'я і натхнення!

ДОРОСЛІ – ДІТЯМ

ГАННА БОДНАР

Народилася 01.03.1963 р. в селі Липове Тисменицького району. Вихователь Отинійського дошкільного навчального закладу «Веселка». Проживає в смт. Отинія Коломийського району.

ДІВЧАТА-НАМИСТИНКИ ІЗ ВЕСЕЛКОВОЇ ХАТИНКИ

* * *

Аня, Анечка, Анничка – гуцулочка невеличка
Вироста на Україні, як смерічка в полонині,
Де Карпати снігом вкриті, вітер грає на трембіті.

* * *

Анастасія, звать Настуся мене татко і матуся,
Я швиденько підросту, в школу
в перший клас піду,
Буду вчитися читати й свого Мурчика навчати,
Щоби грамоту він знав,
а то тільки «мур» та «няв».

* * *

Спритна в нас Аліна дуже,
Бо Аліна з спортом дружить.
Всіх дівчат вона прудкіша,
Всіх хлоп'ят вона сильніша,
І стрибає якнайдалі –
Ждуть Аліночку медалі.

* * *

Валя-Валентинка малює картинку:
Квіточку для мами синіми фарбами,
Для тата спортивну швидкісну машину...
Чи картина гожа на стіні в прихожій?

* * *

Зіроньки-сніжинки, зимові перлинки
Кружляють в повітрі, немов балеринки.
Дивується їм і радіє Галинка
У шубці біленькій сама, як сніжинка.

* * *

Даніеля – як актриса,
В неї навіть схожі риси
З зіркою телеекрану.
Тільки тато каже: – Рано!
Підрости – й зіркові ролі
Будуть в тебе, як у Джолі.

* * *

Гарна і пригожа, та на кого схожа?
Носиком кирпатим трішечки на тата,
Щічки рум'яненькі, як на фото в неньки,
Й до бабусі трошки – очі, як волошки,
А на кота-сонька не схожа Ілонка.

* * *

Заховалось сонце в хмарку,
Здивувало це Йорданку:
– Хочеш піжмурки пограти?
Нумо спершу рахувати.
Раз, два, три, чотири, п'ять –
Йди скоріш мене шукать.

* * *

Справ багато в Олександрії –
Завтра вирушає в мандри,
Треба встигнути зібрати
Усі іграшки в кімнаті,
Щоб в кутку не сумувати –
Веселіше мандрувати.
А поки що разом з татом
Складемо маршрут на карті.

* * *

Софійка – мудрості взірець,
Навдивовижу працююча,
Завжди причесана, умита.
Ляльки поскладані в рядок –
Софійка-вчителька урок
Веде так, як годиться в школі
І пустувати не дозволить!

* * *

Дівчинка Сюзанка встала з сонцем зранку,
Зарядку зробила, личенько умила,
Одягла спідничку, заплела косичку.
Натомилась зранку дівчинка Сюзанка:
Ляльку причесала, плаття прасувала,
Потім одягнула, черевички взула,
Поклала в візочок, повезла в садочок.
Чом біля Сюзанки йшла матуся зранку?..

* * *

Загубилась в квітах Юля,
Запитала у зозулі:
– Як додому шлях знайду?
А зозуля все : «Ку-ку!»
Йде сама додому Юля,
Хай собі кує зозуля.

Марія Боєчко

ГУЦУЛОЧКА КСЕНЯ

Вірш-візитка

Світить сонечко із неба,
Я – його промінчик,
Я – гуцулочка весела
Ксеня Федорінчак.¹

Я – із краю чарівного,
Де співають солов'ї,
Де фіалок – синє море
І Карпати росяні,

Де є мова пречудова –
Мова українська,
Коломия писанкова –
З Івано-Франківська.

Люблю вчитись я, співати,
Вмію танцювати,
Та найбільша моя мрія –
Це моделлю стати!

---

¹ Ксеня Федорінчак народилася в 2005 році в селі Ковалівка. Учениця 4 класу Коломийської спеціалізованої загальноосвітньої школи № 1, п'ята Принцеса України конкурсу Міні-світ краси України, 2015р.

СОНЕЧКО

Сонечко, теплечко, в небі заіскрись,
Яснее, милее, піднімайся ввись.
Промінь сій, діток грій,
Україночці святій
Щиро посміхнись.

Земленько, матінко, вся зазеленись,
Рідная, щедрая, в ясний цвіт вберись.
Очі всім звеселяй,
Нас добром наділяй,
Вгорі не хились!

Груше плодючая, віттям нахились,
Жито, пшениченько, рясно уродись.
Щоб буяли хліби,
Був достаток завжди,
Рясно колосись!

ВЕСНЯНА ГОСТЯ

Гості з вирію летіли,
Де гніздо на хаті, сіли.
Як і що вони клепали,
Як сапів і кіс не мали?

Хоч в птахів цих довгі дзьоби,
Всі вони нам до вподоби.
Ми прильоту їх чекали,
Ввись їм пісню посилали.

Рідні гнізда утепляйте,
Лелечаток вигрівайте.
Хай їх сонце оглядає,
Теплий вітер колихає.

Щоб була для льоту сила,
Щоб були широкі крила.
Україна вас кохає,
Дітвора пісні складає.

Долінська Юлія

ЛІТО

Небо синє, стиглий колос –
Два прекрасні кольори,
Перепілки з жита голос,
Жайворонків спів згори...

Тепле літечко нас гріє,
По волошки йдем в жита...
Кожне серденько радіє,
Бо пора в нас золота.

Від тепла земля парує,
Мочим ніженьки в росу.
Україна хліб дарує,
Кожна квіточка – красу.

Долінська Юлія

КОЛИСКА І РАЙ

Польові дзвіночки дзвонять і гудуть,
А ромашки білі сонечком цвітуть.
Зеленіють трави у рясній росі,
Щоб усі зростали розумом в красі.

Заспіваєм пісню про рідненький край:
– Мила Україно, ти – колиска й рай.
Тут поля родючі, пишнії сади...
Ми тебе любити будемо завжди!

Долінська Юлія

КУ-ГУ! ПУ-ГУ!

Ку-гу! Пу-гу! Ду-гу! – вгорі
Воркують дивно голуби,
Дарують радість у дворі –
Радій, всміхайся і люби.

Люби весну, цвітучий сад,
Зелені трави і росу,
Співай, бо пісні кожен рад,
Цінуй всю рідну красу.

Хвали прекрасну мить весни,
Неси любов і радість в світ,
Людські серденька звесели.
Нам Україна – доля й цвіт.

Ку-гу! Пу-гу! Ду-гу! – співай
Для України щовесни.
Ти – українець! Захищай
В молитві рідну від війни.

Богдан Книжко

* * *

Глянула в люстерко
Дівчинка маленька:
– Як не буду чемна,
То стану страшенька?

– Донечко миленька,
З чого це ти взяла?
Баба Яга – погана,
Тому такою стала.

Ну а ти – хороша
І живеш у ласці,
А страшні бабусі
Бувають тільки в казці.

Богдан Книжко

* * *

Скочив котик на канапу,
Лиже котик свою лапу,
Перескочив на стілець,
Вмився котик-молодець.

Ходить по хаті котик вусатий,
Котик маленький, дуже гарненький.
Закриває очі: дуже спати хоче!
Не будить котика, нашого муркотика.

Богдан Книжко

ПЛАТТЯЧКО В ГОРОШОК

Платтячко пошила
Мені моя мама,
І тепер я в ньому,
Як доросла дама.

Одягаю плаття,
А воно новеньке,
Глянула в люстерко –
Платтячко гарненьке.

Платтячко в горошок
Буду шанувати,
А як піду я до школи,
Навчусь рахувати.

П'ять горошків, сім горошків:
Як же їх багато!
Може мені допоможе
Рахувати тато?

НАДІЯ КМЕТЮК

Лауреат літературно-мистецьких премій ім. Марійки Підгірянки обласного товариства «Просвіта» та ім. Митрополита Андрея Шептицького.

МИР МАЛЮЮТЬ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ

Дівчинка малює мирне небо.
В пальчиках олівчик голубий.
Дівчинка кричить: «Війни не треба!
Хай летять над світом голуби!

Хай завжди зі мною буде Мама!
Хай ТАТУСЬ повернеться з війни!...»
Порошенко, Меркель і Обама!
ВСЕ зробіть, щоб не було війни!

Вас охороняють. Ви, поважні,
В серденька маленькі зазирніть!..
І в Серця Ласкаві та Відважні,
Що боронять діток від війни!...

Зазирніть у серденька дитячі!..
Янголи благають: «Зазирніть!!!»
І в Серця Хоробрі і Терплячі,
Що за діток б'ються на війні!..

Зазирніть в дитячі оченята!..
В них – Мольба, Благання, Плач і Біль!..
Вам дано дітей охороняти,
Їх життя і мрії голубі...

Вже Земля зривається з орбіти,
Коли чує недитячий Крик!..
МИР МАЛЮЮТЬ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ
В СЯЙВІ ГОЛУБИНИХ БІЛИХ КРИЛ!

НЕХАЙ БУДЕ МИР!

ОЛЬГА САВ'ЮК

Народилася 01.01.1946 р. в
селі Уторопи Косівського району.
Працює педагогом-організатором
Стопчатівської ЗОШ І – ІІІ ст.

Мій рідний Стопчатів,
Моє любе село!
Скільки літ промайнуло,
Скільки зим вже пройшло...

А я, як уперше,
Все до тебе іду,
З тобою у серці
50 років живу.

Рідним домом мені
Стала школа моя,
А родина шкільна –
Наче рідна сім'я.

Дні веселі й тривожні
В стінах цих провела...
Живу вами сьогодні,
Як і досі жила.

Любіть рідні села,
Україну любіть...
Хто їх захищає,
Пам'ятайте повік.

Юрій Задорожнюк

*   *   *

Святковий день, а небо над Стопчатовом
Безхмарне і блакитно-золоте,
А це тому, що з мамами і татами
Малеча чемно в храм науки йде.

Тож побажаєм їм не хвилюватися,
Хай серденько в душі даремно не тремтить,
Ходити в школу, добре в ній навчатися –
То у житті чи не найкраща мить.

ДЖЕРЕЛЬЦЕ

СОФІЯ АТАМАНЮК

Народилася 20.03.2005р. в селі
Ковалівка Коломийського району

Учениця 5 класу Стопча-
тівської ЗОШ I – III ст. Косів-
ського району

УКРАЇНА

Україна – наймиліша,
Найрідніша сторона,
Україна – це рай Божий,
Найродючіша земля.
Україна – гай зелений,
Барвінковий любий край,
Синє море і Карпати,
Рідний Прут, Дніпро, Дунай...

Україна – це смереки
І високії тополі,
Гнізда звиті, в них – лелеки
І калинонька у полі...
Україна – голос трембіти
І щасливі, всміхнені діти,
Сонячні ранки й тумани,
Кров, пролита на Майдані...

ЯСНА ЗІРКА

Темно. Де поділи свої очі
Ясні зорі серед ночі?
Сумно. Страшно. І я плачу,
Бо нічого вже не бачу.
Раптом небо яскравіє,
Промінь надії теж жевріє,
А сльоза кудись зникає –
Зіронецька зійшла і сяє.

ЗОРЯНА ВОЛОЩУК

Народилася 08. 09. 2006р. в
селі Уторопи Косівського району.

Учениця 3-го класу
Уторопського навчально-вихов-
ного закладу I – III ступенів.

МОЯ УКРАЇНА

Моя рідна Україна –
Золотий пшеничний край,
Голубінь небес незрима,
Соловей, зелений гай!

Моя мила Україна –
Це степи, лани, поля,
І червона калина,
І розлогая верба!

Люба моя Україна,
Писанковий краю мій!
Я завжди до тебе лину,
Ти – завжди в душі моїй!

Україно моя рідна!
Вся родина тут моя!
Я нестиму славу гідно,
Бо я – донечка твоя!

2014р.

ДЛЯ МАТУСИ ***на іменини***

В неділю раненько
Мама не спить –
Роботи багато
Треба зробити:
Дров наносити,
В печі затопити,
Смачно їсти зварити,
Посуд помити...
Матусю рідненька,
Вітаєм тебе!
Хай щастя ніколи
Не минає тебе!

25. 01. 2015.

ПРО ЛИСИЧКУ

Презентація новорічного костюма

Я – лисичка, я – сестричка!
Вас поздоровляю,
Про костюм свій гарний віршик
Всім розповідаю!

Я – лисичка, я – сестричка!
Хвостиком виляю,
Всі новини, люди, в лісі
Дуже добре знаю!

Це сорочка-вишиванка –
Модного фасону,
Бо танцюю і співаю,
На місці не встою!

Помаранчевії джинси –
Писк останній моди,
Одягаю їх узимку,
Щоб не мерзли «ноги».

Наче в Каті Осадчої,
Маю капелюха:
Дуже модний, дуже стильний,
Лиш не гріє вуха!

Намистинки, поясочки –
До вбрання акценти.
Виглядаю, правда, гарно –
На всі 100 процентів!

Я – лисичка, я – сестричка!
Знову Вас вітаю,
З Новим Роком і Різдвом
Всіх поздоровляю!

Грудень 2014р.

ВІРШ ДЛЯ ГАННИ ІВАНІВНИ

Там, де сонце сходить,
Звідти вона приходить,
В сумці зошити носить,
В траві чоботи росить.

Вчить нас науки різні
Ніжно, ласкаво і «грізно»...
Змалку щоб мудрі росли,
Справжніми стали людьми.

Вчить про все, що є на світі.
Відпочине аж у «літі»,
І коли прийдемо до школи –
Не забудемо Вас ніколи!

07. 03. 2015.

НЕБИЛИЦЯ

Хіба бачили колись,
Щоб слони літали,
У повітрі, в небі синім,
Хмари розганяли?

В теплій затишній хатині,
Де дріма мала дитина,
Кіт на кріселку сидів
Й дитині речі бурмотів.

«Розкажу вам небелицю –
Танцювала гопак птиця,
Бусол мостик не знайшов,
Та над урвищем пройшов...

Мишенята сірі, милі
В гурт зібрались, говорили,
З глини качечок ліпили,
Ті – до сонця полетіли...

Не було на небі сонця –
Заховалось за віконце.
Дощ, мов із відра, валив
Та сніг землю затопив.

Хіба бачили колись,
Щоб слони літали,
У повітрі, в небі синім,
Хмари розганяли?..
(І так без кінця)

2015р.

РІДНА ХАТИНА

Роздуми

Рідна хатина
Там, де родина,
Де батьківський сад
І мамині квіти.

Рідна хатина
Там, де родина,
Де рясний виноград,
Де бігали діти...

Рідна хатина
Там, де родина.
Там моя сім'я,
Там душею я.

2015р.

ПРОЗА

ЯРОСЛАВА СТРУК

Народилася 28.03.1964 р. в селі Середній Березів Косівського району.

Учитель зарубіжної літератури Стопчатівської ЗОШ І – ІІІ ст. Живе в селі Люча Косівського району.

АНГЕЛІНКА

Буяла весна. Цвіли білим цвітом сади, зеленим килимом покрилися пагорби, весело виспівували в парку, перестрибуючи з гілки на гілку, пташки.

В «Булочній», яка знаходилась на розі двох вулиць, пахло теплим, запашним хлібом. Цей запах Сергій пам'ятав завжди, бо він нагадував йому рідний дім, який залишив давно і не часто провідував. Лише телефонні дзвінки допомагали підтримувати зв'язок із рідними людьми.

Спочатку був Майдан, де зібралися всі небайдужі за долю України-Неньки, а згодом – Схід, де клали свої голови кращі сини Вітчизни. Повернувшись із закордону, Сергій стояв на барикадах, ночував в наметі, кидав каміння, слухав виступи зі сцени, молився разом з усіма.

Особливо моторошно було юнакові, коли на його очах горів Будинок профспілок, а люди тікали на верхні поверхи, світили мобільними телефонами, вказували на своє місце знаходження, сподіваючись на порятунок...

Людей на Майдані було зовсім мало. Лише на наступний день їх стало значно більше, ніж напередодні. І вони були готові на все.

Прямо біля Макдональдса в центрі Києва снайпер застрелив хлопця. Невідомо, звідки був постріл. У цьому місці було багато людей, а пострілів пролунало декілька, та паніки не було, як не було бажання покинути Майдан.

Побачивши рішучість мітингувальників, беркутівці почали відступ, відстрілюючись з автоматів.

Перші вбиті лежали просто на холоднім асфальті, поранених відтягували до житлових будинків, ховали в під'їздах. Багатьох мешканці будинків забрали в свої оселі.

Цей день Сергій пам'ятав фрагментарно: дві кулі влучили йому в груди. Разом з іншими пораненими потрапив в квартиру старенької жінки і, завдячуючи їй, залишився живим... В лікарні, почувши недобрі вісті зі Сходу, вирішив їхати туди разом зі своїми

побратимами, думками був на передовій, бо «пасти задніх» не вмів...

– Будь ласка, знайдіть 50 копійок, – промовила на касі літня жінка. Сергій нишпорив в кишені куртки, але потрібну монету не знайшов, стояв розгублено, як першокласник.

– Проходьте, юначе! – сказав літній чоловік.

Сергій подав знову паперову купюру, але продавець мовила:

– В мене немає здачі.

Молода дівчина, яка стояла поруч, протягнула тендітну руку:

– Ось, візьміть.

– Проходьте, – мовила літня жінка.

Опинившись на вулиці, хлопець був зачарований красою юної незнайомки, милої, привітної і, здавалося, однієї, єдиної у всьому світі.

Марина вчилася в медичній академії, мріяла продовжити династію хірургів і в свої вісімнадцять років була закохана лише в медицину.

Взимку часто приходила на Майдан, приносила теплі речі, їжу, збирала гроші на медикаменти, надавала першу медичну допомогу, але в злочасні лютневі дні важко хворіла і з перебігом подій слідкувала за допомогою телевізора.

Молодий юнак заповнив їй душу, три тижні пролетіли як один день. Сергій збирав речі на Схід, а Марина залишилася в Києві чекати коханого.

Він дзвонив їй, коли стихали гармати, обманював, що знаходиться далеко від передової, але в один день

все змінилося: волонтерська машина підірвалася на ворожій фугасі. Сергій опинився в воєнному шпиталі. Дві доби лікарі боролися за його життя, проганяючи смерть від юнака.

Прийшовши до себе, він побачив ласкаві очі матері, відчув її ніжні руки і зрозумів, що став інвалідом. Ноги не слухались, непорушно лежали, немов колоди, підвестися не було сил. Згадка про кохану краяла душу, бо вона носила під грудьми його дитину.

Повернувшись в рідний дім, все частіше закрадалися чорні думки:

– «Кому я потрібний? Навіщо жити?... Хіба не краще піти назавжди?...» Депресія зробила лихе діло: Сергій зважився натиснути курок, але паралізована рука не впоралась, і юнак лише поранив собі скроні. Знову лікарня, операція, заплакана мама, зажурений батько.

– Хіба це вихід, синку?! – спитав батько.

– Ні, – ледь мовив син.

– Людина повинна нести свій хрест до кінця, а не кидати його на півдорозі, – знову озвався батько.

Запала мовчанка. Кожен думав про своє: батько – про нелегку долю сина, а син – про прикрість, що завдав батькам.

Тишу в лікарняній палаті порушив скрип дверей. На порозі стояла молода вродлива мати з грудною дитиною на руках.

Сергій зблід, розгубився, але, швидко опанувавши себе, мовив:

– Навіщо приїхала? Хіба я запрошував в гості?

– Діти не їздять до батьків по запрошеннях, – озвалася Марина, поставила біля Сергія маленьку крихітку. Дитина протягнула ручку і торкнулась Сергієвої щоки. Щось тепле, зворушливе, миле озвалося в зачерствілій душі, яка намагалася бути холодною, байдужою, але сама прагнула ласки й тепла.

Юнак згадав мить на операційному столі, коли голос хірурга мовив:

– Він відходить... Слава Богу, все обійшлося...

Саме в цей час пораненому здалося, що сам Янгол допоміг йому вибратись із безодні і знову побачити світ. І цим Янголом, мабуть, було це маленьке створіння.

Змінивши гнів на милість, після недовгої мовчанки Сергій спитав:

– Як тебе звати, ангелику мій!

– Ангелінка.

...Сергій і Марина створили щасливу родину. Вже разом вони постійно підтримували волонтерський рух.

ОЛЕНА ПАШНИК

Народилася 05.01.1951 р. в селі Ковалівка Коломийського району, де й проживає. Працювала заступником директора з виховної роботи та вчителем біології Ковалівської ЗОШ I – III ст., пенсіонерка.

МАМИНА МОЛИТВА

Всім матерям, які чекають повернення своїх синів із АТО, присвячується...

Вечоріло... Втолене за день сонце мандрувало за небокрай, посилаючи на землю свої останні лагідні промені. Липневий спекотний день завершувався. Стихла дзвінкоголоса дітвора, змовкло щебетання пташок, зменшився рух автомобілів, а натруджені люди поспішали до своїх домівок на відпочинок, дякуючи Богові за щасливо прожитий день.

А чи був він щасливим для всіх? Як прожила цей день Україна, адже східна частина її у вогні. Важко вимовляти це слово, але там справжня війна, де є вбиті, поранені, полонені. Згорьована мати чекає вісточки від сина. Її погляд прикутий до мобільного телефону.

З нетерпінням чекає, щоб почути голос своєї рідної дитини. Забувши за вечерю, мати поспішно вклякає до молитви. Вона щиро вірить, що цією молитвою врятує сина, який можливо зараз несе варту на блокпосту.

Із болем у серці, сльозами на очах і вервицею у руках плине тиха вечірня мамина молитва:

«Господи Вседержителю, Творцю Неба і Землі, прийми мою подячну молитву за сина. Дякую Тобі, що він у мене є. Це – моя надія і опора, мій захист і оборона. Захисти його від біди, йому треба ще сім'ю створити, діток ростити і своєю щоденною працею Україну збагатити. Зішли, милосердний Ісусе, благословення на мою дитину. Хай ця ніч буде спокійною для нього і всіх, хто з ним, а день, що наступить, буде мирним.

Прошу Тебе, Царице світу, Мати Божа, покрий Своїм Святим Омофором всіх наших синів, відверни від них смертоносну кулю, виведи із в'язниць полонених, оздоров поранених, віднайди загублених і запровадь до Царства Небесного тих, хто загинув у цій нікому не потрібній війні.

Діво Маріє! Ми знаємо, як було Тобі нестерпно важко, коли Ти супроводжувала Свого Сина на Його Хресній дорозі. Доручаємо Тобі наших синів, захисти їх від ворогів на дорогах війни.

Святий Йосифе! Ти опікувався Марією і Спасителем Ісусом. Просимо щиро заопікуватися також нашими синами, чоловіками, батьками, братами, щоб вони живими та здоровими повернулися додому.

Святі Ангели, хоронителі наших рідних! Не покидайте їх ні на хвилику, ні на секундочку. Будьте біля них на сторожі, охороняйте їх на кожному кроці. Святий Ангеле, донеси молитовну вісточку моєму синові, втихомир його хвилювання, віджени страх, всели віру в перемогу добра над злом».

Тиха липнева ніч повільно спливала в маминій молитві. Світало. Сонечко, посилаючи свої перші промінчики, вітало землю з пробудженням. Пташки радісно щебетали, бажаючи всім щасливого нового дня. Зморена чеканням, мати задрімала. У сні вона усміхнулася, напевно їй приснився син. А ось і довгоочікуваний телефонний дзвінок і до болю рідний голос:

«Мамо! Це я! Все добре, ніч була спокійною. Не журися. Дякую, що молилася за мене та за всіх нас. Медальйон з Матінкою Божою і маленьким Ісусом, якого ти мені подарувала, завжди зі мною.

Це мій оберіг. Мамочко моя люба! Я тебе дуже люблю. Пробач, що часто тебе засмучував. Тепер я по-іншому оцінюю кожний прожитий день, кожную прожиту годину тут – в АТО. Я знаю: це твої молитви мене бережуть. Образочок Матінки Божої Неустанної Помочі, яким ти мене благословила в дорогу, ношу біля серця під бронезилетом. Як відлуння, чую твій ніжний голос, який щодня нагадує мені:

Не забудь помолитися Богу,
Бо в молитві – надія і сила.
Стане легшою всяка дорога,
Ти з молитвою будеш щасливий».

Відлягло матері на серці. Не забув син її науки. Ще так хотілося почути голос любого сина, та треба було закінчувати розмову. З телефону доносилися вибухи снарядів. Сепаратисти нагадали про себе, забувши чомусь про Мінські домовленості збереження спокою і мирного врегулювання конфліктної ситуації, що склалася на сході України. Схвильована мати встигла сказати сину найголовніше:

«Благословляю тебе, дитино, особливим материнським благословенням Пречистої Діви Марії і віддаю тебе під Покров Отця Небесного».

Грайливі промінчики ранішнього сонця освітили на стіні образи у вишитих рушниках. Мати приклонила коліна і щиро молилася за навернення напасників, за навернення ворогів.

«Господи! Змилуйся над нами і над нашою Україною. Ісусе, даруй нам мир».

МАРІЯ ШЕПЕТЮК

Народилася 27.08.1958 року в селі Воскресінці Коломийського району, де й живе і працює вчителькою української мови та літератури в місцевій ЗОШ I-III ступенів.

Лауреат літературної премії ім. Леся Гринюка.

МАМИНА ВІРА

Був уже вечір. Після щоденних клопотів Наталя вмостилася на дивані й дивилася новини по телебаченню. Раптом заграла мелодія її мобільного.

— Мамо, завтра ми їдемо туди, — голос сина у телефоні тихий і стривожений. Відчувається, що скоро потечуть сльози із молодих очей соленою цівкою, а, може, і плакали очі перед тим, як подзвонити мамі. Хлопець впевнений, що мама не бачить виразу його обличчя і так вбереже найріднішу від переживань. Та схвильований голос видав його. Та й маму не обдуриш, а тим більше материнське серце, яке болить, коли дитина пальчик поріже, а при таких словах готове розірватися на маленькі осколки, лиш не на такі

«градівські», а на блискучі, кругленькі, не заподіюючи нікому зла, лише душі матері. Жінка ледь не впустила телефон, та вмить зрозуміла, що своїм плачем лише нашкодить синові, тому вона бадьорим голосом відповіла йому:

– Не переживай, усе буде добре. Недарма я тобі ім'я дала Віталій, що означає «життєвий». Правда, як говорить моя знайома, що хлопці з таким ім'ям часто потрапляють у життєві перипетії, але виходять сухими із води, – Наталя сказала те, що диктував розум, саме розум, бо на серці були інші слова, а на душі німий плач і тихе ридання.

– Мамо, я сказав Андрієві (товариш мій), щоб дивився за вами, якщо щось...

– Не турбуйся за нас, синочку. Себе бережи. Молися Господу, щоб беріг тебе і твоїх товаришів, бо, як кажуть у народі, стрілець стріляє, а Бог кулі носить. Ми з батьком будемо теж молитися за тебе, бо батьківська молитва має велику силу, – жінка хотіла, щоб цей діалог уже закінчувався, щоб вона дала волю своїм сльозам і розпачу, та він продовжував, але уже бадьоріше:

- У полон я не здамся.
- Збережи собі життя.
- Не хочу такої ганьби.
- Ти маєш бронежилет?
- Маю, капелан подарував.
- Ти його перевіряв?
- Так, кілька разів. Я маю усю амуніцію.

– А чого ти переживаєш? Ти сам казав раніше, що армія повинна воювати. От і воюй. Це твоя професія – захищати Батьківщину.

– А ми і воюємо. Інакше сепари були б у нас, в Карпатах. Хлопці захищають своїх матерів, дружин, дітей, свою землю, нашу Україну.

– Так тобі не звикати до стрілянини. Ти ж військовий. Часто їдеш на полігон.

– Так, але на полігонах стріляємо по мішенях, а тут... по людях. Відбираємо чийсь життя.

З цієї миті для Наталі почалися тривожні й неспокійні дні і ночі. Думки були зайняті лише рідною дитиною, а уява малювала такі жорстокі картини, що лише Господь знав, що коїться на душі у жінки. А Наталі і легше ставало, і впевненість з'являлася, що син повернеться живим, здоровим, уцілілим і неушкодженим, коли вона проговорювала молитви до Небесного Отця, Ісуса – Сина Божого, Пречистої Діви та Ангела-охоронця. Розмова із Всевишнім давала їй силу життя і віру, що син і наступного дня подзвонить.

...Іще вдосвіта російські найманці потривожили артилеристів своїми «Градами». Хлопців це розсердило і вони «включили» свою артилерію. Над селами, полями, містами відбувалась вогняна дуель. Здавалося, не люди воюють, а самі ракети летять назустріч одна одній і при поцілунку падають на землю та вибухають від пристрасті, приносячи цим біль та страждання навколо себе. Далі ворог наважився іти в атаку, прикриваючись танком. А це вже наших укропів аж надто розлютило.

– Приймай, Пугін, подарунок! – артилеристи палили вогнем по ворогу. Атаку було відбито. Хлопці раділи, що вистояли.

– Мамо, це я, привіт!

– Чого такий бадьорий?

– Мамо, уявляєш, ми відбили атаку. У них втрати –десь біля двох сотень.

– А у вас?

– У нас усі живі! Уявляєш, усі живі. Хлопці такі раді, тішаються, як діти.

– Молодці. Тримайтеся так і надалі.

– Так, мамо, їх чимало полягло, але це чийсь сини, батьки, чоловіки.

– Не переживай за них. Вони прийшли на нашу землю, а не ми до них.

– Я так казав одній бабці, що я не прийшов ні в Ростов, ні в Самару. Я на своїй, українській землі.

– Добре, синку, сказав. Тепер ти і твої товариші – справжні патріоти.

– Мамо, а у вас там тихо?

– Тихо, синку, тихо. А як може бути інакше, коли такі козаки, як твої хлопці, захищають нас.

– Мамо, я добровольцем пішов.

– І знаю, і вірю, що повернешся героєм. А в душі: живим. Героя мені не потрібно, а сина. Хай Господь тебе береже.

– І вас..., – крізь телефон було чути залпи артилерії.

ПУБЛІЦИСТИКА

ВАСИЛЬ КУРИЩУК

Народився 14 січня 1940 року в с. Уторопи на Косівщині.

Понад 50 років працював у сфері освіти. Кращезнавець, заслужений учитель України, лауреат премій ім. Марійки Підгірянки та Ігоря Пелипейка, заснував газету «Освітнянський вісник» та видавництво «Писаний Камінь».

Дослідив життєвий і творчий шлях письменників Миколи Матієва-Мельника та Василя Атаманюка, упорядкував та видав їх вибрані твори.

Автор книжок: «Життя, віддане ідеї», «Яблунів: причинки до історії містечка», «Школа на Яблунівщині», «Духовні святині Яблунівщини», «Дорога до храму», «На хвилях життя», а також брошур: «Його життя народові належить», «На терновому шляху», «Яблуневий цвіт» (у співавторстві), «Невтомний сіяч розумного, доброго, вічного», «Яблунів. 1602 – 2002».

Опублікував понад 50 статей з питань краєзнавства.

ЯБЛУНІВ У БІОГРАФІЇ ІВАНА ФРАНКА

На початку березня 1878 року Іван Франко після шеститижневого арешту вийшов на волю. Проте роботи знайти не міг. «Народовці» не допускали його до своїх видавництв. Завдяки матеріальній підтримці Михайла Драгоманова Франко разом з Михайлом Павликом розпочав видання журналу «Громадський друг», який був відразу конфіскований.

Така ж доля спіткала і журнали «Дзвін» та «Молот».

Через цензурні переслідування гроші, витрачені на видання журналів, пропали. Згорнулося видання «Дрібної бібліотеки» та журналу «Нова основа». Залишившись без засобів до існування, він зголосився до армії, але через місяць служби його звільнили, бо начальство не хотіло мати справу з «небезпечним соціалістом».

Уже під кінець 1879 року Франко опинився в дуже скрутному матеріальному становищі. Він не мав грошей, щоб заплатити навіть за помешкання. Його товариш, студент юридичного факультету Семен Барановський з Яблунова, підшукав Франкові роботу. Він познайомив його з Кирилом Ґеником, який хотів

здати гімназiальну матуру, i в пiдготовцi до екзаменiв йому потрiбно було допомоги. Франко погодився допомогти Ґениковi, i вони домовилися, що зустрiнуться 4 березня 1880 року.

Иван Франко приїхав у Коломию 1 березня. Зустрівся з Ольгою Рошкевич та її чоловіком Володимиром Озаркевичем, а 4 березня разом з Кирилом Ґеником від'їхав до Нижнього Березова. В Яблунівi дали перепочити коням, а самi зайшли до готелю Йосля Глiкштерна, щоб перекусити i відпочити. За всiма новоприбулими пильно стежила жандармерiя, бо саме в цей час в Коломийському окружному судi розпочався процес над селянами Москалiвки, запiдозреними в нападi на сiльського вiйта. А в одному з донесень Яблунiвської жандармерiї писалось, що в Яблунівi i околицях «готується якась соцiалiстична змова». I вже 2 березня коломийський староста запропонував окружному судовi заарештувати Кирила Ґеника. Тому жандарми так пильно приглядались до тих, хто був у товариствi Ґеника.

У той день в Яблунівi чергували два жандарми – Домiнiк Капусцинський i Альберт Фiль. Вони помітили, як незнайомий їм Франко зайшов у готель з Кирилом Ґеником. У готелi, як пояснював Франко слiдчому, вони затримались на 10-15 хвилин. Зрозумiло, що, якщо конi були залишенi побiля дороги, та ще й в ярмарковий день, була потреба виходити i наглядати за кiньми. Жандармам це видалось пiдозрiлим, мовляв, чому вони виходили, розглядалися i знову заходили в готель. Тому вiрiшили перевiрити прибульця. Домiнiк Капус-

цинський зайшов у готель і в першій кімнаті зустрів стопчатівського громадського писаря Лукашевича. Він спитав його, хто там у сусідній кімнаті. Лукашевич відповів, що там Кирило Ґеник з уторопським учителем. Можливо, ця відповідь була б повністю задовольнила жандарма, але він знав брата уторопського учителя і тому хотів познайомитися з учителем. Зайшов у сусідню кімнату і відрекомендувався Франкові, але Франко свого імені не назвав. Це підсилило його підозру, але вийшов і вирішив спитатися в Лукашевича, де подівся уторопський вчитель. У цей час Іван Франко і Кирило Ґеник швидко вийшли з кімнати на вулицю. Це спонукало жандарма підійти до Франка і спитати, хто він. Франко біля себе не мав ніяких документів, окрім проїзного залізничного квитка на ім'я свого знайомого Кароля Строчинського. Тому сказав, що він Строчинський, родом з Долини, що вчився в Коломийській гімназії, а потім у Львівській. Жандарми, звичайно, не повірили цьому і відвели його на постерунок.

На постерунку Франка допитував начальник жандармерії Ізек Вислобоцький. Франко сказав йому те саме, що й жандармам. Підозрілого та ще й без паспорта начальник жандармерії наказав конвоювати до Коломиї, де він перебував під арештом з 5 березня по 10 червня 1880 року.

9 березня арештовано Кирила Ґеника, Антона Мельника з Яблунова та Порфирія Гладія з Лючі, 11 березня – учителя з Шешор Миколу Колцуняка.

8 березня на вимогу Коломийської прокуратури Львівська дирекція поліції викликала на допит студента Семена Барановського. Семен Барановський, 1856 року народження, родом з Яблунова, син вчителя Стефана Барановського, у 1880 році – студент четвертого курсу юридичного факультету Львівського університету й одночасно стажист у Краєвій фінансовій дирекції. Добрий знайомий К. Геніка. З Франком познайомився 1 листопада 1879 року. Цього дня Франко винайняв квартиру на вул. Галицькій № 6 у пані Ванкович. Але оскільки Франко не мав чим оплачувати, запропонував цю квартиру С. Барановському. Барановський погодився, взявши до себе свого однокурсника Володимира Навроцького з Тернопільщини. Так впродовж деякого часу вони проживали втрьох, а оплачували за квартиру Барановський з Навроцьким. Але Навроцький в основному проживав на Тернопільщині і з 15 лютого 1880 року відмовився платити половину орендної плати, а Семен Барановський з 1 березня цього ж року теж вибрався з квартири. Франко залишився без даху над головою. Цим і пояснюється дата приїзду в Коломию 1 березня, проживання там впродовж трьох днів і той запланований від'їзд 4 березня у Нижній Березів. У листі до Михайла Павлика Франко 19 лютого 1880 року писав, що він у Львові «здохав та мерз, не маючи ні вбрання, ні хати, ні нічого. Спасибі Барановському, що прийняв до себе бібліотеку і мене на якийсь час, – тепер він їде, то й мені приходитья книжки перетаскувати й самому забиратися».

Семен Барановський, який впродовж останніх місяців ділився окрайцем хліба з Франком, не забував про нього й тоді, коли Франко перебував у коломийській в'язниці. 19 березня Семен Барановський надіслав 6 золотих ринських у в'язницю «для пана Івана Франка для покращення харчування», а 29 березня посилає до Коломийського повітового суду листа з грошима і просить «вручити цю суму панові Іванові Франкові, що перебуває тепер у в'язниці вашого обwodового суду».

28 червня того ж року Франко знову робить спробу дібратися до Нижнього Березова. Він приїхав з Дрогобича до Коломиї поїздом, а з Коломиї пішки вирушив до Нижнього Березова. Чи затримувався він у Барановських – невідомо, але до Березова, як розповідала племінниця К. Геніка, «прийшов пізно ввечері і відразу пішов спати».

Коломийський староста, одержавши з намісництва розпорядження від 12 серпня 1880р. подати звіт про перебування Франка в Нижньому Березові, наказав жандармському посту в Яблунові доставити Франка до староства. Цей наказ був виконаний 17 серпня 1880р. Про цю свою подорож з Нижнього Березова до Коломиї під конвоєм жандарма Іван Франко згадує в автобіографії: «... у мене не було грошей на підводу, то жандарм ще хворого, в літню спеку погнав мене туди пішком. Тяжка це була дорога, після котрої мені на обох ногах повідпадали нігті на пальцях».

Оксана Затварська розповідала, що її дід Онуфрій Мельник бачив, як Франка вели з Березова під конвоєм

на яблунівський постерунок. Біля постерунку в той час зібралися люди, і, коли виводили Франка, він на якусь мить зупинився. Люди побачили молоду з вольовим обличчям, але стомлену і виснажену людину. Жандарм його штовхнув у спину і крикнув: «Іди!». З Франка злетів капелюх.

– Підніми! – наказав жандарм.

– Ти мені струтив, ти мені і підніми! – була відповідь.

Коломийський староста Кучковський думав, що Франко був знову без документів, але коли пересвідчився, що в Франка є паспорт, дуже розсердився і відпустив його на волю, наказавши жандармському постові в Яблунові пильно стежити за Франком і вияснити, чим він займається. І вже 21 серпня 1880 року Яблунівський жандармський пост рапортував Кучковському, що Франко в Березові не має ніяких засобів для існування, приватним навчанням не займається і взагалі не має ніякого заняття, але можна підозрювати, що він пише твори соціалістичного змісту. На основі цього рапорту Коломийський староста дав наказ Іванові Франкові до 24 серпня «залишити громаду с. Нижній Березів і цілий Коломийський повіт» під санкцією примусового виселення. 23 серпня Іван Франко, не чекаючи, щоб його знову вели під конвоєм, виїхав через Коломию до Нагуєвичів. Мабуть, більше Іван Франко ні до Березова, ні до Яблунова не повертався, але пісню «Гей понад морем, понад Дунаєм», яку з народних вуст у Яблунові записав Михайло Павлик, Франко запам'ятав і у 1901 році

проспівав українському фольклористові Климентію Квітці, який в той час відпочивав у Буркуті разом з дружиною Лесею Українкою. Таким залишився Яблунів у долі Івана Франка.

*

*

*

А Яблунів береже пам'ять і шанує геніальну людину, велета думки і праці. Іменем Івана Франка була названа килимарська артіль, створена в 1954 році, а біля неї в 1967 році споруджено пам'ятник, який пізніше був перенесений на площу біля Народного дому.

На приміщенні колишнього гродського суду, де був розміщений жандармський постерунок, у 1990 році

активісти Коломийського осередку НРУ встановили табличку з написом, що тут перебував Іван Франко.

З ініціативи Оксани Затварської при підтримці селищної інтелігенції та завдяки фінансовій допомозі правління колгоспу в 1992 році цю табличку замінено на меморіальну дошку з барельєфом Івана Франка.

Центральну вулицю Яблунова, якою неодноразово йшов Іван Франко, за рішенням виконкому селищної ради у 1996 році названо його іменем.

Наш земляк Дмитро Павличко глибоко знав і досліджував творчість Івана Франка. Це йому належать слова про те, що Шевченко породив націю, а Франко виховав її. Д. Павличко написав кілька літературознавчих праць за його творами, а також збірку поезій про нього «Задивлений в будучину». У 2007 році він опублікував вірш «Не зрадь!», який звучить в унісон з Франковим вступом до поеми «Мойсей». Подаємо цю поезію.

НЕ ЗРАДЬ!

Народе мій, замучений, розбитий...

І. Франко

Народе мій воскреслий, що з тобою?
Невже на те вставав ти з домовини,
Щоб знов укритись рабською ганьбою

І добровільно, світові на кпини,
Вернутись до свого сусіда в слуги,
Де ти вже був, де триста літ щоднини

Побитий помирав із болю й туги
За волею й державою своєю?
Невже сибірської тайги шаруги

Зморозили навек твою ідею?
Невже забув ти хліб голодомору –
З дітей твоїх, із буряну та глею?

З хахлами, що взялись тебе помалу
Невольницьким язичієм зв'язати,
Впрягти в ярмо чужого капіталу!

Я знаю: ти навчився воскресати,
Та більше любиш ти свої страждання,
Печальні співи, невмирущі втрати...

Але година надійшла остання —
Не дайся вкинути в нові закови,
Не зрадь свого звияжного повстання!

Плетуть на тебе окуття шовкове,
Ласкаве, як повітря в Магадані,
І тепле, наче море Соловкове...

Не стань плебеєм, взявши на Майдані
Тягар державотворчих зобов'язань,
Не дай вождям згубитися в дурмані

Нікчемних чварів і чванливих казань,
Бо знову ти прокинешся в гостині
Вже не як брат, а як слухняний в'язень!

Даруй мені ці заклики полинні,
Цей голос розпачу й перестороги,
Бо я — твій син, що в кам'яній пустині
Стелив тобі своє життя під ноги.

З ІСТОРІЇ РІДНОГО КРАЮ

ВАСИЛЬ МАКСИМ'ЮК-ІВАСІВ

Народився 01.09.1944 року в селі Мишині на Коломийщині. Освіта вища. Закінчив національний університет «Львівська політехніка». Інженер-електрик. Краєзнавець.

УКРАЇНСЬКИЙ СОЛОВЕЙКО

Минають роки, а з ними стираються з людської пам'яті постаті людей, яких вже немає серед живих, виростають нові покоління, які або повторюють і вдосконалюють в якійсь мірі подвиги та здобутки своїх предків, або відкривають щось нове, незвідане, таємниче і цим прославляють свій народ, свою націю здобутками в науці, мистецтві, чи в ремеслі.

Я хочу вшанувати пам'ять нашого славного земляка, уродженця Коломийщини, який міг би зробити честь будь-якій нації. Це – народний артист України,

рідкісний музика на дутих інструментах, Василь Попадюк.

Попадюка добре знають люди середнього та старшого покоління не лише в Україні, але й за її межами. Зараз виросло вже молоде покоління, яке в більшості не знайоме з його творчістю, його життям, тому я хочу донести в цій статті відомості про його життя і творчість.

Василь Попадюк народився 26 січня 1940 року в селі Мишині, в родині Марії та Івана. Батько Іван був

ткачем, він ткав полотно та верети, вже пізніше працював на шахті, а також в ремонтно-будівельній організації в Коломиї.

Маленький Василь проявляв неабиякі здібності до народної музики. З шести років навчився грати у фрілку, а з восьми – вже грав з дорослими музикантами по весіллях у всіх навколишніх селах з відомими на той час сільськими музикантами Миколою Тимофіївим (Дутчіком) та Миколою Кавацюком (Фунчіком).

В 1951 році Василеві виповнилося 11 років, і він виступав разом з мишинськими музикантами в Києві на республіканській олімпіаді. За вдалий виступ його нагородили грамотою міністерства культури України, іменним годинником та костюмом. Поет-академік Павло Тичина подарував йому томик своїх творів з автографом.

Після республіканської олімпіади в Києві мишинські музиканти виступали в Москві, де було записано виконання старовинного гуцульського козачка, а також інших гуцульських танців.

За час навчання Попадюка в Мишинській (тоді семирічній) школі (1947-1955рр.), школа посідала призові місця на оглядах художньої самодіяльності.

В 1955 році п'ятнадцятирічного Василя запрошують до Гуцульського ансамблю пісні і танцю артистом оркестру, де він працював до 1959 року. Ансамбль їздив з концертами містами і селами колишнього Радянського Союзу. За час праці в ансамблі Василь закінчує заочну середню школу (10 класів) і в 1959 році поступає на навчання до Івано-Франківського

(тоді Станіславського) музичного училища, а після першого курсу переходить до Львівського музучилища, яке закінчує 1963 року (фах флейти) й зразу поступає до Львівської державної консерваторії, яку закінчує в 1969 році за тим самим фахом.

Вечорами Василь Попадюк працював керівником оркестру у вокально-хореографічному ансамблі «Галичина» Львівського телевізійного заводу. Разом з художнім керівником ансамблю Ярославом Чуперчуком, хормейстером Ніною Байко створюють декілька вокально-хореографічних композицій для цього ансамблю: «Краю мій рідний», «Пісні Бескиду» та інші.

У Москві на Всесвітньому фестивалі молоді і студентів ансамбль став лауреатом, а Попадюка називали «українським соловейком».

На Міжнародному фестивалі фольклорного мистецтва у Парижі ансамбль «Галичина» одержав медаль, за яку боролися кращі гурти світу з 28 країн.

З 1966 року Попадюк працює керівником оркестру Заслуженого народного ансамблю танцю України «Ятрань», що в Кіровограді (художній керівник – Анатолій Кривохижа). Ансамбль «Ятрань» поставив на сцені танець, записаний в Мишині Анатолієм Кривохижею.

В 1970 році Попадюк працює солістом оркестру Українського державного національного академічного заслуженого хору ім. Григорія Вірьовки. В 1976 році йому присвоюють звання «Заслужений артист України».

З 1982 року він керівник оркестру фольклорно-етнографічного ансамблю «Калина», а з 1990 року очолює оркестрову групу ансамблю «Гопак». Тут він зустрів своє п'ятдесятиріччя, тут він одержав звання народного артиста України.

За завданням міністерства культури він створив фольклорний ансамбль «Українські троїсті музики» і був його художнім керівником.

На талановитих музикантів Україна щедра, але Попадюк був дуже обдарованим, техніка його гри наскільки складна, віртуозна й досконала, що не вірилося, що людина може так володіти інструментами. Його майстерність виконання, мабуть, поки що неперевершена. Кажуть люди, що такі таланти народжуються один раз на двісті років. Про виступ видатного музики японська преса писала так: «Василь Попадюк – це живий орган, здатний полонити своєю грою будь-яку аудиторію», а чехи казали, що «Василь Попадюк – це цілий оркестр народних інструментів».

Один чоловік казав мені, що випадково в Косові на ярмарку підслухав розмову декількох людей. Один з них сказав так: «Братчику, так не може грати чоловік, він має нечистого». Звичайно, це не має ніякого підґрунтя, але гра Попадюка була дуже віртуозною і прості люди захоплювались нею.

Творчість митця складається з музичних обробок, вокального-хореографічних композицій, фантазій на теми гуцульських народних мелодій для сопілки з оркестром.

Його твори і гра записані на платівках, остання платівка з 1986 року.

В 1990 році у видавництві «Музична Україна» вийшов збірник п'єс для оркестру українських народних інструментів, упорядником якого був Попадюк.

Він пропагував українське народне мистецтво на всіх материках планети. Останні його гастролі відбулись в Іспанії, напередодні святкування 750-річчя Коломиї, влітку 1991 року.

Народна артистка України Ніна Матвієнко двічі відвідала хворого Василя в лікарні в Києві. Після виступу в Коломиї вона сказала йому, що дуже гарно підготувались до свята його земляки. Василь заплакав і відповів, що то мало бути ще краще, він думав сам виступити на тому ювілеї.

Не здійснились Василеві мрії, не здійснились його життєві та творчі плани.

Василь мріяв після виходу на пенсію жити в Мишині і почав будувати на рідному обійсті двоповерховий будинок, а також створити в Мишині або Коломиї оркестр народних інструментів. Але не судилось. Залишилось назавжди в землі закидане в рови під фундамент будинку каміння.

Не всю свою музику встиг віддати своєму народові, зокрема гуцульську, яку пропагував за своє недовге життя. Помер Василь Попадюк, а з ним і померла велика частка гуцульської музики, і можна сказати, що він сам був славою гуцульської музики.

Наш славний маестро відійшов від нас 27 вересня 1991 року в 9-ій годині ранку.

Він був дуже веселої і жартівливої вдачі, про його витівки та жарти можна написати цілу книжку, але то вже інша тема. Навіть, коли помирав, то посміхнувся і відійшов у вічність.

Залишилась Василева батьківська хата, де він народився, якій вже більше 150 років. Вона стоїть собі самотньо і здається, що чекає свого сина.

Про надзвичайну популярність Попадюка свідчить і те, що його проводили в останню дорогу багато людей, односельчан, друзів, його рідні, а також професійні колективи, в яких він працював упродовж свого життя.

Поховано Василя Попадюка в Києві, на Байковому цвинтарі. У Василя залишилась дружина Світлана та два сини – скрипалі Василь і Ярослав.

Син Василь належить до найкращих скрипалів світу, проживає в Канаді, в місті Торонто. Гастролує по цілому світу, виконує з своїм оркестром фольклорну

музику, а Ярослав живе з мамою в Києві. Якби Попадюк сьогодні встав з Байкового цвинтаря, то дуже пишався б своїми синами.

Народ шанує свого славного музику і склав про нього пісню; в честь його імені названі вулиці в рідному селі та в Коломиї. Пам'ятаймо про нього і згадуймо його добрим словом.

МУЗИЧНА СКРИНЬКА

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАПОР

Слова Василя Курищука

Музика Галини Марчук

Урочисто

Бла-го-дат-на синь не-бе-сна, зо-ло-та пше-
-ни-ця — це від Бо - га нам зна-мен-ня:
пра-пор у - кра - їн-ський. З ним зма-га - ли -
-ся за во - лю стріль-ці сі - чо - ві - ї,
з ним по-встан - ці йшли до бо - ю

Приспів

за вкра-їн - ську мрі - ю. Си-ньо-жов - те

зна - ме-но — сим-вол У - кра - ї - ни,

пред-ків на - ших о - бе-ріг, гор-дість Бать-ків -

-щи - ни. Бо - же, муд - ро - сті нам дай

пра-пор не згань - би - ти, про-слав-ля - ти

рід - ний край і Те - бе лю - би - ти,

про - сла - ля - ти рід - ний край

і Те - бе лю - би - ти.

Благодатна синь небесна,
 Золота пшениця –
 Це від Бога нам знамення:
 Прапор український.
 З ним змагалися за волю
 Стрільці січовії,
 З ним повстанці йшли до бою
 За українську мрію.

Приспів:

Синьо-жовте знамено –
 Символ України,
 Предків наших оберіг,
 Гордість Батьківщини.
 Боже, мудрості нам дай
 Прапор не зганьбити,
 Прославляти рідний край
 І Тебе любити. } *двічі*

Під знаменом своєю гідність
Кров'ю захищали,
У війні за незалежність
Життя віддавали.
Звучить Славень України,
Тризуб сонцем сяє,
Ніде кращої країни
На землі немає!

Приспів.

СТРАЖДАЛЬНА МАТИ-УКРАЇНА

Слова й музика Марії Боєчко

Спокійно

Am H⁷

1. Ки - пить роз - стрі - ля - на зем - ля, ме -

E⁷ Am

- тал аж пла - вить - ся і гнеть - ся. Ле -

Dm

- тять сна - ря - ди із - да - ля, від

F E⁷

ви - бу - хів аж сер - це рветь - ся. Без -

Am Dm

- ву - се впа - ло он хло - п'я, під

E⁷ F

ним кро - ва - ва стиг - не ру - жа. "Си -

Кипить розстріляна земля,
 Метал аж плавиться і гнеться.
 Летять снаряди іздала,
 Від вибухів аж серце рветься...
 Безвусе впало он хлоп'я,
 Під ним кровава стигне ружа.
 – Синочку мій, моє дитя! –
 Вкраїна-ненька плаче-тужить.

} двічі

Піднесла очі у блакить
 Згорьована матуся сива.
 До неба «Отче наш» летить
 За кожного на фронті сина.

За батька, друга і за брата,
Коханого і дідуся...
Живими будьте, всі солдати,
Бо ваша місія свята!

} *двічі*

Страждальна мати-Україна
Свою довірила вам долю,
Ви сильна армія, єдина,
Ви нашу захистіть свободу!
Війною спалена земля
У мирі жити нас благає.
Барвінком вквітчана й свята
Любов свою нам посилає.

} *двічі*

МАЛЬВИ

Слова й музика Марії Босчко

Мелодійно

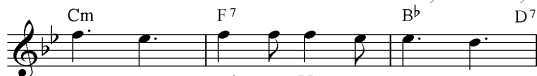
На - сі - я - ла ма - ти кві - тів бі - ля

ха - ти, щоб нас зу - стрі - ча - ли

із до-ріг кри - ла - тих. Маль-ви, маль-ви,
Маль-ви, маль-ви,

маль - ви - кві - ти Ук - ра - ї - ни,
маль - ви бі - лі і чер - во - ні

спо - гад про ди - тин - ство, ма - ми-ні сте -
кли-чуть нас до до - му

- жи - ни. // ні - жно - сті й лю - бо - ві.

Насіяла мати
Квітів біля хати,
Щоб нас зустрічали
Із доріг крилатих.

Приспів:
Мальви, мальви, мальви —
Квіти України,
Спогад про дитинство,
Мамині стежини.
Мальви, мальви, мальви
Білі і червоні
Кличуть нас до дому
Ніжності й любові.

Мальви під віконцем
Розцвіли, як сонце.
Нас вони чекають
У рідній сторонці.

Приспів.

Доля простеляє
Різні нам дороги,
Та ми пам'ятаєм
Батьківські пороги.

Приспів.

КАРПАТСЬКИЙ КРАЙ

Слова і музика Руслана Бойка

Рухливо

1. Кар-пат-ський край, як зе-лен
май і гір кра - са . чу -
- до-ва. В со-піл-ку, гу - цу - ле, за - грай -
. про - ки-не-ть-ся діб - ро-ва.

The first part of the song is written in 4/4 time with a key signature of one flat (B-flat). It consists of four staves of music. The first staff begins with a D7 chord and a repeat sign. The second staff has Dm and C7 chords. The third staff has F, D7, Gm, and A7 chords. The fourth staff has B, Gm, E7, and A7 chords. The lyrics are in Ukrainian and describe the Carpathian region.

Приспів

Гей, Кар-па - ти, си - ні го - ри,
рід - ний край, плай ши-ро-кий,
бист - рі зво - ри, цвіт роз - май,

The chorus is written in 4/4 time with a key signature of one flat. It consists of three staves of music. The first staff has D7 and Gm chords. The second staff has C7, F, D7, and Gm chords. The third staff has Dm, C7, F, and D7 chords. The lyrics continue the description of the Carpathian region.

Гм Dm A7

плай ши-ро-кий, бист-рі зво-ри, цвіт роз -

1. Dm D7 2. Dm

- май. 2. Стру - мо - чків // - май.

Карпатський край, як зелен май
 І гір краса чудова.
 В сопілку, гуцуле, заграй –
 Прокинеться діброва.

Приспів:
 Гей, Карпати, сині гори,
 Рідний край,
 Плай широкий, бистрі звори, } *двічі*
 Цвіт розмай.

Струмочків спів, птахів розспів
 Дзвенить на всі Карпати.
 І як тебе, о краю мій,
 Всім серцем не кохати!

Приспів.

МАМИНА КРИНИЦЯ

Слова народні

Музика Руслана Бойка

Помірно

The musical score is written in 4/4 time with a key signature of one flat (B-flat). It consists of seven staves of music. The first staff begins with a treble clef and a key signature change to one flat. Chords Dm, Gm, and Dm are indicated above the first three measures. The second staff has chords F, C7, and F above it. The third staff has chords F, D7, and Gm above it. The fourth staff has chords A7, B, and D7 above it. The fifth staff has chords Gm, A7, Dm, and the instruction 'Приспів' (Chorus) above it. The sixth staff has chords Gm, C7, and F above it. The seventh staff continues the melody. The lyrics are written below the notes.

Під ви-шне-вим ти-хим літ-нім са - дом,
де п'я-нить буз - ку па - ху - чий цвіт,
де зви - са - ють гро - на ви - но - гра - ду,
там кри-ни - ця ма - ми - на сто - їть,
там кри-ни - ця ма - ми - на сто - їть. Кри -
- ни - ця, кри-ни-ця, кри - ни-ця, в ній

Gm A7 Dm

мо-жна лю - бо - ві на - пи - тись, в ній

Gm C7 F D7

лас - ка й по - ва - га, й теп - ло. Все

Gm A7 Dm

це в тій кри - ни - ці бу - ло, все

Gm A7 Dm

це в тій кри - ни - ці бу - ло.

Під вишневим тихим літнім садом,
 Де п'янить бузку пахучий цвіт,
 Де звисають грона винограду,
 Там криниця мамина стоїть. (2)

Приспів:
 Криниця, криниця, криниця,
 В ній можна любові напиться,
 В ній ласка, й повага, й тепло.
 Все це в тій криниці було. (2)

Мов життя, криниця та глибока,
Наче свідок тихий, мовчазний.
В ній усе – і радощі, й неспокій,
І мого дитинства світ ясний. (2)

Приспів.

І щораз коли іду додому,
Чи з порога рідного іду,
Бачу я з дитинства цю знайому
Мамину криницю у саду (2)

Приспів.

ПОСАДІТЬ КАЛИНУ

Слова Антоніни Листопад

Музика Руслана Бойка

Помірно

The musical score is written in G minor, 4/4 time, with a tempo marking of 'Помірно' (Moderato). It consists of six staves of music. The first staff begins with a Dm chord and contains the lyrics 'По-са діть ка-ли-ну ко - ло шко - ли,'. The second staff has chords B, C7, and F, with lyrics 'щоб на ці - лий бі - лий світ'. The third staff has chords B, C7, F, and D7, with lyrics 'у - сміх - ну - лась ши - ро до - ля,'. The fourth staff has chords Gm, A7, and Dm, with lyrics 'ма - те - рин - ський ніж - ний цвіт,'. The fifth staff has chords B, C7, F, and D7, with lyrics 'у - сміх - ну - лась ши - ро до - ля,'. The sixth staff has chords Gm, A7, and Dm, with lyrics 'ма - те - рин - ський ніж - ний цвіт.'.

По-са діть ка-ли-ну ко - ло шко - ли,
щоб на ці - лий бі - лий світ
у - сміх - ну - лась ши - ро до - ля,
ма - те - рин - ський ніж - ний цвіт,
у - сміх - ну - лась ши - ро до - ля,
ма - те - рин - ський ніж - ний цвіт.

Посадіть калину коло школи,
Щоб на цілий білий світ
Усмінулась щиро доля, –
Материнський ніжний цвіт. } *двічі*

Посадіть калину на городі,
Щоб розквітнула земля!
Із роси пречиста врода,
З неба – почерк журавля. } *двічі*

Посадіть калину коло тину,
Щоби злагода цвіла!
Буде щедрою родина –
Буде честь їй і хвала. } *двічі*

Посадіть калину коло хати,
Щоб на всеньке на життя!
Стане кожен ранок святом,
Дітям буде вороття. } *двічі*

Посадіть калину в чистім полі,
Хай вона освятить час!
Рід наш дуже любить волю,
Хай же й воля любить нас! } *двічі*

ЧУТИ ЖУРАВЛІВ...

Запис Радомира Вихорця

Журливо

1. Чу ти жу-рав-лів кур - ли-кан-ня сте -

- па - ми, крик пта - ши-ний до - тор -

- кав - ся си - ви - ни. Ну, не

плач, а пос - міх - ни - ся, мо - я

ма - мо, на про - щан-ня у до -

1. C^7 Fm F^7
 -ро - гу про - ве - ди. Ну, не

2. C^7 Fm C^7 trill
 // -ро - гу про - ве - ди. 2. Жу - рав -

Φ C^7 Fm
 // -пі - сні, при - ле - чу.

Чути журавлів курликання степами,
 Крик пташиний доторкався сивини.
 Ну, не плач, а посміхнися, моя мамо,
 На прощання у дорогу проведи. } *двічі*

Журавлиний ключ навскосом повертає
 До гніздечок запізнілої весни.
 Все чекає мати сина, все чекає
 На воротах із священної війни. } *двічі*

Понад дахом гурт пташиний закрутився
 В неминучий вирій, осені пору.
 Може, у знемозі, мамо, запізнився,
 А можливо, як у пісні, прилечу. } *двічі*

ПАВУТИННЯ ОСІННІХ РАНКІВ

Слова Миколи Кісильчука
Музика Богдана Гриньовського

$\text{♩} = 64$

The musical score is written for a single melodic line on a treble clef staff in 6/8 time. The key signature has one flat (B-flat). The tempo is marked as quarter note = 64. The score consists of six staves of music. Chord symbols are placed above the staff: Dm, Gm, Dm, E7, A7, Dm, Gm, A7, Dm, Gm, A, Bb, E7, A7. The lyrics are written below the staff, aligned with the notes.

Па - ву - тин - ня о - сін - ніх
ран - ків за - плі - та - є мо - є вік -
- но, на - че
див - ні я - кісь фі - ран - ки я - кесь
ви - шу - ка - не ряд - но.

E⁷ A⁷ D
 Буй-ність бар-ви не пе - ре -
 Gm G
 - да - ти, все га - ря - че, бо аж го -
 A B^b A
 - рить, бо це
 Dm Gm Dm A
 ви-рвав-ся по - гу - ля - ти
 Gm E⁷ A⁷
 на - ших душ по-тай - ний ко - ло -
 Dm Gm Dm E⁷
 - рит.

Буйність барви не передати,
Все гаряче, що аж горить,
Бо це вирвався погуляти
Наших душ потайний колорит.

363

ЗМІСТ

<i>Марія Боєчко</i> До читача	3

ПОСЛАННЯ ВОЇНАМ АТО	4

<i>Наталя Тимофіїв</i> «Послання до всіх...»	4

<i>Назарій Андрійчук</i>	9

«Зажурилося небо у хмарах...»

<i>Марія Боєчко</i> Живими вас ждемо	10

<i>Іван Війтенко</i> «А крові вже не скиби, а лани...»	12

<i>Надія Голіней</i> Повертайтесь живими!	13

<i>Наталія Данилюк</i> Криваві жнива	15

<i>о. Михайло Дзюба</i> «Слава Вам, Герої України...»	16

<i>Надія Дичка</i> Лист бійцям у зону АТО	17

<i>Юлія Долінська</i> Лист солдату	19

<i>Марія Дьогтяр</i> Європейський вибір	20

<i>Кметюк Надія</i>	21

«Білі кораблики нашим захисникам...»

<i>Богдан Книжко</i> На війну	23

<i>Валерій Лановий</i> «Гадаєш, ти мене образив ...»	24

<i>Лілія Левицька</i> Привіт, невідомий солдате!	25

<i>Антоніна Листопад</i> Українська земле	26

<i>Ольга Слободян</i> Майдан	27

<i>Оксана Федишин</i> Дзвони серця	29

<i>Ірина Ямборак</i> Мій зять	30

НА ПОЕТИЧНІЙ ХВИЛІ	31

НАЗАРІЙ АНДРІЙЧУК	31

«Існує думка про кохання...»	31

«із друзями легше, вони не кохані...»	33
«я все ж не знаю чого хочу...»	33
«роби добро...	34
«він наївно з Відня замовляв їй квіти...»	35
«немає кращого на світі...»	36

МАРІЯ БОЄЧКО 38

З ювілеєм, Україно!	38
Слава Україні!	40
Люди, як зорі	40
Любові плід	41
«Я – не Мессінг і не Ванга...»	43
«Багато щастя не буває...»	44
«Як добре, люди, що ми є...»	45
«Ти з перших охрестився...»	46
Треба посміхатись	47
Серця біль	49

РУСЛАН БОЙКО 50

Дарунок людині	50
Моя мрія	52
Побажання Миколая	53
Спопеляюче тепло	54
Чому?..	56
Я люблю ранок	58

ГАЛИНА БРИТВАК 59

Зріла жінка	59
«Я новий день, як книгу, відкриваю...»	61
«Усе тримається на щирості і правді ...»	62
Нездоланна сила	63
Творить своє життя	64
Життєвий вимір	65
Прийняття	66

«Життя настільки радісне й просте...»	66
«Любов людська обличчя різні має...»	67
«Боротися з собою, або себе ламати...»	68

ЗИМОВІ ДОЩІ 69

у записах Радомира Вихорця

ІГОР ГЕНИК	80
«Українська стражденна держава...»	80
Гомін весни	82
Літній вечір	82
«Похмурів погожий тихий ранок ...»	83
«Виграє мереживом срібна павутина...»	84
«Хтось на сопілці тишу вечірню заколисав...»	84
«Забуту і некошену траву...»	85
Ода собі	85
Міський етюд	86
«Мій Пегас захворів ...»	87

ІГОР ГІНЧИЦЬКИЙ	88
Місячна дорога	88
Слава Україні!	89
«Батькові, Антону Гінчицькому...»	90
«Схаменіться!...»	91
Спогад	92

НАДІЯ ГОЛІНЕЙ	93
«Гаптує ніч на небі рушники...»	93
Я думаю про тебе	94
Музика навколо нас	95
Не кидаймо слова на вітер	96
«Я вся перед вами: не красива, не горда ...»	97
В дорозі	98

На перехрестку долі	99
Отак живу	100
Стара криниця	101
«Поезія – це відблиск долі...»	102
«Ми не вибираєм собі долю...»	103

ЯРОСЛАВА ГОРОДНИЦЬКА **104**

Майдану дзвін	104
«Батальйони просили вогню...»	114
«Казали бабця...»	115
«Москво, Москво, тяжка твоя провина...»	117
«Земля горіла...»	118
«Пробачте, Ліно, що я Вас цитую...»	119
«Гріють серце і душу країни...»	121
«Україно моя писанкова...»	122

МАРІЯ ГУМЕНЮК **124**

«Три матері в Тебе, людино...»	124
«Твоє життя – то світло наднової зірки...»	125
Джублик	126
«Вже останній листок полум'яний...»	128
«Не ховай, бабусю...»	129
«Хай над цим коханням буде воля Божа...»	129

ЮЛІЯ ДОЛІНСЬКА **130**

Вірність	130
Коляда 2015 року	132
Віншівка	134
Дві душі	134
Перемир'я	137
Євромайдан	138
Мить щастя	138
Надійко, як же ти?	140

МАРІЯ ДЬОГТЯР	142
Цикл «Пори року»	142
 ЮРІЙ ЗАДОРОЖНЮК	 154
«Відблиск світанку на шибці віконній...»	154
«Окраса ранньої весни...»	155
«У свята переддень...»	155
«Так випадково все це сталося...»	156
«Подих весни у повітрі витає ...»	157
«Травневий день...»	158
«Огорнув сон місто, та чомусь не сплю»	158
«Ранок здається світлішим ...»	159
«У найщасливішу годину...»	160
«Легенький дощик накрапає...»	161
«Що за таємна причина...»	161
«Ранкове сонце, промінь золотистий ...»	162
«Тихий вітер дерево хитає ...»	163
 МИКОЛА КАВАЦЮК	 164
«Хоч і з дощами – все ж прийшла весна...»	164
По драбині ... вниз	165
«А я ж то думав – щастя маєте...»	166
 МИКОЛА КІСИЛЕЙЧУК	 168
«Я жертвою вийшов обставин ...»	168
«Так, так, уже все позаду...»	169
«Життя – неначе траснув у батіг ...»	169
«Різдво таке чарівне і величне...»	170
«Альма-матер в Карпатському краї ...»	171
«Ми з вами колеги по праці ...»	172
«Цього року зима аномальна ...»	172
«З роками ослабне тіло ...»	173

«Вибираймо місцеву владу...»	174
«Єднаймося, шановні сестри й браття...»	175

БОГДАН КНИЖКО	176
Круговерть	176
Прости мене, мамо!	177
Осінь	178
Самотність	179
Звернення до Бога	180
Війна	181
...Л.Б.Мельнику	182
...Василеві Рябому	183
...Марії Боєчко	184

КИРИЛО ЛИНДЮК	185
У сучасному світі	185
Посвіти мені, сонце!	186
Незалежність	188
Лелеки	189
Сімнадцять літ	190
Незабудка	191
Скрипка	191
Святвечір	192
Писанка	193
Гуцулка	194
Вітрила кохання	195

АНАТОЛІЙ ОСАДЧИЙ	197
«Обриваються пута...»	197
«Коли поєднується слово Боже...»	199
ПЕРЕКЛАДИ З НІМЕЦЬКОЇ	200
Між небом і землею	200
ІЗ ЦИКЛУ «ОБЛИЧЧЯ ДРУЗІВ»	206
Євгенові Боднаренку	206

МИХАЙЛО РИЗУНЯК	207
«Докосили коси в зелен-лузі літо...»	207
«Прилітають навесні лелеки...»	208
«Тихо листя злітає у тьму ...»	209
«Пекучий біль і кобзи спів ...»	209
«Я ще живу, якщо сміюсь і плачу ...»	210
«Трав килими розкинуло літо...»	210
«Вже схилилось посивіле жито,...»	212
«Розчесали коси вже свої берези...»	213
«Цей світ мінливий – то не казка...»	213
«Не знаю я, чому й навіщо...»	214
«Згорає літо в травах пізніх...»	214
 МАРІЯ САЗОНОВА	 215
Наші надії	215
Герої небесної сотні	216
Потрібний мир	218
Подвиг патріотів	219
Солдатська мати	220
Любити	221
Велике щастя	222
Твердо я вірю	223
Щоб серце співало	224
Рідна мова	225
Мовчали і терпіли	226
 ТЕТЯНА СТЕФАНКО	 228
«Я Тобі все віддам ...»	228
Моя душа	229
Присмак туги	230
Коли стираються і грані, і межа...	231
«На світі з часом все міняється ...»	232
«По небу спуститься світла зоря ...»	233

«Скільки днів і ночей ...»	233
Не закривай...	234
Я доторкнувся...	235
«Я тону у очах, коли дивлюся в них ...»	236
Удвох – одні	237
«Заслоню своє вікно тихенько ...»	238
«Замете зима снігами білими ...»	239
«Прекрасний день ...»	240
«Зачарований світ у обіймах зими ...»	241
«Дивним здався весь світ ...»	242

НАТАЛІЯ ТИМОФІВ 243

ІЗ ЦИКЛУ «НА МЕЖІ» 243

«Ти бачив смерть... »	243
«Вона стоїть, вдивляється у просинь...»	245
«Дивиться в душу війна... »	246
«Недоспівана пісня урвалась, юначе ... »	247
«Десь-то говорять про важливі речі ... »	248

ЗАРОБІТЧАНСЬКА ПОЕЗІЯ 250

ЛЮБОМИР ЛАЮК 250

Банду – геть!	250
Я не навчився заздрості	252
Постелена доля	253
Орнамент життя	254
Знову ніч	255
«Дош дрібно, безупинно струменить...»	256
«Осінь милує очі золотом дощелисту...»	257
«Колись умру, як пес той, під парканом...»	258
В день народження доні	259
«Ще раз піти, щоб повернутись...»	260

ІРИНА ЯМБОРАК	261
За Україну мою	261
Будем жити ми!	263
Татусю наш	264
Для українця	265

НОВІ ІМЕНА **266**

ДМИТРО ВІНТОНЯК	266
«Трави некошені, нива неорана...»	266
«Треба небагато, щоб було в нас свято...»	268
Воля	268
«Не вчи мене, філософе новітній...»	269
«Дослідника завжди я привітаю...»	270
«Купались трави у ранкових росах...»	271
«Як ти, моя кохана?...»	271
«Якби я міг, а ти лише хотіла...»	272
«Все залишилося в минулому...»	273
«Хотів би я стати подихом вітру...»	274

ПРОБИ ПЕРА **275**

ГАННА БІЛЕНЧУК	275
Поету-страднику, Князю Роси – Тарасові	275
Мельничуку	
Пам'яті В'ячеслава Чорновола	276
Світлій пам'яті Надії Юрїївни Демедюк	277
«Моє серце живе лиш для тебе,...»	277
Гуцулка	278
Осінній подих	279
«Ні, не торкайся до мене очима холодними...»	279

«Відредагуй своє життя...»	280

МАРІЯ ТИМОФІЙЧУК	281

«Учителю!...»	281
Водоспад	282
«Вже сонечко прокинулось уранці...»	282
«Від починань і до самих звершень...»	283
«Не проживу й хвилини вже без тебе...»	283
«Печаль заповонила моє серце...»	284
Пробач	285
Життя	285
«Так зимно стало раптом всюди...»	286
«Різдво Христове, як на тебе я чекаю!...»	286

ДОРΟΣЛІ – ДІТЯМ	287

ГАННА БОДНАР	287

Дівчата-намистинки із веселкової хатинки	287

МАРІЯ БОЄЧКО	292

Гуцулочка Ксеня	292

ЮЛІЯ ДОЛІНСЬКА	293

Сонечко	293

Весняна гостя	294

Літо	295

Колиска і рай	295

Ку-гу! Пу-гу!	296

БОГДАН КНИЖКО	297

«Глянула в люстерко...»	297

«Скочив котик на канапу ...»	297

Платтячко в горошок	298

НАДІЯ КМЕТЮК	299

Мир малюють українські діти	299

ОЛЬГА САВ'ЮК	301

«Мій рідний Стопчатів...»	301
ЮРІЙ ЗАДОРОЖНЮК	302
«Святковий день...»	302

Д Ж Е Р Е Л Ь Ц Е **303**

СОФІЯ АТАМАНЮК	303
Україна	303
Ясна зірка	304

ЗОРЯНА ВОЛОЩУК	305
Моя Україна	305
Для матусі	306
Про лисичку	307
Вірш для Ганни Іванівни	308
Небилиця	309
Рідна хатина	310

П Р О З А **311**

ЯРОСЛАВА СТРУК	311
Ангелінка	311

ОЛЕНА ПАШНИК	316
Мамина молитва	316

МАРІЯ ШЕПЕТЮК	320
Мамина віра	320

П У Б Л І Ц И С Т И К А	324
ВАСИЛЬ КУРИЩУК	324

Яблунів у біографії Івана Франка	324

З ІСТОРІЇ РІДНОГО КРАЮ	324

ВАСИЛЬ МАКСИМ'ЮК-ІВАСІВ	324
Український соловейко	324

МУЗИЧНА СКРИНЬКА	343
Український прапор	343
<i>Сл. В. Курищюка, муз. Г. Марчук</i>	
Страждальна мати-Україна	347
<i>Сл. і муз. М. Боєчко</i>	
Мальви	350
<i>Сл. і муз. М. Боєчко</i>	
Карпатський край	352
<i>Сл. і муз. Р. Бойка</i>	
Мамина криниця	354
<i>Сл. народні, муз. Р. Бойка</i>	
Посадіть калину	357
<i>Сл. А. Листопад, муз. Р. Бойка</i>	
Чути журавлів ...	359
<i>Запис Р. Вихорця</i>	
Павутиння осінніх ранків	361
<i>Сл. М. Кісильчука, муз. Б. Гриньовського</i>	

Літературно-музичне видання

ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ – 16

«Писаний Камінь»

Косів – 2016

Видруковано в ПП «Писаний Камінь»
Свідоцтво Держ. реєстру: серія ІФ, № 44
Косівський р-н., м. Косів
Тел. факс (0278) 2-24-91.
E-mail: evrika-pk@ukr.net

Підписано до друку 05.11.2015. Формат 70х90/32.
Папір офсетний. Друк офсетний.
Тираж 400 прим. Замовлення 427.

Головний редактор
Музичний редактор
Редактори

Обкладинка
Комп'ютерний набір і верстка
Комп'ютерний набір
Технічний редактор
Відповідальний за друк

Марія Босчко
Богдан Гриньовський
Анатолій Осадчий
Ярема Гриньовський
Радомир Вихорець
Ярема Гриньовський
Марія Ясінська
Віталій Стефурак
Михайло Павлюк

Б 76 **Джерельні дзвони – 16** / Альманах – Косів: Писаний камінь, 2016. – 376 с. +16 кольорових вкладок.